

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ELLERY QUEEN'den
Çeviren :

Gülten Suveren



Milyoner
KIZLAR

Milyoner Kızlar

Yazan :
Ellery Queen

Çeviren :
Gülten Suveren



Akbaba Matbaası
1965

Kaybolan Amerikalı

Beau Rummel'i tanımanız lâzım.

Hayır, onu 1778 senesinde doğup bir hayli meşhur olan İngiliz'le karıştırmayınız. Beau Rummel, bir zamanlar şıklığı ve züppeliğiyle ün salmış bir İngilizdi. Halbuki bizim bahsettiğimiz Beau Rummel, New York'da doğmuş genç bir Amerikalıdır.

Beau Rummel, daha çocukluğunda isminden nefret etmeye başlamış ve Buck, veya Butch gibi bir ad takınmaya kalkışmıştı. Zira on ikisine geldiği zaman vaktiyle İngiltere'de aynı isimde bir züppenin yaşamış olduğunu duyarak fena halde sinirlenmişti. Beau, sert bir erkeğe yakışacak bir isim değildi. Hem arkadaşları da vaziyeti anlayınca ona türlü türlü şakalar yapmaya kalkışmışlardı. Bu yüzden, asî bir genç olup çıkmıştı. Dövüşmekten elleri şişmiş, üstü başı toz toprak içinde dolaşan oğlunun halî Polis Müfettişi Johnny Rummel'i çok üzüyordu tabii.

Üstelik Beau, fırsat buldukça evden veya okuldan kaçmayı da âdet edinmişti. Colombia Hukuk Fakültesinde okurken arkadaşlarının alaylarına dayanamıyarak üç defa kaçmış ve her seferinde de geri dönmek mecburiyetinde kalmıştı. Bir defasında Üniversiteyi bırakıp yol ameleliğine başlamış fakat iri yarı amele başı ismini duyup onunla alaya başlayınca tekrar üniversiteye sığınmıştı. Bir seferinde sirkte çalışmış ve trupun en kuvvetli adamı Bongo'yu dövdüğü için işsiz kalmıştı.

Beau Rummel, yaz tatillerinde de evden kaçmayı âdet edinmişti. Bir seferinde ta Alaska'ya kadar gitmişti. Ama bindiği şilepte de adını duyanlar yine ona takılmaya başlamışlardı. En sonunda Beau Rummel kaçmakla da isminden kurtulamıyacağını anlamıştı.

Ellery Queen, bu genç adamı tanımıyordu. Ancak Beau'nun babası Polis Müfettişi Jonhny ölünce Ellery onunla ilgilendi.

Müfettiş Queen, eski arkadaşının ölümüne bir hayli üzül-müştü. Hem Johnny Rummel'in oğluna da yardım etmek istiyordu. Ellery'le otururlarken, «Zavallı çocuk ne yapacağını şaşırmış vaziyette,» diye dert yandı. «Hukuk Fakültesini bitirip avukat oldu. Ama bir büroda kalmasına imkân yok... Hoş şartları bildiğim için onu kabahatli bulmuyorum. Hem o bir büroda kapalı kalacak bir tip de değil. Hiçbir yerde rahat edemiyen, güçlü kuvvetli bir genç... Zaten yapmadığı iş de kalmamış. Yol ameleliğinden tayfalığa kadar her şeyi denemiş. Johnny de ölünce büsbütün yalnız kaldı. Üstelik son derece küstah. Beau, her şeyi bildiğini sanıyor. Bir bakıma da haklı, bilmediği pek yok.»

Ellery, doğruldu. «İsmi.. ismi neydi baba?»

Müfettiş, ««Beau,» diye cevap verdi.

— «Beau Rummel mi?» Ellery gülmeye başladı.

— «Güleceğini biliyordum zaten. Herkes bu ismi duyunca gülüyor. Zaten Beau'nun bu kadar aksi olmasına sebep de bu isim. Yalnız sakın kendisiyle alay etmeye kalkma. Birden-bire kendisini kaybedip etrafı kırar geçirir.»

Ellery, «Neden onu Polis Merkezine almıyorsun?» diye sordu «Herhalde iyi bir polis olur.»

— «Haklısın. Yalnız Beau, bir yerde kalacak insan değil. Hemen sıkıveriyor... Maamafih, bir dedektif bürosu açmak istediğinden bahsediyordu.» Müfettiş tebessüm etti. «Herhalde senin o berbat romanlarını okuduğu için bu kararı vermiştir.»

Ellery Queen, «Bu genç beni bir hayli ilgilendirdi,» diye mırıldandı. «Haydi gidip kendisini bulalım.»

Mr. Rummel'i Centre sokağındaki küçük lokantada bifttek yerken buldular. Müfettiş hemen genç adamın yanına sokuldu. «Merhaba Beau.»

— «Merhaba amca. İşler nasıl?»

— «Her zamanki gibi Beau. Seni oğlumla tanıştırayım.» Ellery, «Merhaba Beau,» dedi.

Genç adam yemek yemekten vazgeçip şüpheyle Ellery Queen'i süzdü. Kendisiyle alay edip etmediğini anlamaya çalışıyordu. Nihayet, Ellery'nin kötü bir niyeti olmadığına kanaat getirerek, yara izleriyle dolu elini uzattı. Sonra da garsona seslendi. Müfettiş bir müddet sonra vedalaşıp kalktı. Lokantadan çıkarken kendi kendisine gülümsüyordu.

Ellery'le Beau böylece arkadaş oldular. Ellery, bu kendisinden emin, geniş omuzlu, buruşuk elbiseli genç adamdan çok hoşlanmıştı. Beau, bir hayli zeki ve kafalıydı.

Birkaç gün sonra Ellery'i ziyarete gelerek birlikte bir dedektif bürosu açmalarını teklif etti. Ellery bir hayli şaşırıldı tabii. Fakat Beau, «Babamdan bana birkaç bin dolar kaldı,» diye izah etti. «Hem ben bu parayı yemeğe başladım bile. Onun için istikbalimi düşünerek bir iş yapmaya karar verdim.»

— «Biliyorum ama...»

— «Gencim ve serserilerle başa çıkacak kadar kuvvetliyim. Hem Hukuk Fakültesinden mezun olduğumu da unutma. Silâh kullanmasını bilirim. New York'daki batakhanelere girip çıktım. Sonra polis metodları hakkında da bir fikrim var.» Düzgün dişlerini göstererek güldü. «Zaten babam polis olduğu için bunları farkına bile varmadan öğrenmiştim. Şimdi, bu işe ne dersin?»

Ellery Queen yutkundu. «İyi ama benden başka bir ortak bulamadın mı?»

— «Hayır, başkasını istemiyorum. Zira sen meşhursun. Bu şehirde herkes Queen adını biliyor. Yani senin şöhretinden istifade edeceğim. Hem beni dinle Ellery. Senin çalışmana ihtiyaç yok. İcabederse günde yirmi dört saat çalışa-

bilirim. Para yatırman da şart değil. Zaten bu detektiflik işinin zor tarafını göremiyorum.»

— «Ya, öyle mi?»

— «Sadece kapıda isminin bulunması lâzım. Gerisini bana bırak.»

Ellery Queen, bu hususu düşüneceğini söyliyerek bahsi kapattı.

Fakat ertesi günü Mr. Rummel, telefon edip Times Square binasına gelmesini tenbih etti. Üstelik bir de daire numarası verdi.

Asansörden inen Ellery, o dairenin kapısına altın yaldızla kendi adının yazılmış olduğunu görünce biraz şaşırdı. Yeni açılan büro şerefine traş olup ütülü bir elbise giymiş olan Beau Rummel, onu üç odalı daireyi gezdirerek, «Fena değil sanırım,» diye mırıldandı. «Yeni sekreterimizle de tanışmalısın.» Sonra dış odadaki masanın başında oturan ihtiyar kıza işaret etti. Miss Hecuba Penny bu büroya bir saat evvel gelmişti. Fakat gözlerindeki ifadeden Mr. Beau Rummel'e hemen âşık olduğu belliydi.

Ellery Queen, sanki kilometrelerce koşmuş gibi yorulduğunu hissetti. Ama bir bakıma dedektif bürosuna ortak olmak da hoşuna gitmişti.

* * *

Bir sabah Beau Rummel, Ellery'e telefon ederek hemen büroya gelmesini istedi. Genç adamın sesinden bir hayli heyecanlı olduğu anlaşılıyordu. Hattâ bu yüzden soğukkanlı bir insan olan romancı bile telâşlandı. Hemen Times Square'in yolunu tuttu.

Beau'nun büroda bir taraftan eşyaları yerleştirdiğini ve bir taraftan da kravatını bağlamaya çalıştığını görünce hakikaten mühim bir şey olduğunu anladı.

Beau, «Ne oldu biliyor musun?» diye bağırdı. «Bu sefer boşanma işi yok. Evden kaçan bir kıza da aramıyacağız. Bu defa fevkalâde bir şeyle karşılaştık.»

— «Peki nasıl bir iş bu?»

— «Ne bileyim ben. Hem umurumda da değil. Ama bti-yük bir iş olduğundan eminim. Zira adamın çok parası var.»

— «Hangi adamdan bahsediyorsun?»

— «Bu kimsenin tanımadığı bir adamdan. Borsanın Ha-yaleti. Kaybolan Amerikalı... Yani Cadmus Cole.» Beau, he-yecanla devam etti. «Cadmus Cole telefon edip bir randevu istedi. Hem sadece seninle konuşmayı arzu ediyor. On beş dakika sonra buraya gelecek. Ne şans değil mi? Seni görmek için ısrar etti. Cadmus Cole hakkında ne biliyorsun, Ellery? Herald Tribune gazetesine telefon edip Tom Creevich'le ko-nuştum. Bana o adam hakkında biraz malûmat verdi.»

Ellery bir koltuğa çöktü. İki arkadaş milyoner hakkında bildiklerini sıralamağa başladılar. Cole, Vermont da doğmuş-tu. Orta halli bir ailenin büyük oğluydu. Babası ölünce de-mirhanesi ona kalmıştı. Cole, güzel bir kızla evlenip, iki sene sonra da boşanmıştı. Bu arada kadının kendisine ihanet et-tiği de söylenmişti tabii... Kadın Cole'dan sonra dört defa daha evlenmiş ve nihayet son kocası tarafından İtalya'da öl-dürülmüştü.

Cole, bu arada işlerini büyütüp fabrikalar kurmuştu. Dünya harbi patlayınca da silâh yapmaya başlamıştı. Böylece de kısa zamanda milyoner olmuştu tabii. Harpten sonra da borsada oynayıp parasını birkaç misli arttırmıştı. Ondan 'Karun' diye bahsolunuyordu. Cadmus Cole, en sonunda tah-villerini satıp iş hayatından da çekilmiş ve Hudson üstünde-ki muazzam şatoyu satın almıştı. Fakat nedense orada pek kalmıyordu bile.

Milyoner, iş hayatını bırakınca bir yat satın almıştı. Se-nelerden beri kendisini temsil eden yakın arkadaşı Edmund De Carlos'u da yanına alarak denize açılmıştı. O zamandan beri de yatı Argonaut'dan çıkmıyordu.

Beau, «Argonaut, büyük limanlara pek uğramıyormuş,» diye izah etti. «Sadece yatın mazotunu ve kumanya temin et-mek için demir atıyorlarmış. O arada Cole kamarasından

bile çıkmıyormuş. De Carlos, hâlâ milyonerin yanında olduğu için bütün işlere bakıyormuş.»

Ellery gülümsedi. «Demek milyoner denizlerde serserilik ediyor. Peki neden o kocaman şatoda oturmuyor acaba?»

— «Neden olacak? Adam iyice deli.»

— «Dediğin doğruysa adam on sekiz seneden beri ilk defa New York'a ayak basıyor.»

Beau, heyecanla, «Bizim için ne şeref,» diye bağırdı. «Keşke öbür elbisemi giyseydim.»

O sırada kapı açılarak sekreter telâşla bir ziyaretçi geldiğini haber verdi. Daha kadın kapıyı kapatıp çıkmadan Cadmus Cole içeriye daldı ve kapının kenarına çarptı. Adam aslında sarhoş değildi ama nedense halinde bir tuhaflık vardı.

Cadmus Cole odanın ortasında durup Queen'le Rummel'i garip garip süzdü. Yüzü senelerce denizde kaldığı için iyice yanmış, kahverengimsi bir hal almıştı. Açık renk gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Bir hayli yaşlı olmasına rağmen dimdikti. Üstelik göbekli filân da değildi. Saçsız kafası Beau'nun bilhassa dikkatini çekti. Cadmus renksiz dudaklarını aralayınca onun dişsiz olduğu da farkettiler.

Milyoner eski bir yat ceketi giymişti. Queen'le Rummel'i süzmesine rağmen bir kelime söylemedi. O haliyle vitrinlerdeki erkek mankenlerine benziyordu.

Queen, hemen ayağa fırlayarak, «Çok memnun olduk, Mr. Cole,» diye atıldı. «Bize şeref verdiniz. Oturmaz mısınız?»

Meşhur milyonerin yüzü hâlâ ifadesizdi. «Queen sen misin?» Dişsiz olduğu için konuşması kolay kolay anlaşılmıyordu. Bu da yetişmiyormuş gibi hafifçe mırıldanıyordu.

Ellery gözlerini kapadı. «Evet, Mr. Cole,»

Cole, sert bir sesle, «Seninle yalnız konuşacağım,» dedi.

Beau, hiç itiraz etmeden kapıyı açıp çıktı. Maamafih, Ellery Queen, arkadaşının yan taraftaki odadan konuşmaları dinleyeceğini biliyordu. Zira Beau, lâboratuvar olarak kullandıkları yan odaya geçmişti.

Milyoner, homurdandı. «Fazla vaktim yok. Bu gece hareket edeceğiz. Bahama'ya gidiyoruz. Onun için bir an evvel

bu işi halletmek istiyorum. Lloyd Goossens'in hukuk firmasından geliyorum. Genç Goossens'i tanır mısınız?»

— «Sadece şöhretini duydum, Mr. Cole. Beş sene evvel babası ölünce firmanın başına o geçmiş sanırım. Büyük miras dâvalarını alıyor galiba. Bir de fazla gayri menkulü olup bunları paraya çevirmek isteyen şahısların işlerine bakıyor. Yoksa siz de gayri menkullerinizi satmak niyetinde misiniz?»

— «Hayır.. Hayır.. Sadece kendisine vasiyetnamemi bıraktım. Babasını iyi tanırdım. O öldükten sonra işlerime bakması için Goossens'i tâyin ettim. Arkadaşım Edmond De Carlos'la Goossens bütün işlerime bakıyorlar. Seni de hususî bir şey için görmek istedim. Bu işi şahsen takip edeceğine dair söz vermelisin. Yardımcılarını işe karıştırmamı istemem.»

Ellery Queen, «Hangi işi kastediyorsunuz?» diye sordu.

— «Bunu sana söyleyecek değilim.»

— «Affedersiniz... Anlıyamadım.»

— «Şimdilik söyleyemem. Zira bahsettiğim şey henüz olmadı.»

Queen, şaşırmasına rağmen ısrar etti. «İyi ama bilmediğim bir şeyi tahkik etmeme imkân yok. Ben hususî hafiye-yim. Falcı değilim.»

— «Zaten ben de böyle bir şey söylemedim. Seni ileride olacak şeyler için tutmak istiyorum. Zamanı gelince ne yapacağını öğreneceksin.»

Ellery dayanamıyarak, «Merakımı mazur görün, Mr. Cole,» diye mırıldandı. «Neden beni zamanı gelince tutmuyorsunuz?»

Milyoner sinsi, sinsi güldü. «Sen dedektifsin, Queen. Bunu sen bileceksin.»

Ellery bir an düşündü. «Aklıma sadece bir şey geliyor ama bu da pek söylenilecek gibi değil.»

— «Allah kahretsin. Aklına gelen sebebi söyle.» Bu sefer Mr. Cole'un yüzünde merak dolu bir ifade belirmişti.

— «Bana kalırsa siz tam zamanında bir hafiye tutacak vaziyette değilsiniz.»

— «Saçma! Ben de seni akıllı sanıyordum. Bana doğru dürtüst bir şey söyleyemeyecek misin?»

— «Mr. Cale, zamanı gelince sizin hafiye tutmanıza imkân kalmıyacak. Zira o arada öldürüleceğinizi sanıyorsunuz.»

Adam, derin bir nefes aldı. Hayatında böyle acaip bir şey duymamış gibi bir tavır takınmıştı. Queen, öne doğru eğildi. «Demek birinin hayatınıza kasdedeceğini zannediyorsunuz? Belki de biri sizi öldürmeye kalkıştı.»

Cadmus Cole sesini çıkarmadı. Uyur gibi gözlerini kapatmıştı. Nihayet, «Para mühim değil,» diye söylendi. «Daima her şeyin en iyisini elde etmeye alıştım. Pazarlık da sevmem. Bu işi kabul ediyor musun, Queen?»

Ellery hemen cevap verdi. «Tabii, Mr. Cole... Tabii.»

— «Yata döner dönmez Goossens'e taahhütlü bir mektup yollıyacağım. Hususi bir işimi görmen için seni tuttuğumu bildireceğim. Ayrıca mektuba vasiyetnamemle beraber saklamaları için bir de kâğıt ilâve edeceğim. Kaç para istiyorsun?»

Ellery Queen, adamın ne düşündüğünü tahmin ediyordu. Milyoner bu işe karşılık yüklü bir meblâğ istemesini bekliyordu. Hafiye gülümsedi. «Şimdilik bir şey söyleyemeyeceğim. Zira yapacağım işi ve bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum. Onun için sadece bir avans rica edeceğim.»

Cole, elini ceketinin iç cebine attı. «Ne kadar?»

— «Şey...» Eller, sadece bir an tereddüt etti. «On bin dolar desek.»

Milyoner, «On beş diyelim,» diye cevap verdi. Cebinden bir çek defteriyle dolma kalemını çıkardı. «Şuraya oturayım.» Ellery'nin masasına geçip bir çek yazdı.

— «Size bir makbuz vereyim, Mr. Cole.»

— «Lüzumu yok. Çeke 'İleride yapılacak işlere mahsuben' diye yazdım. İyi günler.»

Milyoner eski kaptan kasketini çıplak kafasına geçirip kapıya doğru yürüdü. Ellery koşana kadar da kapının per vazına çarptı. Yüzünden son derece dalgın olduğu belliydi.

Cadmus Cale, geri çekilip güldü. «Seni neden tuttuğumu sanıyorsun, Queen?... Bunu tahmin edebiliyor musun?»

Ellery Queen, verilecek bir cevap düşünmeye çalıştıysa da muvaffak olamadı. Zira bu işten bir şey anıyamamıştı.

Mr. Cadmus Cole, «Mühim değil,» dedi. Sonra bekleme odasından geçip gözden kayboldu.

Ellery Queen, geri döndüğü zaman çeki masasında bulamadı. Biraz sonra Beau, lâboratuardan çıkıp elindeki çeki salladı. «Bunun bir fotokopisini aldım. Zira kel bir maymunun bana onbeşbin dolarlık sahte çek vermesi hiç de işime gelmez.»

Ellery nedense telâşlandı. «Galiba bu işten memnun kalmadın, Beau?» Masaya oturup çekin arkasına imzasını attı.

Beau Rummel, yüzünü buruşturmuş arkadaşını seyrediyordu. «Bu adam ya tımarhaneden kaçmış bir deli ya da arada sırada gazetelerde hakkında yazılar çıkan ekzantrik zenginlerden biri. Bana kalırsa Cadmus Cole bizimle alay etti. Serseri bankasına emir verip bu çeki durdurtacaktır.»

Bu işin hayali bile Ellery'i telâşlandırdı. Hemen Miss Penny'i yanına çağırdı. «Bu kâğıdı görüyor musunuz?»

İhtiyar kız sevgiyle Beau'ya bakarak, «Görüyorum,» diye cevap verdi.

— «Artık bankalar kapanmıştır. Yarın sabah bunu bankaya götürün. Eğer imza sahte değilse, bu parayı hesabımıza yatırın.»

Beau, «Çok iyimsersin,» diye homurdandı. Miss Penny, çeki alıp odadan çıktıktan sonra da kendisini maroken kaplı divana attı. «Bu adam bir şeyler saklıyordu. Hem çok sinsi bir hali vardı.»

Ellery birdenbire yüzünü buruşturdu. «Görüyor musun, adam kalemini unutmuş.»

Beau, «Hiç olmazsa o kadar kârımız olsun,» diye söyledi. Bir sigara yakarak dumanlarını tavana üflemeğe başladı.

Ellery, dolma kalemi muayene ettikten sonra doğrulup arkadaşının yanına yaklaştı. «Çok tuhaf! Bu kaleme ne dersin, Beau?»

Rummel doğrulup kalemi aldı. Üstünde bir sürü çizikler olan uzun ve epey kalın bir dolma kalemdi bu. Çizgilerin bir kısmı epey derindi. Kalem bir hayli kullanılmışı benzliyordu. Genç adam, arkadaşını süzdükten sonra kalemi açarak altın ucuna baktı. «Bana kalırsa eski tip ve iyi cins bir dolma kalem. Altın süslü siyah bir kalem. Bunun satılan milyonlarca kalemlerden pek farkı yok. Yalnız ucu biraz kalın.»

Ellery'nin gözleri garip garip parlıyordu. «Bana kalırsa bu kalemin dünyada bir eşi daha yok.» Beau'nun hayretle baktığını görünce ilâve etti. «Neyse bunun esrarını da yakında çözeriz. Yalnız, bu kalemin mikrofotograflarını alman rica edeceğim, Beau. Sonra bunun tam ebadını da isterim. İşin bitince kalemi Argonaut yatına yollarız. Ar, bir emin olabileseydim.»

— «Emin olmak mı?»

— «Evet, şu çeki kastediyorum. İnşallah, sahte değildir!»

— «Âmin!»

* * *

Ertesi sabah hava çok güzeldi. Kalemi yata götüren adam, bunu teslim ettiğini bildirdi. Miss Hecuba Penny de işe geç kalmıştı ama heyecanla gelip, çeki bankaya yatırdığını anlattı. Banka imzanın Cadmus Cole'a ait olduğunu tasdik etmişti.

Tek kötü ihtimal Cole'un çeki durdurmasıydı. Üç gün heyecanla beklediler. Cole'dan ses çıkmadı ve banka onbeş bin doları ödedi. O gün Beau'nun neşesi görülecek gibiydi.

* * *

2

Argonaut'un Son Seferi

Birdenbire vasiyetname hazırlayıp, sebebini izah etmeden hafiye tutan almişini geçmiş milyonerlerin ölüm nisbeti bir hayli yüksek olmalı. Zira Mr. Cadmus Cole ölüverdi.

Ellery Queen de milyonerin öleceğini tahmin etmişti. Fakat adamın şüpheli şartlar altında öldürüleceğini sanmıştı. Hele, o arada neredeyse Cadmus Cole'un peşinden öbür dünyaya gideceği hiç aklına gelmemişti.

Çekin parasını aldıkları gün, akşam üzerine doğru telefon sarılan Ellery, Lloyd Goossens'i aradı. Avukatla konuşup bir şeyler öğrenmeğe çalışacaktı. Fakat avukatın sekreteri Goossens'in mühim bir iş için bir gün evvel Londra'ya hareket ettiğini bildirdi. Ellery Queen daha telefonu kapatmadan sağ tarafında müthiş bir acı duydu. Güç belâ telefonu bırakıp Miss Penny'i çağırdı.

Doksan dakika sonra genç adam ameliyat masasında baygın yatıyordu. Meşhur bir operatörün patlayan apandisitini aldığıнын farkında bile değildi. Operatör ameliyathaneden son derece ciddi bir tavırla çıktı. Zira Ellery peritonit olmuştu.

O gece Müfettiş Queen'le Beau Rummel sabaha kadar Ellery'nin odasının önünde bir aşağı bir yukarı gezindiler. Kendisinden geçmiş olan Ellery'nin arada sırada bağırıp çağırdığını duyuyorlardı. Genç adam sık sık «Cole»dan ve «Dolma kalem»den bahsediyor, bunların esrarını sorup duruyordu.

Sabah olunca meşhur operatörle hastahanenin dahiliye mütehassısları genç adamın odasına doluştular. Nihayet Müfettişin yanına gelen operatör, «Oğlunuzun hastalığı yenme ihtimali kuvvetlendi,» diye müjde verdi. «Hem hastanın çok öğrenmek istediği bir şey var sanırım. Bu yüzden de yaşamak için elinden geleni yapıyor. Bunun bir dolma kalem ve Cole denilen biriyle ilgisi olduğunu sanıyorum.»

Beau, kısık bir sesle bağırды. «Zaten Ellery gibi bir insanı peritonitle öldürmeye imkân yok.»

Ellery Queen günlerce komadan çıkamadı. Fakat yaşama ihtimali yüzde elliydi. Ama Cadmus Cole'un ölüm haberi gelince Ellery birdenbire komadan çıktı ve hemen iyileşmeye yüz tuttu. Bu iş doktorların hepsi de şaşırdılar.

Genç adam, kendisini ziyarete gelen Beau'yu görünce çok heyecanlandı. «Allahışkına,» diye yalvardı. «Konuş... Konuş!»

Ellery'nin iyiliğe yüz tutmasına sevinen Beau hemen onun arzusunu yerine getirdi. «Argonaut yatı, Cadmus Cole'un bizi görmeye geldiği günün akşamı New York limanından ayrılmış. Yatta Cadmus Cole, arkadaşı Edmund de Carlos, kaptan ve on iki kişilik mürettebat varmış.»

Ellery, hemen, «Başka kimse yok muymuş?» diye sordu.

— «Hayır, zannetmiyorum. Onüç Haziranda yat Paria limanına girip demirlemiş. Oradan su ve mazot alıp Karayiplere doğru yola çıkmış. Yirmibir Haziranda yat Port Gallinas'ın Kuzeybatısından geçerken bir yolcu gemisiyle karşılaşmış. Kaptan Angus, yolcu gemisinin süvarisiyle nezaket icabı haber teati etmiş. Otuz Haziran gecesi saat sekizde Argonaut'un telsizi S.O.S. çekip civardaki gemilerden doktor istemiş. Zira Cadmus Cole ağır bir kalb krizi geçirmiş. Kaptan Angus'un kamarasında ilk yardım çantası varmış ama yat sahibinin durumu ağır olduğu için bir şey yapamamış. Bu yüzden civardaki gemilerden birinin doktoruyla konuşup akıl danışmaya kalkmış.» Beau içinin çekip sözlerine devam etti. «Yatın 200 mil Kuzey Doğusunda olan White Lady gemisi hemen bu yardım talebine cevap vermiş. Geminin baş doktoru telsizle hastanın tansiyonunu, nabzını, ve nasıl nefes aldığını sormuş. Kaptan ona telsizle cevap vermiş. Bunun üzerine White Lady'nin doktoru dijitalin iğnesi yapılmasını söylemiş ve bazı şeyler daha tavsiye etmiş. Kaptan Angus, her beş dakikada bir White Lady'nin doktorunu arayıp hastanın durumunu bildiriyormuş. Bu arada da yolcu gemisi son süratle Argonaut'a yaklaşmaktaymış. Ama White Lady çok geç kalmış. İlk yardım talebinden bir saat elli dakika sonra Kaptan Angus'la Edmund De Carlos, Mr. Cadmus Cole'un öldüğünü bildirmişler. Kaptanla Edmund De Carlos, yardımından dolayı White Lady'e teşekkür edip ölmeden evvel milyonerin denize gömülmek istediğini katı şekilde söylediğini bildirmişler.»

Ellery Queen, «Olamaz!» diye haykırdı. «Olamaz... Onlara mâni olmalısın, Beau.»

Genç adam gülümsedi. «İmkânı yok Ellery. Cole, bir haftadan beri Karayip denizinin dibinde yatıyor.»

Ellery, «Ne?» diye inledi. «Temmuza girdik mi?»

— «Bugün Temmuzun beşi.»

— «O halde Kaptan Angus, De Carlos, geminin telsizcisi ve mürettebatla konuşmamız lâzım. Onlar neredeler?»

— «Argonaut, Cole öldükten iki gün sonra Santiago limanına demirlemiş. Ertesi gün de De Carlos, Kaptan Angus'la mürettebatın aylıklarını verip hepsini savmış. Argonaut'u da havuza çektirip Cole'un şahsi eşyasını Amerika'ya yollamış. Kendisi de uçakla yola çıkmış. Bana kalırsa bu gece veya yarın sabah New York'da olacak.»

Ellery Queen birdenbire sinirleniverdi. «Doğrusu buna diyecek yok. Cole, denizin ortasında ölmüş. Bir doktorun adamı muayene edip rapor vermesine meydan bırakmadan kendisini denize atıvermişler. Ondan sonra da De Carlos Kaptan'la mürettebatı sorguya çekmemize imkân bırakmamak için hepsini savmış.»

— «Buraya bak, Ellery, bu kadar şüphelenecek bir şey yok. Cole, on sekiz seneden beri denizde dolaşıyor. Ölüncce cesedini denize atmalarını vasiyet etmiş. Denizi çok seven bir insanın bunu istemesine şaşmamak lâzım.»

— «İyi ama De Carlos'un Kaptan Angus'u savmasına lüzum yoktu. Argonaut, New York limanına dönebilirdi değil mi?»

— «Doğru ama bu zaman alacaktı. De Carlos bir an evvel New York'a gelmek istemiştir.»

Ellery, sinirli, sinirli, «Bu iş hoşuma gitmedi,» diye homurdandı. «Cole, vasiyetnamesini hazırlıyor, gelip bizi tutuyor ve kısa bir müddet sonra da ölüyor. Beau, bana kalırsa bazı şahıslar bunun cinayet olduğunu iddia edeceklerdir.»

Beau, yüzünü buruşturdu. «Bunu ispat etmeye imkân yok. Zira cinayeti ispat için cesede ihtiyaç var. Halbuki Co-

le'un cesedi denizin dibinde balıklara yem oldu bile. Onun için bir şey yapamayız.»

Ellery inad etti. «Ne olursa olsun, Cole'dan onbeş bin dolar aldık. Onun için Cole'un kaatillini yakalamak mecburiyetindeyiz.»

Genç adam içini çekti. «Bunu sana söylemek istemezdim ama parayı Cole'un terekesine iade etmek mecburiyetindeyiz.»

Queen, heyecanla, «Nee?» diye haykırdı. «Neden?»

— «Zira milyoner bir işi tahkik için seni tuttu. Halbuki doktorlar senin en az altı hafta dinlenmen lâzım geldiğini söylüyorlar.»

— «Saçmalama Beau. Ellery Queen Detektif firmasının baş ortağı sensin. Onun için tahkikatı da sen yapabilirsin.»

Beau'nun kaşları çatılmıştı. «Maalesef imkânı yok. Cole, bu iş için seni tuttu. Yani onbeş bin doları kaybettik.»

Arkasına yaslanan Ellery bir müddet düşündükten sonra gülümsedi. «Beau, Cole'un terekesine bakacak olan Lloyd Goossens'le De Carlos seni tanıyorlar mı?»

— «Hayır. Zaten ben de onları tanımıyorum.»

— «Adamlar beni de şimdiye kadar görmediler. Yani Goossens beni sorunca karşısına sen çıkacaksın.»

— «Yani sahtekârlığa mı başlayacağız?» Beau, heyecanla ayağa fırladı. «Maamafih, neden olmasın? Sen bir dahisin.»

* * *

Ertesi sabah Lloyd Goossens telefon etti. Mr. Rummel veya yeni adıyla Ellery Queen, hemen şapkasını kapıp Park Row'un yolunu tuttu.

Goossens, otuzunu geçmiş, son derece nazik ve sık bir erkekti. Yüzünden uykusuz bir gece geçirmiş olduğu belliydi. Adı sık sık sosyete sütunlarına geçiyordu. Karısı da New York'un meşhur ailelerinden birine mensuptu. Beau, içinden, «Zengin olmak çok zevkli,» diye geçirdi.

Genç adamın elini sıkı tutan Goossens, «De Carlos biraz ev-

vel Florida uçağından indi,» diye izah etti. «Herhalde siz kendisinin kim olduğunu biliyorsunuz. Öyle değil mi, Mr. Queen?»

Beau, birdenbire arkadaşı Ellery'nin de odada olduğunu sanarak etrafına bakındı. Sonra Mr. Queen rolünü yaptığını hatırlıyarak gülümsedi. «Anladığıma göre kendisi Cadmus Cole'un Maliye Nazırıymış. Mr. Goossens, bu esrarın sebebi-
nin anlıyabilir miyim?»

Goossens, kaşlarını çattı. «Esrar mı?»

— «Cole, yapacağım işi bana söylemedi. Hattâ bunu saklamaya bilhassa gayret etti.»

Avukat şaşırmişti. «Bunun sebebini anlıyamadım. Bana taahhütlü bir mektup yollamıştı. Bunda yapacağınız işi sarıh olarak anlatmış.» Hafifçe gülümsedi. «Gelin sizi Cadmus Cole'un en yakın dostuyla tanıştırayım. Ondan sonra bu işi görüşürüz.»

Beau, bir dakika sonra De Carlos'un elini sıkıyordu. Adam orta boyluydu. Simsiyah saçları insana astreganı hatırlatıyordu. Bundan başka korsanlarınkine benzeyen bir de uzun siyah sakalı vardı. Altın çerçeveli gözlük takmış olan adamın gözleri bir çocuğunki kadar masumdu. Bu da Beau'nun dikkatini çekti tabii.

Biraz sonra avukatın yazıhanesinden çıkan Beau Rumel pek düşünceliydi. Genç adam merakla kendisini bekleyen Ellery'e giderek vaziyeti anlatmaya başladı. «De Carlos, tıpkı filmlerdeki korsanlara benziyor.»

— «Ya öyle mi? Peki, sen yapacağımız işi öğrenebildin mi?»

Beau, dudağını büktü. «Kendini hazırla, Eller. Ortada zannettiğimiz gibi esrarengiz bir şey yok. Sadece kayıp olan iki varisi bulmamız lâzım.»

Ellery, inler gibi, «Olamaz,» diye haykırdı. «İşte buna dayanamam. Vasiyetnameyi görebildin mi bari?»

— «Evet, adam bütün servetini iki varisine bırakmış. Bundan başka De Carlos'u da unutmamış tabii.»

— «İyi ama Cole, varislerinin nerede olduğunu bilmiyor muymuş?»

Genç adam omzunu silkti. «Cole, kendisini aldatan karısından ayrıldıktan sonra evlilikten nefret etmiş. Kendisinden küçük bir erkek kardeşi varmış. Onu New York'daki Güzel Sanatlar Akademisine yollamış. Fakat Huntley Cole, bu arada Nadine Malloy adında bir mankenle evlenmiş. Bir iki sene sonra da Margo adında bir kızları olmuş. Cadmus, kardeşinin evlendiğini duyunca fena halde sinirlenip, Huntley'e yolladığı parayı kesmiş. Bir daha da kardeşiyle konuşmıyacağına dair yemin etmiş. Huntley Cole da bunun üzerine karısıyla çocuğunu alıp Paris'e gitmiş. Orada iki sene resim yapıp para kazanmaya çalışmışsa da muvaffak olamamış. Karısı mankenlik ederek aileyi güç belâ geçindiriyormuş.»

Beau, arkasına yaslanarak sözlerine devam etti. «Huntley, zengin ağabeylerinden yardım istemeyecek kadar gururluymuş anlaşılan. Ama karısı çocuklarını düşünerek Cadmus'a bir mektup yazmış. Cadmus Cole da, 'Kendi düşen ağlamaz,' mealinde bir cevap vermiş. Neyse... Cadmus, yengesine yardımı reddettikten sonra Huntley, durumu haber alıp çok üzülmüş. Neticede de intihar etmiş. Ondan sonra Nadine'le küçük Margo'ya ne olduğunu bilmiyoruz. Yani her şeyden evvel otuz sene evvelki ipucunu tetkik edeceğiz.»

— «Demek varislerden biri Margo Cole. Ya ötekisi kim?»

— «Cadmus'la Huntley'in bir de kız kardeşleri varmış. Monica adında bir genç kız. Huntley, Paris'de intihar ettikten sonra Monica, ağabeyisini kaba hatli bulup onunla kavga etmiş ve meşhur şatodan ayrılmış. Çalışmaya başlamış. İki sene sonra Shawn adında biriyle tanışıp evlenmiş. Adam galiba Şikago'da bir şirkette muhasebeciymiş. Yedi sene sonra da Kerrie adını verdikleri bir kızları olmuş. Yalnız, Shawn o arada menenjite yakalanıp ölmüş. Monica da beş parasız kalmış. Bunun üzerine o da ağabeyisi Cadmus'a bir mektup yazmış. Fakat evlendiği için kız kardeşine gazez olan Cole ona da yardıma yanaşmamış. Elimizde Kerrie'nin annesi Monica'nın yirmi sene evvel yazdığı bir mektup var. Mektup 18 Eylül'de Şikago'dan atılmış.»

Ellery Queen, «Peki adam kız kardeşi Monica'ya bir şey bırakmamış mı?» diye sordu.

— «Hayır. Hem belki bu arada Monica da ölmüştür. Anlattığım gibi Cole kızların nerede olduğunu bilmiyormuş... Fakat varislere yine de elli milyon dolar ayırmış. Bu da şarta tâbi.»

Ellery, ümitle, «Belki de Cole deliydi,» diyecek oldu.

— «Maalesef, değil. Aynı şeyi Goossens de düşünmüş ve bir sürü mütehassısla konuşmuş. Kanunen Cole'un akıllı olduğunu kabul etmek mecburiyetindeyiz. Hem adamın acaip de olsa istediği gibi bir vasiyetname hazırlamaya hakkı vardı. De Carlos, arkadaşının deli olmadığını söylüyor. Hoş başka bir şey demesine de imkân yok. Zira Cadmus Cole ona vergiler çıktıktan sonra bir milyon dolar bırakmış. Hem isterse ömrünün sonuna kadar da Cadmus'un Terrytown'daki şatosunda oturabilecek. Bu adam son derece kendisine hâkim bir mahlûk. Kaptan Angus'la telsizciyi savdığı için kendisine bir hayli çıkıştım.»

— «İyi ama buna ne lüzum vardı?»

— «Cole'un vasiyetnamesine imza atan şahitler şunlar: Kaptan Angus, o telsizci ve De Carlos. Bir vasiyetnamenin şartlarını yerine getirmeden evvel tâyin edilen hâkim bu şahitleri sorguya çeker. Eğer şahitlerin bir kısmı o sırada memleket dışındaysalar hâkim sadece mahkemeye gelenlerin ifadelerini alır. Yani bu vaziyette hâkim sadece De Carlos'la konuşabilecek.»

Ellery, kaşlarını çattı. «Bu hiç de hoşuma gitmedi.»

— «Ben de öyle düşünüyorum. Bu takdirde hâkim Angus'la telsizcinin el yazılarını görmek isteyecektir. Herhalde Cole'un imzasını bankadan alıp vasiyetnameyle karşılaştıracaklar. Bu arada ben de vaziyeti tetkik edeceğim.»

Ellery, «Apandisitim de tam patlıyacak zamanı buldu,» diye söylendi. «Doktorlar dağ havası almamı söylüyorlar.»

* * *

Beau, iki adamına Kaptan Angus'la Argonaut'un mürettebaı hakkında malûnat verip, onları Santiago'ya yolladı.

Adamlar el altından tahkikat yapacaklardı. Nadine ve Marge Cole'u bulması için de tanınmış bir Fransız hafiyesini tutup kendisi de Kerrie Shawn'u aramaya başladı.

Bu arada Adirondacks'da istirahat eden Ellery Queen de merakla gazeteleri okuyup Edmund De Carlos'a dair yeni yeni şeyler öğreniyordu. Daha vasiyetnamenin şartları tatbik edilmeden, De Carlos Terrytown şehrindeki şatoya yerleşmişti. Cole ayrıldıktan sonra şato bakımsız kalmıştı. Cole'un terekesini idare işi Goossens'le De Carlos'a kaldığı için siyah sakallı, korsan kılıklı adam bildiği gibi hareket ediyordu. İlk iş şatoya bir sürü dekoratör doldurmuş ve bahçıvanlar, ah-çılar, uşaklar, hizmetçiler tutarak bir milyarder hayatı sürmeye başlamıştı. Bu arada De Carlos, eğlenceye de düşmüştü. Gece kulüplerindeki dansöz ve şarkıcılarla geziyor, kumarhanelerde para kaybediyordu.

Mr. Queen kendi kendine, «Bu adam böyle devam ettiği takdirde yakında bir milyondan eser kalınyacak,» diye homurdandı.

Edmund De Carlos'un babası Brezilyalı ve annesi de İngilizdi. Adam elli yaşındaydı ama resimlerinden çok daha genç gözükiyordu. Onun gezip eğlenmesini gazetelerden takip eden Ellery nihayet, bu adamı gözönünde bulundurmanın iyi olacağına kanaat getirdi.

Bu arada Beau da yirmi bir sene evvel Shawn'ın öldüğü hastahaneye gitmiş, Monica Shawn'ın o sırada oturduğu mahalleyi araştırmıştı. Oralarda bir şey bulamıyan genç adam civar şehirleri de aradıktan sonra tekrar New York'a dönmüştü. Zira, Monica Shawn'ın daktiloluğa başlayıp kızıyla bu şehire geldiğini anlamıştı. Biraz daha araştırınca Kerrie'nin bir zamanlar çocuklara bale ve dans öğreten bir okula gittiğini de öğrenmişti. Kerrie, yirmi bir yaşına geldiğine göre belki de şimdi Broadway'de sahneye çıkıyordu. Beau, Broadway'in artist acentalarını baştan aşağıya dolaşmış ve nihayet küçük bir büroda sararmış bir fotoğraf bulmuştu. Bu dans eden oniki, onüç yaşlarında bir kıza aitti. Fotoğrafın arkasında da Kerrie Shawn yazılıydı.

Beau, böyle çalışırken tereke mahkemesi de vasiyetnameyi kabul etmiş, Cole'un imzasının sahte olmadığına karar vermişti. Bu arada De Carlos'un şehadeti de kâfi görülmüştü.

Beau Rummel, kızı Broadway'de bulamayınca biraz düşünmüş ve meşhur olmak isteyen bütün sanatkarların Hollywood'un yolunu tuttuklarını hatırlamıştı. On gün sonra El-lery, arkadaşından bir telgraf aldı: **«KERRİE'Yİ HOLLYWOOD'DA BULDUM. BEAU.»**

* * *

3

Noel Baba

Beau, Hollywood'a gidince bir değil tam üç Kerrie bulmuştu. Bunlardan biir zenciydi. Kerrie St. Alban ise yaşını başını almış bir sanatkar... Geriye Kerrie Land kalıyordu. Hollywood Artistler Sendikası'ndan Kerrie Land'in resmini alan Beau buna dikkatle baktı. Kızın gözleri açık renkti. Üstelik bir hayli de parlaktı galiba. Çukur bir çene, kalkık bir burun ve koyu renk, gür saçlar... Kerrie bir hayli güzeldi. Genç adam, kızın çocukluk resmiyle yeni fotoğrafı karşılaştırınca birçok benzerlikler buldu. Sendikadan Kerrie'nin adresini alıp hemen bir taksiye atlayarak yola koyuldu.

Taksi, eski pansiyonun önünde durduğu zaman Beau, kendisini Noel Baba gibi hissediyordu. Bu arada kızla hemen konuşmamaya ve önce pansiyonda bir oda tutmaya karar vermişti.

Kapıyı çalınca, ayaklarına yumuşak terlikler giymiş şişman bir kadın karşısına çıktı. Beau, hemen, «Bir oda istiyorun,» dedi.

— «Figüran mısın?» Kadın Beau'nun buruşuk elbisesini ve halini pek beğenmemişti galiba.

Beau, «İş arıyorum,» diye itiraf etti.

— «Altı dolar peşin. Kendi havlunla sabununu kullanır-

sın.» Fakat Beau, şişkin cüzdanını çıkarıp para saymaya başlayınca kadının hali değişiverdi. «Galiba Hollywood'a yeni geldin. Sana odaları göstereyim. Parti vermesini sever misin?»

— «Hollywood'da kimseyi tanımıyorum ki.»

— «Sende bu kadar para varken yakında bir sürü ahbabın olur.» Kadın iyice yumuşamıştı. «İsmin nedir?»

— «Queen... Ellery Queen.»

Kadın önden yürüyüp merdivenleri çıktı. Beau da boş odalara bakarken bir kapının yanındaki iki kart dikkatini çekti. «KERRIE LAND» ve «VIOLET DAY.» Genç adam bu kapiya en yakın odayı seçip bir haftalık da peşin verdi. Kerrie ile arkadaşı herhalde isteydiler. Pansiyoncu kadın gittikten sonra Beau usulca süzülüp, kızların odasını araştırdı. Bu oda da kendisinininki gibi eski püskü eşyalarla doluydu. İki demir karyola, üstü mermerli bir konsol, eski bir gardrop. Duvarda Kerrie ile Violet'in resimleri vardı. Violet sarışın, uzun bacaklı bir kızdı.

Genç adam, Kerrie'yi görebilmek için tam dört gün bekledi. Zira iki arkadaş figüranlık için şehir harici bir yere gitmişlerdi. Nihayet bir sabah sokak kapısı açılarak iki kız içeriye girdiler. Uzun boylu sarışının bir hayli güçlü kuvvetli olduğu taşıdığı iki bavuldan anlaşılıyordu. Onu takip eden siyah saçlı kızın elinde ise sadece bir valiz vardı. İki arkadaş gülüşerek merdivenlere doğru yürüdüler ve Beau da sahanlıkta durup onları seyretmeye koyuldu. Loşlukta genç adamı önce farkedemiyen Kerrie, ona çarpınca durakladı.

Genç kız, «Affedersiniz,» diye mırıldandı. «Galiba siz burada yenisiniz?»

— «Evet, öyle.»

— «Benim adım Kerrie Sha... Yani Kerrie Land. Arkadaşım Violet Day.»

— «Benim adım da Queen. Ellery Queen.» Beau, gözlerini bir türlü kızdan alamıyordu.

Sarışın, genç adamı şöyle bir süzdü. «Kerrie, haydi yürü. Yorgunluktan bacaklarını ağrıyor.»

Kerrie, hâlâ tebessüm ediyordu. «Vi, saçları ne kadar güzel değil mi? Tıpkı Alain Delon'a benziyor.» Yürüyüp odalarına girdiler.

On dakika sonra Beau gidip kızların kapısını vurdu.

Kerrie, «Girin!» diye seslendi. Genç kız kırmızı çiçekli bir sabahlık giymişti. Küçük ayakları çıplaktı. Saçları da karışmıştı. Bavuldan çıkardığı siyah kombinezonları çekmeye yerleştiriyordu.»

Violet Day, genç adamı görünce, yalandan kaşlarını çat-tı. «Yine mi sen? Bu kız dünyanın en masum mahlûkudur. Onu senin gibi yakışıklı erkeklerden korumak bana düşüyor.»

Kerr, «Şakayı bırak Vi.» diye atıldı. «Buyrun Mr. Queen. Viskiniz var mı?»

Beau, gülümsedi. «Yanımda yok ama hemen bulabilirim.»

Vi, geçip yatağına oturdu. «Nereden bulacaksın?»

Beau, «Hollywood'a yeni geldim,» diye mırıldandı. «Buranın yabancısıyım.»

Sarışın bir kahkaha attı. «Yabancı olmasına rağmen viskiyi nereden bulabileceğini biliyor. Kerrie, çok haklısın, bu adam bir hayli yakışıklı.»

Beau, ona aldırış etmedi bile. «Miss Land, acaba benimle bugün öğle yemeği yer misiniz?»

Kerrie, birdenbire ciddileşerek, «Çok memnun oluruz,» diye cevap verdi. «Üçümüz çıkıp yemek yiyebiliriz.»

Genç adam şaşırdı. «Üçümüz mü?»

— «Hem herkes kendi yemek parasını verecek.»

— «Ne münasebet? Beni ne zannediyorsunuz.»

Kerrie, kaşlarını kaldırarak, «Aksi takdirde kendi başınıza yemek yersiniz,» diye çıkıştı. «Mr. Queen, biz epeydir çalışıyoruz. Onun için paramız var. Halbuki siz işsizsiniz.»

— «Bana Ellery demenizi tercih ederim.»

— «Peki, Ellery. Bize yarım saat müsaade et de duş yapıp giyinelim.» Kız kalkıp Beau'ya yaklaşarak yine tebessüm etti. Onun yanağındaki gamzeyi gören genç adam beyninden vurulmuşa döndü. Hayatında şimdiye kadar böyle bir hisse kapılmamıştı.

Evet, Beau Rummel'e bir şey olmuştu. Kendisini loş koridorda duvara dayanmış bulunca şaşırıp kaldı. Bir iki dakika durup altında biriken terleri sildi. Sonra koşarak merdivenleri inip Eller'e o telgrafı çekti.

O gün öğleyin küçük bir lokantada yemek yediler. Herkes kendi parasını verdi. Fakat akşam Beau onları meşhur Ambassador'a dâvet etti.

Beau, sırayla kızları dansa kaldırdı. Vi fena dans etmiyordu ama Kerrie, âdeta uçuyordu. Bu yüzden de Beau, hayatında ilk defa dans etmekten hoşlandığını hissetti.

Yemek bittiği sırada Vi, başının ağrıdığını söyleyerek onları yalnız bırakıp ayrıldı.

Kerrie, arkadaşının arkasından baktıktan sonra, Beau'ya döndü. «Tamam, Vi, senin iyi bir insan olduğuna kanaat getirdi.»

— «Anlıyamadım.»

— «Vi, işine geldiği zaman başının ağrıdığını iddia eder. Yeni senin dürüst bir insan olduğuna kanaat getirdi. Benimle yalnız kalmada bir mahzur olmadığından emin.»

— «Vi'yle uzun zamandan nberi arkadaşsınız galiba?»

— «Kendisiyle Hollywood'da tanıştık. Geçen sene annem ölünce Vi beni himayesine aldı. Yani beni korumak için elinden geleni yapıyor.»

— «Çok üzüldüm. Demek annen öldü?»

— «Çift taraflı zatürreeye tutuldu. Vücudü mukavemet edemedi. Zavallı anneciğim, benim gibi kabiliyetsiz bir mahlûku büyük bir yıldız haline sokabilmek için çok uğraştı ve didindi.» Kerrie birdenbire sustu. «Neyse başka şeylerden bahsedelim.»

— «Galiba hayatta epey zorluklarla karşılaştın?»

— «Öyle. Monica...»

Beau, hemen, «Monica da kim?» diye atıldı.

— «Annem. Monica Cole Shawn. Asıl adım Kerrie Shawn. Annem beni yetiştirebilmek için bütün ömrünü didinmekle geçirdi... Bir bakıma o kadar kızıyorum ki... Anlıyacağın, çok kötü bir dayım var. Aslında annemin bu kadar çekmesi-

ne de o sebep olmuş. Ama neden sen bu hususla ilgileniyorsun anlayamadım. Ben...»

Genç adam, «Monica Cole Shawn,» diye tekrarladı. «Dayının adı Cole muydu?»

— «Evet, Cadmus Cole. Neden sordun?»

— «Adamın ismi günlerden beri gazetelerde. Demek sen onun yeğenisin?»

— «Gazetelerde mi? Ben iki aydan beri gazete görmedim. Zira şehir harici bir yerde film çekiliyordu. Biz de Hawaili kızlar rolündeydik. Dayım bu sefer ne yapmış? Yoksa birkaç nikâh memurunu mu öldürmüştü?»

Beau, gözlerini kıza dikti. «Demek dayının öldüğünü bilmiyorsun?»

Kerrie'nin rengi solmuştu. Bir müddet sesini çıkarmadı. «Hayır, haberim yoktu. Üzüldüğümü söylemeliyim ama anneme o kadar kötülük etti ki... Onun için dayımın ölmesine ağlayacak değilim.» Kaşlarını çattı. «Dayım neden ölmüş?»

— «Yatıyla Karayip Denzinde dolaşırken bir kalb krizi geçirmiş. Cesedini denize atmışlar.»

— «Gazetelerde zaman zaman dayıma dair yazılar görüyordum. Çok zenginmiş sanırım.» Yüzünü buruşturdu. «Dayım yatlar, şatolar satın alıp eğlenirken annem, tek odada oturup çamaşır yıkıyor, dumanları tüten ocakta yemek pişirmeye çalışıyordu. Zaten annemin haline dayanamıyarak onaltı yaşında çalışmaya başladım. Buna rağmen annem yine de beni yetiştirmek için didinmeye devam etti. Elli iki yaşında öldü. Ama onu görseydin çok yaşlı bir kadın zannederdin. Sevgili dayım Cadmus, evlilik bahsinde bu kadar inatçı olmasaydı anneme yardım ederdi. Babam ölünce annem dayıma mektup yazmış. Dayımın cevabını hâlâ saklıyorum.» Kızın dudakları titremeye başlamıştı. «Neyse bu bahsi bırakalım yoksa ağlıyacağım.»

Genç adam boğuk bir sesle, «Kerrie, sana bir şey itiraf etmem lâzım,» diye mırıldandı. «Ben ahlâksızın biriyim.»

— «Ya öyle mi? Bunu bana söylediğin için teşekkür ederim.»

— «Yani ben aslında figüran flân değilim. Hollywood'a sadece seni bulabilmek için geldim.»

Kız, hayretle başını kaldırdı. «Beni bulmak için mi?»

— «Evet, ben hususi hafiyeyim.»

— «Yaa...»

— «Dayın, iki varisini bulmamız için bızlm büroya geldi. O ölünce biz de tahkıkata başladık.»

— «Dayımın varisleri mi?.. Yani dayım bana para mı bıraktı?»

— «Evet, Kerrie.»

Genç kız masanın kenarını tuttu. «Yani annemi öldürdüğün için benden özür mü dilemek istedi? Parayı onun için mi bıraktı?»

Beau, kızın buz gibi olan elini tutarak, «Sana hak veriyorum,» dedi. Ama mirası reddetmeye kalkışmamalısın. Olan olmuş... Dayın öldü ve seninle diğer yeğeni Margo Cole'a miras bıraktı. Yani bu para ikinize ait.» Kerrie'nin sesini çıkarmadığını görünce devam etti. «Zaten bu paranın bir kısmı annene kalacaktı Kerrie. Anneni geri getiremezsin ama hiç olmazsa rahat bir hayat sürersin. Hollywood'dan hoşlanıyorsun?»

— «Bilâkis, nefret ediyorum. Zira burada muvaffak olmak için kabiliyet şart. Halbuki benim sanat kabiliyetim yok. Belki ileride figüranlıktan kurtulup ufak tefek rollere çıkarırım. Ama büyük bir yıldız olabileceğimi sanmıyorum. Bu gi-dişle ucuz pansiyonlardan, ucuz elbiselerden kurtulamıyacağım. Bazen yeni çorap alacak param bile olmuyor.»

Beau, «Sana bütün olanları anlatmamı ister misin?» diye sordu.

Genç kız zorla gülümsüyerek elini çekti. «Nasıl istersen?»

— «Kerrie, dayın öldüğü zaman bir hayli parası kaldı. Elli milyon dolar kadar...»

— «Elli milyon mu?» Kızın yüzü birdenbire bembeyaz kesildi.

— «Sakin ol yavrum. Garson, viski getir. Bir içki içersen kendine gelirsin.»

Kerrie, gözlerini açarak, «Elli bin dolar olmadığından emin misin?» diye fısıldadı.

— «Elli milyon Kerrie. Fakat bunun hepsini sen alacak değilsin.»

— «İyi ama sen öyle demedin mi? Hoş elli milyonu ben ne yapayım? İnsan ömrü boyunca bu parayı harcedemez.. Peki dayım kaç para bırakmış?»

Genç adam kalemini çıkararak beyaz sofraya örtüsüne rakamlar yazmaya başladı. «Gel hesap edelim. Dayın elli milyon bırakmış. Fakat bunun otuz beş milyonu veraset vergisine gidiyor. Masraflar ve avukat ücretleri de çıktıktan sonra on dört milyon beşyüz bin dolar kalır. Bu parayı sağlam bir yere yatırdığımız takdirde de eline senede beşyüz sekzen bin dolar kadar bir şey geçer.»

Kerrie, büsbütün şaşırmıştı. «Ne?» diye bağırdı.

— «Dayından kalan milyonların sadece faizini alabileceksin yavrum. Neyse bunu sana daha sonra izah ederim. Bu hesaba göre yıllık geliri Margo'yla sen paylaşacaksınız. Böylece senin hissesine senede ikiyüz doksan bin dolar düşecek. Gelir vergisi herhalde yüz altmış bin dolar tutar. Yani her yıl eline yüz otuz bin dolar para geçecek.»

Kerrie, «Yani haftada kaç para alacağım,» dedi. «Sen bana onu söyle.»

Beau, masa örtüsünün üstünde hesap yapmaya devam etti. «Haftada iki bin beşyüz dolardan biraz daha fazla.»

Genç kız bir hayli heyecanlanmıştı. «Bugün yıldızlar bile bu parayı zor alıyorlar. Acaba ben rüya mı görüyorum? Beni çimdikle de uyanayım bari.»

— «Rüya görmüyorsun Kerrie.. Yalnız...»

Kerrie, içini çekti. «Yoksa, yoksa parayı almama bir mâni mi var?»

— «Yok.. Şey.. Fakat bu para şarta bağlı. Hem bu şartı kabul ettiğin takdirde sana mirasına mahsuben para da vereceğim. New York'a gidince de...»

Kız, onun sözünü kesti. «Pekâlâ şartı anlat. Hiç olmazsa vasiyeti anlıyayım.»

Beau, «Önce bir şey soracağım,» diye mırıldandı. «Hiç evlendin mi?»

— «Hayır. Yoksa evlenecek zengin bir kız mı arıyorsun?»

Genç adam kızardı. «Şimdi beni bırak. Bu arada evlenme ihtimalin var mı? Yani nişanlı mısın? Veya biriyle sevişiyor musun?»

— «Hayır.»

— «O halde dayının şartını kabul ettiğin takdirde mirasın yarısı senin. Yalnız mirası alabilmen için önce dayının Terrytown şehrindeki şatosuna yerleşeceksin. Margo Cole da seninle beraber bir sene orada oturacak. Bir sene sonra istediğin yere gitmekte serbestsin. Şatodaki hizmetçi vs. nin masrafını avukat ödeyecek.»

Kerrie'nin gözleri parladı. «Ben de korkmuştum. Bu bir şart değil lütuf. Şahane bir malikâne, otomobiller, kürkler. Saçımı tarayıp odamı toplayacak şahsî bir hizmetçi. Nefis yemekler pişirecek ahçılar. Peki, Ellery, başka bir şey yok mu?»

Beau, cebinden bir kâğıt çıkardı. «Dayının vasiyetnamesinden bir paragrafı sana okumak istiyorum.» Ağır, ağır okumaya başladı:

‘Mirasçılarımı evlilik denilen o düşük, kötü ve ablâk bozucu müesseseden korumak için bu şartı koşmaya mecbur oldum. Ben de evlenmiş olduğum için bunun nasıl bir cehen-nem olduğunu gayet iyi biliyorum. Boşandıktan sonra bir daha evlenmedim. Ölene kadar da evlenecek değilim. Bir milyon dolar miras bıraktığım ve istediği takdirde ölene kadar malikânemde oturabilecek olan arkadaşım De Carlos da evlilikten nefret ederdi. Kendisi hiçbir zaman evlenmeye yanaşmazdı. Sık sık De Carlos’la evliliğin kötülüklerini konuşurduk. Evlilik yüzünden cinayetler işlendiğini, hırsızlık edildiğini, hattâ budalaların vatanlarını satacak kadar ileri gittiklerini biliyorum. Ben yaşlandım fakat varislerim hayattay-

salar genç olacaklardır. İsterlerse benim nasihatimi dinlemiyebilirler. Fakat mirasımı almak istedikleri takdirde...'

Genç adam kâğıdı katlayıp cebine soktu. «Daha buna benzer bir takım şeyler yazmış. Ama sen ne demek istediğini anlamışsındır.»

Kerrie, çok şaşırmişti. «Dayım deliymiş!»

— «Hayır, kanunen akıllı olduğu ispat edildi. Bana kalırsa dayın çıldırmamıştı. Sadece evlendiği kadının kendisine yaptıklarına dayanamamış. Bu yüzden de evlilikten nefret etmiş. Onun için de varislerinin evlenmemesini şart koşmuş.»

— «İyi ama...»

— «Yani bu vasiyetnameye göre varislerden biri evlenecek olursa, mirastan mahrum olacak.»

Kerrie, «Yani ben bu mirası kabul edersem hiç evlenemeyecek miyim?» diye bağırdı.

— «Haftada ikibin beşyüz dolar almak istiyorsan evlenemezsin.»

— «Peki, mirası reddedip evlenirsem ne olacak?»

— «O zaman diğer dayının kızı Margo, bekârsa bütün mirası alacak. Eğer, evliyse o zaman miras muayyen hayır cemiyetlerine verilecek. Varislerin ikisi de bekâr olduğu takdirde dediğim gibi gelir ikiye bölünecek. Varislerden biri öldüğü takdirde onun hissesini de sağ kalan varis alacak. Yani anlayacağın Cadmus dayın ölümle evliliği birbirinden pek farklı bulmamış.»

Kerrie, uzun bir müddet sesini çıkarmadı. Beau, kızın karar vermeye çalıştığını anladı. Başka biri olsa Cadmus Cole'un şartlarını hemen kabul ederdi tabii. Fakat Kerrie, bu tip bir insan değildi. Parayı veya saadeti seçmesi lâzımdı. Beau, onun ne düşündüğünü biliyordu. Belki de o şimdiye kadar hiç âşık olmamıştı. Bu kadar güzel yüzlü ve şahane vücutlu bir kızın peşinde bir sürü erkek olduğu muhakkaktı. Ama herhalde onlar ciddi niyetli olmadığı için Kerrie de pek aldırmamıştı. Kızcağız belki de hiçbir zaman kimseyi sevmeyeceğini hesaplıyordu.

Birdenbire Kerrie güldü. «Pekâlâ Cadmus dayı, sen kazandın. Ben de bakire olarak öleceğim. Bu başka kızların da başına gelmiştir. Hem belki de sonunda erip Azize olurum. Ne dersin Ellery? Azize Kerrie. Diğer bakireler mezarımın başına gelip dua ederler.» Beau, sesini çıkarmadı. «Bu kadar parayı reddetmeme imkân var mı?» Âdeta hiddetlenmişti. «Kimse böyle bir mirası reddedemez. Sen reddedebilir miydin?»

Beau, sert bir sesle, «Bu benim için bir problem olmazdı,» diye cevap verdi.

Kerrie, gözlerini adamın yüzüne dikti. «Benim için de öyle. Hoş ikimiz de ayrı ayrı şeyleri kesdediyoruz.»

Genç adam, «Tebrik ederim,» diye mırıldandı.

Kız haklıydı. Bütün ömrünü didinip çalışmakla geçiren, zaman zaman aç bile kalan bir insanın başka türlü hareket etmesine imkân yoktu.

Genç kız birdenbire kalkıp eBau'nun iskemlesinin yanında durdu. Eğilince genç adam onun saçlarının kır çiçekleri gibi koktuğunu farketti. «Çok iyi bir Noel Baba olduğun için seni öpebilir miyim, Ellery?» Usulca genç adamı dudaklarından öptü. Beau, kasten kımıldamadı. Kızı öpmemek için büyük gayret sarfediyordu.

Fakat sesinin boğuklaşmasına mâni olamadı. «Allah kahretsin, Kerrie... Bunu yapmamalıydın.»

— «Demek namusumun bekçiliğini de yapacaksın.» Gülererek tekrar Beau'yu öptü. «Üzülme Noel Baba, sana âşık olacak değilim.»

Beau, birdenbire yerinden fırladı, iskemle gürültüyle yere yuvarlandı. Kerrie, de gözlerini açarak hayretle ona baka kaldı.

Genç adam, «Yürü gidelim,» diye homurdandı. «Sen artık milyoner bir kızsın. Bu haberi arkadaşına da verelim. Herhalde sevincinden bayılacaktır.»

• • •

Kerrie ile Vi, o küçük pansiyon odasında birbirlerine sarılıp uzun uzun ağlaştılar. Beau, ise odadaki tek iskemleye

oturup, pansiyona dönerlerken almayı akıl ettiği konyağı içti.

Kerrie küçük bir çocuğa dönmüştü. Dolabı açıp, eski elbiselerini yerlere attı. Birkaç defa Beau'nun yanına koşup onu öptü. Genç adam içki ikram edince de istemedi. «Ben bu haberden sarhoşa döndüm zaten. Vi, zengin oldum... Artık zenginim.»

Bu arada gürültüyü duyan pansiyoncu kadın da yukarıya çıktı tabii. Vaziyeti anlar anlamaz gözlerinde bir ışık yanıp söndü. «Aman Yarabbi! Pansiyonumda bir milyoner.» Beau, güç belâ kadını odadan çıkardı.

— «Yarın sabah bu kadın bütün gazetecileri buraya çağıracaktır. Sen de biraz sakın ol Kerrie. Bu gidişle muhabirler seni parça parça edecekler.»

* * *

4

Elveda

Sabaha karşı odasına dönüp yatan Beau, birkaç saat sonra büyük bir gürültüyle uyandı. Kerrie, sevincinden bütün gece Vi'le Beau'yu bırakmamış ve bu arada da hepsi epey içmişlerdi. Genç adam elini yüzünü yıkadıktan sonra telâşla giyindi. Tahmini doğru çıkmıştı. Pansiyoncu kadın Hollywood'un bütün gazetecilerine telefon etmiş ve bu yüzden de kızların odasına bir sürü muhabir dolmuştu.

Güç belâ gazetecileri odadan atan Beau, genç kızın karşısına dikildi. «Bu sabah nasılsın bakalım, Cinderella.»

Kerrie, «Şey.. İyiyim,» diye mırıldandı. «Ama biraz da korkuyorum.»

— «Neyse, giyin de ondan sonra New York'a gitme işini konuşalım.»

Kerrie, «Acelelerimiz var?» diye sordu. «Kendime bir iki elbise almak istiyordum. Sonra saçımı yaptırmam da lâzım.»

Beau, Vi'ye arkadaşına göz kulak olmasını tenbih ettikten sonra pansiyondan çıktı. Her şeyden evvel New York'a

telefon edip, Kerrie'ye para yollanmasını isteyecekti. Genç adam tanınmamak için şapkasını gözlerine kadar indirmişti. Lloyd Goossens'le telefonda uzun uzun konuştuğundan sonra Adirondacks'da istirahat eden Ellery'i aradı.

Ellery, «Kızı bulduğuna memnun oldum,» dedi. «Onu New York'a götürüp Margo Cole'u aramaya başlasan fena olmaz.»

Beau, içini çekti. «Biraz insaflı ol. Kızcağız ne yapacağını şaşırdı. Ona biraz zaman vermek lâzım.»

Ellery, «Peki, peki,» diye cevap verdi. «Hemen kızma. Hem senin nen var, Beau? Sesin bir acaip geliyor.»

Beau, ağzının içinden bir şeyler mırıldanıp telefonu kapadı. Bankaya gittiği zaman Goossens'in telefonla emir verip Kerrie'nin hesabına para yatırmış olduğunu da öğrendi.

Pansiyona döndüğü zaman binanın nönündeki kalabalığı gören Beau, bir hayli sinirlendi. Zira bu gidişle işi daha da zorlaşacaktı.

Bunu takip eden bir hafta Beau için hem yorucu hem de sıkıcı oldu. Parasız bir figüranın birdenbire milyoner olması Hollywood'luları çok ilgilendirmişti. Artık film stüdyolarından Kerrie'ye türlü türlü teklifler geliyordu. Gazeteciler hayat hikâyesini yazması için kıza büyük paralar vermeye razıydılar. Büyük terzihaneler, kürkçüler kendi reklâmlarını yaptığı takdirde Kerrie'ye her türlü giyim eşyası vaad ediyorlardı. Bu arada Vi ve Beau, Kerrie'yi korumak için ellerinden geleni yapmaktaydılar.

Kerrie ise bir hayal âleminde yaşarmış gibi kendi kendine tebessüm edip duruyordu. Bir gün, Violet Day, genç adama, «Kerrie, ne cömert, değil mi?» dedi. «İnez'i sanatoryoma yollıyacakmış. O kızcağız da bizim gibi figürandı. Ama verem olalı beri çalışmıyor. Sonra Lew Malone'un ameliyat parasını da verecekmiş.»

Beau, güldü. «Kerrie, sadece sarhoş.»

— «Nee? Ellery, bana kalırsa sen Kerrie'den pek hoşlanmıyorsun.»

Beau'nun kılı bile kıpırdamadı. «Yok canım.»

Kerrie, pansiyondan çıkıp lüks bir otele taşınmayı reddetmişti. Ama kızın satın aldığı elbiseleri koyabilmek için iki oda daha tuttular. Kerrie bir hafta bütün büyük terzihaneleri, kürkçüleri, ayakkabı ve çanta satan dükkânları dolaştı. Her gün öğle ve akşam yemeklerini de en lüks yerlerde yiyorlardı. Bu arada genç kız üzülmüş olacaktı ki bir gün, Beau'ya, «Çok para sarfetmiyormuyuz?» diye sordu.

— «Üzülme yavrum. Bu para bitecek gibi değil.»

— «Ne kadar güzel? Bu daha ziyade bir rüyaya veya peri masalına benziyor. Harcadıkça daha fazla para geliyor...»

— «Kerrie, Goossens üç telgraf çekti. Neden New York'a dönmediğimizi soruyor.» Beau, bu arada Ellery'den gelen dört telgraftan bahsetmedi tabii. «Kendisine izah etmeye çalıştım.»

— «Sevgilim, hemen gitmemiz lâzım mı? Daha...»

— «Bana 'Sevgilim' diye hitabetmesen daha iyi olur.»

— «Ne?» Kerrie şaşırmişti.

Beau, «Bu kötü bir itiyat,» diye homurdandı. «Erkeklerle ilgilenmiyeceğine söz veren bir kızın böyle konuşmaması lâzım.»

— «İyi ama Ellery, ben senden başka bir erkeğe 'Sevgilim' demiyorum ki... Hem sen benim biricik sevgilimsin.» Kız birdenbire sustu. Sonra hafif bir sesle sözlerini tamamladı. «Peki Ellery, ne zaman istersen gideriz.»

Bu hâdiseden sonra Kerrie'ye de bir durgunluk geldi. Artık eskisi gibi gülmüyordu. Beau da suratlıydı. Genç kızın eşyalarını toplayıp, biletleri aldı ve ertesi gün hareket edeceklerine dair Goossens'e bir telgraf çekti. Artık yapılacak bir şey kalmamıştı. Sadece ertesi günü hareket edeceklerdi.

Kerrie, nedense o gün odaya kapanıp kimseyle konuşmadı. Hattâ sevgili arkadaşısı Vi'nin ricalarına bile kulak asmadı.

Arkadaşının haline üzülen Vi, «Kerrie'yi anlıyamıyorum, Ellery,» diye dert yandı. «Bir şey olmadığını söylüyor ama...»

— «Belki içkiden başı tutmuştur.»

— «Hayır, buradan ayrılacağına üzülüyor. Hem annesi-

nin mezarı da burada. Şimdi buradan ayrılp yabancı bir yere gitmek onu korkutuyor sanırım. Neden Kerrie'yi alıp biraz gezdirmiyorsun.»

Beau, kıpkırmızı kesilerek itiraz edecek olduysa da Vi onu dinlemedi. Arkadaşının odasına girerek uzun müddet kaldı. Bu arada genç adam da koridorda ter döküp duruyordu. Nihayet siyah bir pantolon ve süveter giymiş olan Kerrie, kapıdan çıktı. Yüzü epey solgundu. «Demek beni biraz gezdireceksin?»

— «Nasıl istersen, Kerrie.»

Birlikte pansiyondan çıkıp Hollywood Bulvarının köşesine kadar yürüdüler. Beau, «Güzel bir gece,» diye mırıldandı.

— «Evet, öyle.»

Nedense ikisi de konuşmak istemiyordu. Neon ışıklarıyla aydınlatılmış caddeden geçip evlerin bulunduğu semte doğru ilerlediler. Nihayet Kerrie, «Ayaklarım ağrıyor,» diye şikâyet etti. «Otuz beş dolarlık ayakkabı insanın ayağını ağrıtmaz sanırdım.»

Beau, hafifçe gülümsedi. «Buna rağmen paranın başka avantajları olduğunu unutmamalı.»

— «Biraz oturalım mı?»

— «Duvara mı otuacağız?»

— «Tabii.» Yanyana oturdular. Arada sırada geçen arabaların farları onları aydınlatıyordu.

Kerrie, kısık bir sesle, «Sana iyice teşekkür edemedim,» diye başladı. «Bu hafta çok yoruldu. Hem bana bir.. bir ağabey gibi yakınlık gösterdin.»

— «Bana bunun için para veriyorlar. Teşekkür etmene lüzum yok. Hem zaten ücretimi senin parandan alıyorum.» Sinirlenmişti.

Kerrie, «Para her şey değildir,» diye başladı. Sonra kendi lâflarını farkederek sustu.

Beau, alay etti. «Ya öyle mi? Senin yerinde olabilmek için sağ kollarını verecek bir milyon insan olmalı. Hattâ onlar ayaklarının ağrmasına bile razılar.»

— «Biliyorum ama... İnsanlara yardım edebilmek çok

hoş. Sonra fiyatını düşünmeden her istediğini satın alabilmek de müthiş zevkli. Eski elbiselerin biçimini değiştirmeye lüzum görmemek...»

Genç adam, «Malûm,» diye sözünü kesti. «Hepsi fevkalâde ve sen çok talihli bir kızsıns. Onun için halinden şikâyet etmeye kalkma.»

— «Hayır.. Hayır.. Öyle bir şey yaptığım yok... Sadece...»

Beau, güldü. «Yoksa evlenemeyeceğin için şimdiden üzülme mi başladın?»

— «Şey... Biliyor musun bu şart çok ağır... İnsan âşık olursa.» Genç kız bir çığlık atarak Beau'ya sarıldı. Zira boyuna soğuk ve ıslak bir şey değmişti. Ama neyse bu gece vakti ahbablığa çalışan bir sokak köpeğinden başka bir şey değildi.

Beau, kıza sıkı sıkı sarıldı. «Kerrie!» Genç adam kendi sesini tanıyamadı. Kız da ona iyice sokulmuş gözlerini kapatmış dinliyordu. «Kerrie, Hollywood'dan ayrılma... Burada kal. O mirasdan da vazgeç.»

Gözgöze geldiler. Beau, kıza öpmek için eğildi. Genç adam herhalde evlenme teklif edecekti. Kerrie'nin kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı. Zaten Beau'ya deli gibi âşıktı. Paraya artık aldırımıyordu. İçinden, «Ne olur bana evlenme teklif et?» diye yalvardı. «Ne olur? Sensiz yaşamak istemiyorum.»

Fakat, Beau, birdenbire kıızı itip doğruldu. «Haftada iki bin beşyüz dolardan vazgeçecek mısın?»

Kerrie, «Belki vazgeçerim,» diye fısıldadı.

— «O halde sen aptalın birisin.»

Genç kız gözlerini kapayarak başını önüne eğdi. Birdenbire bütün ümidi kırılmıştı.

Genç hafiye, «Benim başıma böyle bir şey gelse paradan vazgeçer miydin sanıyorsun?» diye bağırdı. «Ne münasebet. Seni iyi bir sinir doktoruna muayene ettirmek lâzım.»

— «Fakat.. bana... sen.. sen sordun... Sen söyledin.»

Beau, genç kıza bir göz attı. Bir an mukavemeti kırıldığı için kendi kendisine kızıyordu. Kerrie, ne kadar da güzeldi. Fakat genç adam onun yarı tok yarı aç, stüdyodan stüdyoya

iş aramaya gittiğini hatırlıyarak kararını verdi. Onun için alay etmeye yeltendi. «Zaten bütün kadınlar birbirinize benziyorsunuz. Ben seni akıllı sanıyordum. Sen de onlar gibi kuş beyinlinin birisin.»

Kerrie, ayağa fırlayıp koşarak uzaklaştı.

Ertesi sabah pansiyondan ayrılırken postacı iki telgraf getirdi. Biri Lloyd Goossens'dendi:

«**MARGO COLE FRANSA'DA BULUNDU.**»

İkincisi ise Ellery Queen'den geliyordu:

«**MARGO BULUNDU. BU İŞTE CİNAYET OLDUĞUNA İYİCE KANAAT GETİRDİM, BU İŞ BİZİM İÇİN DAHA YENİ BAŞLIYOR. ALLAH AŞKINA AKLINI BAŞINA TOPLA VE ÇALIŞ.**»

Beau, başını çevirip Kerrie Shawn'a bir göz attı. Fakat genç kız ona aldırış etmedi bile. Sanki hayatında onu hiç görmemiş gibi arkadaşı Vi ile önden yürüdü.

Gözleri uykusuzluktan kıpkırmızı olan Beau, kendi kendine gülümsedi.

* * *

5

Fransa'dan gelen kız

New York'a gelen Kerrie bir hayli yoruldu. Önce avukat Lloyd Goossens ve Edmund De Carlos'la tanışıp onlara hüviyetini ispat etmesi gerekiyordu. De Carlos'u gören kız nedense ondan hiç hoşlanmadı. Sonra, Terrytown'daki malikâneye giderek kendi dairesini döşetmek, şahsi hizmetçiler tutmak, gazetecilerle konuşmak, otomobiller satın almak ve buna benzeyen birçok şey genç kızı bir iyice yordu. Herkesin 'Şato' diye bahsettiği malikâne bir hayli büyüktü. Üstelik bahçesi de en az yüz seksen, yüz doksan dönüm vardı.

Kerrie, dayısının kızını sabırsızlıkla bekliyordu. Dünyada tek başına kaldığı için Margo'yla hemen anlaşacaklarını

ve sıkı fıkı olacaklarını sanmaktaydı. Fakat Margo Cole'u görünce çok yanılmış olduğunu anladı.

Transatlantiktan inen Margo Cole kürkler içindeydi. Peşinden Fransız oda hizmetçisiyle sayılamıyacak kadar çok olan bavulları taşıyan hamallar geliyordu. Margo, bir hayli de parfüm sürmüştü. Margo, avukat Goossens'le neşeli neşeli konuşurken bir taraftan da kendisini karşılamaya gelenleri süzüyordu. Vi'ye lâkayıt bir tavırla baktıktan sonra gözlerini Kerrie'ye dikti. Onu pek beğenmemiş olacaktı ki, De Carlos'la Beau'yu gözden geçirdi. De Carlos'un gülümsediğini görünce inci gibi düzgün dişlerini göstererek tebessüm etti. Ama Beau'yu görünce iş değişti. Kızın çekik mavi gözleri iyice kı-sıldı. Genç adamı tepeden tırnağa kadar uzun uzun süzdü.

İşte o zaman Kerrie, Margo'yla hiçbir zaman dost olamıyacaklarını anladı. Onlar birbirlerine ancak düşman olabilirlerdi.

Vi, arkadaşının kolunu tuttu. «Bu kendisini pek beğenmiş bir mahlûk. Sakın kendini ezdirme. Zira seninle uğraşacağını sanıyorum.»

Margo Cole, uzun boylu, bir hayli güzel bir kadındı. Üstelik giydiği daacık elbise üstündeki kürküne rağmen vücudünün bütün hatlarını ortaya koyuyordu. Margo, kalçalarını hafif hafif sallayıp kırıtarak yürüyordu.

Vi, «Bu mahlûk ya striptizeci ya da modelmiştir,» diye fısıldadı. «Ondan hiç hoşlanmadım. Sen beğendin mi?»

Kerrie, kaşlarını çattı. «Hayır.»

— «Otuz yaşında var sanırım.»

Kerrie, «Otuz iki,» diye cevap verdi. Margo'nun yaşını Goossens'den öğrenmişti.

— «Şu erkeklerin ona yiyecekmiş gibi baktıklarını görüyor musun? Sanki ömürlerinde hiç kadın kalçası görmemişler.»

Lloyd Goossens, onları tanıştırdınca nazik bir iki kelime söylediler.

Sonra Margo, hemen Beau'nun koluna girdi. «Demek beni bulması icap eden şahıs sizdiniz? Mr. Goossens, ne ka-

dar hoş bir hâdise. Bilseydim, Mr. Quuen'in Fransız gazete-lerine verdiği ilânlara aldırılmazdım. Mr. Ellery Queen'in gelip beni bulmasını beklerdim.»

Beau, güldü. «Hiç de fena olmazdı doğrusu.»

Goossens, lâfa karıştı. «Büroma gitsek mi? Miss Cole, bazı formaliteler var. İsterseniz sizi şimdilik bir otele yerleş-tirelim. Sonra hüviyetinizi tesbit edip...»

Margo, «Yok.. Yok,» diye bağırdı. «Bu tatsız işi hemen bitirelim. Mr. Queen, siz de benimle gelecek misiniz?»

— «Sizin tebessümünüze karşı koyabileceğimi mi sanı-yorsunuz?»

Margo, «Benimle alay ediyorsunuz,» diye kırıttı. «Sev-gili Kerrie, herhalde sen de gelirsin. Sen olmazsan kendimi yalnız hissedeceğim. Zira burada doğmama rağmen bütün ömrümü Fransa'da geçirdim.»

Vi, «Kimbilir zavallı Fransızlar senin elinden neler çek-ti?» diye düşündü.

Kerrie, gülümsedi. «O halde yeni dünyaya seni ben alış-tıracağım.»

Edmund De Carlos, araya girdi. «O iş bana düşer sanı-rım.» Sonra eğilip önce Kerrie'yi sonra da Margo'yu selâm-ladı. Bir taraftan da pembe diliyle etli dudaklarını yalıyordu.

Kerrie, dayanamıyarak başının ağrıdığını bahane edip Vi'yle rıhtımdan ayrıldı. Arkadaşıyla beraber yeni arabasına atlıyarak oradan uzaklaştı.

Goossens büroda Margo Cole'u epey sorguya çekti. Fa-kat kadının anlattıkları ve getirdiği nüfus cüzdanı vs. onun Cadmuss Cole'un yeğeni olduğunu gösteriyordu.

Margo, avukattan bir sigara alıp De Carlos'un uzattığı çakmakla yaktı. Bacak bacak üstüne atarak, «Bana Miss Cole veya Margo demeniz çok garibime gidiyor,» diye izah etti. «Zira ben senelerden beri Ann Strange adını kullanıyorum.»

Goossens de piposunu doldurup arkasına yaslandı. «Ne-den?»

— «Babamı hiç hatırlamıyorum. Fransa'da şehirden şe-hire dolaşıyorduk. Annem Fransız çocuklarına İngilizce öğ-

retip para kazanıyordu. Ben de manastırda okuyordum. Annem ölünce bazı mektuplar, bir hâtıra defteri ve bazı resimler buldum. Bunlardan vaziyeti anladım.» Bir kahkaha attı. «Sevgili Cadmus amcam biz Paris’de açlıktan kıvranıırken aldırış bile etmemiş. Hem yazdığı mektupla babamın intiharına da sebep olmuş. İşte o zaman, Cole soyadını taşımayaya karar verdim. Maziyle ilgimi kesmek için ismimi değiştirdim.»

— «O mektubu ve resimleri getirdiniz mi Miss Cole?»

Margo, krokodil çantasından küçük bir hâtıra defteri, bir mektup ve birkaç fotoğraf çıkarıp uzattı. Resimlerde Huntley Cole, karısı ve o zaman üç yaşında olan Margo vardı. Kızın sarı saçları açık renk gözlerini kısmen örtmüştü. Cole’un mektubundaki imza da hakikiye benziyordu. Goossens, «Bunları mütehassıslara göstereceğiz,» diye devam etti. «Zira bu büyük bir miras. Dikkatli olmamız lâzım. Herhalde takdir edersiniz...»

Margo Cole, dudağını büktü. «Huntley Cole’un kızı olduğumu ispat için başka ne yapmamı istiyorsunuz? İsterseniz size hayat hikâyemi de anlatabayım.»

Avukat, nazik bir tavırla, «Memnun oluruz,» diye mırıldandı. Sonra Beau’ya baktı. Hafiye hafifçe gözünü kırpınca da Margo’ya döndü. «Evet, çok memnun oluruz.»

Paris’teki meşhur hafiye Margo Cole’un çocukluğundan, genç kızlığına kadar olan devreyi tahkik edebilmiş ve aşağı yukarı kızın o sıralarda neler yaptığını öğrenmişti. Ama on sekizinden sonra Margo’nun ne olduğuna dair bir iz bulamamıştı.

Margo, gülümsedi. «On sekizinde annem ölünce Paris’e gidip modelliğe başladım. Epey para kazandım. Sonra zengin ve eli açık ahabplarım vardı. Böylece yirmi beşine gelince mankenliği ve modelliği bırakıp işten çekildim. O günden beri de Riviera, Cannes, Monte Carlo, Capri gibi Avrupa’nın tatsız yerlerinde dolaşım. Bir hayli sıkıldığımı saklamıyacağım.»

Beau, «Sizin gibi güzel bir kızı rahat bırakmalarına şaş-
tım,» diye atıldı. «Hiç evlendiniz mi, Miss Cole?»

— «Hayır, insan hürriyetini muhafaza etmeli. Öyle değil
mi, Mr. Queen?»

Mr. Queen düzgün dişlerini göstererek güldü. Goossens
de lâfa karıştı. «Böyle düşündüğünüze memnun oldum, Miss
Cole. Zira amcanızın vasiyetnamesine göre...»

İki hafta sonra her şey tamamiydi. Fransadaki hafiye
Ann Strange adıyla mankenlik yapan Margo'nun hiç evlen-
mediğini de tesbit etmişti. Bu arada Fransız hafiye Miss Co-
le'un Avrupa'da fazla gezip tozduğundan da bahsediyordu.
Ama Goossens, bunlardan bahsetmemeyi daha uygun buldu.

Miss Cole, amcasının şartlarını hemen kabul edivermişti.
Bu yüzden kendisini Terrytown'daki malikâneye yerleştirdi-
ler. Artık gazeteciler ve halk bu büyük malikâneyle çok ilgi-
leniyorlardı.

* * *

Margo, gözlerini süzerek, «İşinizin bittiğini biliyorum,»
diye fısıldadı. «Ama beni bırakmazsınız değil mi? Bu yabancı,
büyük memlekette kendimi o kadar yalnız hissediyorum ki.
Sık sık beni görmeye geleceksiniz sanırım.» Sonra hafifçe
Beau'nun elini sıktı.

Bu hâdise malikânenin bahçesinde geçiyordu. Beau ile
genç kadın yalnızdılar. Bir ara başını kaldıran genç adam
Kerrie Shawn'ın yatak odasındaki perdelerden birinin oynadığını gördü.

Bunun üzerine kendisine gülümsiyen kadını kollarına
alarak uzun uzun dudaklarından öptü. Bıraktığı zaman Mar-
go hâlâ tebessüm ediyordu.

Genç kadın, «Bunu yapmanızı istediğimi nereden anla-
dınız, Mr. Queen?» diye sordu.

Beau kaşlarını çatı. «Ben falcıyım.» Bir taraftan da hâ-
lâ o perdeye bakıyordu. Perde şiddetle çekildi. Hepsî o kadar.

Kerrie'nin dayızadesi, «Çok akıllı bir erkeksin,» diye mı-

rıldandı. «O küçük kız da o kadar kıskanç ki... Beni sık sık görmeye gel.» Birdenbire Beau'yla samimiyeti ilerletmişti.

* * *

Ellery Queen Dedektif Bürosunda bir koltuğa yerleşmiş oturan Ellery, ortağını dikkatle süzdü. Adirondacks da istihafat edip iyice dinlenen Ellery'nin sıhhati yerine gelmişti. Fakat Beau, bitkin bir haldeydi. Üstelik yorgunluktan yanaklarında çizgiler bile belirmişti.

Romancı, «Senin çok maddi olduğunu biliyordum,» diye çıkıştı. «Fakat bir iş yarıda bırakacağın aklıma bile gelmezdi.»

— «Para filân düşündüğüm yok. Hem fazla bir iş te yapmadım. Goossens'le De Carlos, milyonerden aldığımız onbeş bin doların bu işe kâfi geldiğini söylüyorlar.»

Ellery Queen, «Fazla bile,» diye ilâve etti.

— «Fakat iş bitti. Zaten vazifemiz o iki varisi bulmaktı. Cadmuss Cole, bizi bunun için tutmuştu. Daha ne istiyorsun?»

Ellery, sakın, sakın, arakdaşına baktı. «Ben, Cadmus Cole'un bizi tuttuğu sırada neden o kadar esrarengiz bir tavır takındığını öğrenmek istiyorum. Bize bu basit hakikati niçin anlatmadığını merak ediyorum. Milyonerin o arada ne düşündüğünü bilmem lâzım.»

— «O halde ruh çağırın birini bul.»

— «Cadmus Cole öldürüleceğini biliyor muydu? Adam cinayete mi kurban gitti? O takdirde kaatil kim? Hem sebep nedir? Belki de Cole, bu hususları aydınlatmamız için bizi tuttu. Bu takdirde işimiz yeni başlıyor demektir...»

Beau, «Onbeş bin dolar bu yeni işe yetmez,» diye homurdandı. «Goossens'le De Carlos'dan biraz daha para koparmaya çalış.»

Ellery, birdenbire atıldı. «Beau, sana ne oldu?»

Beau, bir koltuğa çöktü. «Neden bahsettiğini anlıyamadım.»

— «Nedense bu tahkikata devam etmek istemiyorsun. Hem bu işin sebebi para da değil. Ne var Beau?»

Genç hafiye, kaşlarını çatarak pis pis arkadaşını süzdü. «Pekâlâ, Sherlock Holmes. Para değil bir kız meselesi var. Ne olacak yani?»

Ellery bir an durakladı. «Demek Miss Shawn'a âşık oldun.»

Beau, «Öyle bir şey söylemedim,» diye haykırdı. «Aslında kız beni beğenir gibi oldu. Onun yanına gidip hayatını altüst edemem! O... O.. kızın âşık olmaya hakkı yok.»

Ellery Queen hâlâ sakindi. «Anıyorum. Tatsız bir vaziyet. O halde kızı sevmediğini belli etseydin... Yoksa seviyor musun?»

Beau, «Üstüne vazife değil,» diye bağırdı.

— «Yaaa... Yavrum, âşık olduğuna göre er geç o kızı görmeye gideceksin. Bunu şimdiden kafana koyarsan daha iyi olur. Üstelik ben de tahkikata başlayamam. Zira hepsi seni Mr. Queen sanıyorlar. Bu küçük yalan ortaya çıkınca onbeş bin doları iade etmemiz lâzım gelir. Hem o arada şüphelenmemesi icabeden birini de ürkütürüz.»

Beau'nun suratı allak bullak olmuştu. «İyi ama Ellery, oraya sık sık gitmek için nasıl bir bahane bulabilirim? Goosens'le De Carlos dün beni savdılar. Kerrie ise bana dargın. Evet, Margo var ama...»

Mr. Queen, «Tabii,» diye gülümsedi. «Senden hoşlanan bir kadın mevcut. Genç bir erkeğin kendisini beğenen bir kadını ziyaret etmesine hiçbir kanun mânî olamaz. Oraya git ve gözlerini de dört aç. Bana kalırsa yakında bir tatsızlık olacak.»

— «Tatsızlık mı?» Beau, birdenbire telâşlandı. «Ne demek istiyorsun kuzum?»

Ellery, arkasına yaslandı. «Bütün bu işe Cadmus adında birinin sebep olduğunu unutuyorsun galiba.»

Genç adam hayretle bakakaldı. «Cadmus mu? Cadmus Cole? Ne olacak yani?»

— «Cadmus veya Kadmos efsanesini hatırlamıyor musun? Kadmos yani Sidon Kralı Teb şehrini kurup Eski Yunanistan'a onaltı harflik bir de alfabe getirmişti.»

Beau, «Hayır,» dedi. «Bilmiyorum.»

Ellery, içini çekti. «Sen nerede okudun kuzum? Neyse mitolojiye göre Cadmus, bir gün seyahate çıkmış. Bu seyahatte başına gelmedik kalmamış. Bu arada nedense Cadmus, bir ejderhanın dişlerini sökmüş. Her diştten ne çıkmış biliyor musun, Beau?... Karışıklık.»

Beau Rummel sakinleşmişti. «Yaa?»

— «İşte bizim Cadmus da o vasiyetnameyi yazarken bir iki ejderha dişi söküp başına belâ açmış. Onun için herkesi gözetlemelisin, Beau. Bilhassa De Carlos'a dikkat et.»

Sakinleşmiş olan genç adam yine kızdı. «De Carlos! O sakallı maymunun Kerrie'ye bakışını hiç beğenmiyorum. Üstelik ikisi aynı evde kalıyorlar... Belki de sen haklısın. Belki orada olmam daha iyi.»

— «Tamam, bu hususta anlaştık. Santiago'dan bir haber var mı?»

— «Hayır, şimdilik yok. Anguss ve Argonaut'un müretrebatı ortadan kaybolmuştur... Neyse ben artık Terrytown'a gidip Margo'yu göreyim.»

Ellery Queen, «Selâmlarımı da söyle,» diye güldü.

* * *

Kerrie, çok bedbahttı. Vi, onu teselliye çalışıyor ve bilâkis memnun olması lâzım geldiğini söylüyordu. Vi'nin yanında olması Kerrie'yi biraz teselli ediyordu. O olmasaydı genç kız ne yapacağını şaşıracaktı.

Zira Margo, Kerrie'yi bir hayli rahatsız etmeye başlamıştı. Kadın, bütün evi idareye kalkmış ve kendi dairesini Fransız stilinde döşetirken bütün evin aynı tarzda dekore edilmesini istemişti. Hattâ işi inada bindirmişti. Kerrie, kendisini müdafaa etmişti tabii. Bir gün münakaşa esnasında Margo, Fransızca küfretmişti. Artık tahammülü kalmıyan Kerrie'nin gözleri de ateş saçmaya başlamıştı. Neyse o sırada Beau yetişmişti de Kerrie hemen oradan ayrılmıştı. Yoksa, kadınla saç saça gelmeleri işten bile değildi.

Ama Kerrie bunu unutamamıştı. Sık sık, «Hele benim daireme el sürsün,» diyordu. «O kadının saçını başını indiririm.»

Bundan başka Ellery adıyla tanınan Beau'nun da sık sık Margo'yu ziyaret etmesi genç kızı sinirlendiriyordu. Kerrie, genç adama nazik davranmaya karar vermişti ama bunu bir türlü başaramıyordu. Zira Margo'ya fena halde tutulan Ellery, onun her emrini yerine getiriyor, bir fino köpeği gibi yanından ayrılmıyordu. Bu arada Margo'ya da tahammül etmeye imkân yoktu. Margo, sinsi sinsi Kerrie'ye bakıp genç adamın kulağına bir şeyler fısıldayıp gülüyordu. Zavallı genç kız da hemencecik oradan uzaklaşıyordu tabii.

Bir seferinde Kerrie, Vi'ye dert yanmıştı. «Ah buradan ayrılabilseydim. O kadın beni küçültmek için elinden geleni yapıyor.»

Vi, «O halde neden gitmiyoruz?» diye sormuştu.

— «İmkânsız bu. Mr. Goossens'e de sordun. Mirası hak etmek için bir sene burada oturmam lâzımmış. Yapılacak hiçbir şey yok. Vi, acaba o kadın beni buradan kaçırmaya mı çalışıyor?»

Vi, hiddetle, «O kadından her şey umulur,» diye homurdanmıştı. «Ahlâksızın biri. Sen buradan gidersen, mirasın tamamı ona mı kalacak?»

— «Evet, demek kendi haftalığı kâfi gelmiyor! Bir de benim her hafta aldığım ikibin beşyüz dolara göz dikti.»

— «Her hafta yeni bir vizon almaya kalkar veya samur kürk peşinde koşarsan haftada ikibin beşyüz dolar yetişmez Kerrie.»

— «Demek Margo beni kaçırmaya çalışıyor?»

O günden sonra da Kerrie, birdenbire değişivermişti. Artık Beau'yla Margo'yu fısıldaşırken görünce kaçmıyordu. Bilâkis yanlarına gitmeyi âdet edinmişti. Sonra Edmund De Carlos'la da ahablığı kabul etti. Adam zaten epeydir Kerrie'nin peşindeydi. Mr. De Carlos kızı görünce fena halde heyecanlanıyor, gözlerinde acaip bir pırıltı belirliyordu. Üstelik adam kızı geceleri gezdirmek için de ısrar ediyordu. Bir sefe-

rinde Margo'yla Beau'nun tiyatroya gideceğini öğrenen Kerrie, hemen De Carlos'un teklifini kabul etti. O gece her şey düzgün gitti. Fakat De Carlos'un arabasıyla dönerlerken olan hâdise Kerrie'nin asabını fena halde bozdu. Kız o günden itibaren bir daha adamla ahbablık etmedi.

Lâkin De Carlos, Kerrie'ye âşık olmuştu galiba. Adam artık New York'a bile gitmiyordu. Malikânede oturup durmadan Kerrie'yi gözetliyordu.

Genç kız, bu acaip adamdan korkmaya başlamıştı. Niha yet bir gün Vi, dayanamıyarak, «Neden Ellery'le konuşmuyorsun?» diye sordu. «Neticede o hususî hafiye.»

— «Bunu yapmaktansa ölmeyi tercih ederim. Vi, beni sadece De Carlos'un bakışları rahatsız etmiyor. Şimdiye kadar bana böyle aç aç bakan bir sürü erkeğe rastladım. Başka.. Başka bir şey var? Bunu ben de bilemiyorum.»

— «Fazla hayalperest oldun, Kerrie. Buraya kapanıp oturuyorsun. Neden bir iki arkadaş edinmiyorsun?»

Kerrie, içini çektiyse de cevap vermedi.

Bu sefer Vi, gidip Beau'yu buldu. «Buraya bak, Ellery. Senin kadınlar hususundaki zevkini hiç beğenmiyorum. Ama aklımda kaldığına göre sen çok dürüst bir erkektin. Hâlâ aklın başındaysa şu pis böceğe benzeyen De Carlos'a biraz dikkat et. Serseri resmen Kerrie'ye musallat.»

Beau, lâkayt bir tavırla, «Bana kalırsa,» dedi. «Kerrie, o adama kendi yüz verdi.»

Bu arada siyah mayosunun askısını düzelten Margo da alay etti. «Aman ne komik! Güleyim bari. Demek o küçük kızın namusu da korunacak.» Genç kadın şahane vücudüne bir göz attı.

Vi, fena hale sinirlenmişti. Kadını pis, pis süzüp, «Sana bir şey söyleyen olmadı, büyük anne,» diye homurdandı.

Kadınların kavga edeceklerini sezen Beau, hemen araya girdi. «Peki, Vi, ben göz kulak olurum.»

Bu hâdiseden sonra Beau, eve daha da sık gidip gelmeye başladı.

• • •

Bıçak ve At Nalı

O gece biri hücumu geçti. Kerrie, geniş karyolasında yatıyordu. Hava sıcak olduğu için üstüne sadece kapitone ipek örtüyü almıştı. Genç kız dalmış bir roman okuyordu.

Kerrie'nin dairesi ikinci kattaydı ve tam terasın üstüne düşüyordu. Duvara türlü türlü güller ve sarmaşıklar sarılmıştı. Hava sıcak olduğu için pencereler de açıktı. Genç kız arada sırada Hudson nehrinden geçen vapurların düdüğünü duyuyordu. Vakit bir hayli geçti. Genç kız Beau'yla Margo'nun iki saat evvel döndüğünü farketmişti. Hattâ Margo'nun genç adama o gece evde kalmasını söylediğini de duymuştu. Beau da nedense yüksek sesle bu teklifi kabul etmişti. Sonra tam Kerrie'nin yatak odasının altında kalan terasa oturmuşlar ve portatif barı da getirip içki içmeye başlamışlardı. Bu duruma tahammül edemiyen genç kız da kalkıp pencereleri kapatmıştı... Fakat, içerisi fazla sıcak olunca tekrar yataktan kalkıp camları açmış ve terasın da boş olduğunu görmüştü.

Biraz sonra da De Carlos eve dönmüştü. Adam epey sarhoştur galiba. Kerrie, üçüncü defa yataktan kalkıp bu sefer de kapısını kilitlemişti.»

Genç kız üçe doğru kitabını bırakarak ışığı da söndürdü. Zira uykudan gözleri kapanıyordu. Ama daha dalar dalmaz içinden bir ses ona kalkmasını söyledi.

Kerrie, dikkatle etrafı dinlemeğe başladı. Fakat evde çıt çıkmıyordu. Sadece panjur vurup duruyordu. Genç kız birdenbire irkildi. Zira dışarıda rüzgâr yoktu. Panjurun vurması da imkânsızdı. Biraz daha dinledikten sonra boşuna korktuğuna kanaat getiren Kerrie'e örtüyü başına kadar çekerek yattı.

Fakat bu sefer de bir gıcırtı duyuldu. Genç kız doğrulup gözlerini pencerelere dikti. Etraf iyice karanlıktı fakat perdenin biri oynuyordu galiba. Dikkatle baktı. Evet perde oynuyordu... Hayır.. Hayır oynamıyordu.

Kerrie, kendisini oyalamak için, «Herhalde rüzgâr per-deyi oynattı,» diye düşündü. Fakat bunu anlamak için yapılacak tek bir şey vardı. Yataktan çıkıp pencereye giderek dışarıya bakabilirdi. Ondan sonra da yatıp rahat rahat uyurdu. Ama Kerrie, yerinden kımıldamadı bile. Bilâkis, örtünün altına iyice büzüldü.

Acaba yataktan fırlayıp oturma odasına koşsa ve Vi'nin kapısını vursa daha mı iyi olurdu? Birdenbire kalbi durdu sanki! Zira odada bir şey... bir şey vardı.

Kerrie, bundan emindi. Artık boşuna korkmadığını anlamıştı. Duyulmıyacak kadar hafif olan ayak sesleri pence-reden karyolaya doğru yaklaştı. Genç kız telâşla yatakta dönüp kendisini öbür taraftan yere attı. Aynı anda ılık gibi bir ses çıkaran bir cisim biraz evvel kızın yattığı yere saplandı.

Kerrie, bir çığlık attı. Artık kendisinden geçmiş bağı-rıyor, bağıırıyordu.

Arkadaşının feryadını duyarak uyanıp oturma odasına koşan Vi, orada Kerrie'yle karşılaştı. «Kerrie.. Kerrie, ne oldu?»

— «Vi!» Genç kız arkadaşının boynuna sarılıp başını onun göğsüne dayadı. «Bir şey.. Biri odamda beni...»

— «Kerrie, herhalde kâbus gördün.»

— «Hayır, hayır, uyanıktım. Biri sarmaşıklara tırmanıp odama girdi ve beni bıçaklamaya kalkıştı.»

— «Kerrie!»

— «Ben bağıınca da pencereden atlayıp kaçtı. Perdenin kımıldadığını gördüm.»

— «Peki kaçan kimdi?»

— «Bilmiyorum. Bilmiyorum, Vi! Ah!...»

Vi, sert bir sesle, «Sen burda bekle,» diye emretti. Sonra şöminenin yanında duran kalın şişi yakalayıp doğru Kerrie'nin yatak odasına daldı. Oda boştu. Kerrie de kapıya gelmiş korkudan titriyerek arkadaşını seyrediyordu. Perde hâlâ hafif hafif oynuyordu.

Vi ve Kerrie, yatağa baktılar. İpek örtünün yan tarafı

kesilmişti. Vi, örtüyü kaldırınca çarşafı yatağın da paralanmış olduğunu gördü.

Vi, doğru gidip pencereyi sıkı sıkı kapattı. «Kerrie, adam kaçmış. Onun kim olduğunu tahmin edebiliyor musun?»

Kerrie, «Ha.. Hayır,» diye kekeledi. «Etraf.. Etraf çok karanlıktı.»

O sırada kapı vuruldu. İki arkadaş endişeyle birbirlerine baktılar. Nihayet Vi, kapıya yaklaştı. Kimsiniz?»

— «Ben Queen. Biraz evvel biri çığlık attı galiba.»

Kerrie, birdenbire kendisini topluyarak, «Onu içeriye alma,» diye fısıldadı. «Giyinmem lâzım.»

Vi, anahtarı çevirip, kapıyı hafifçe araladı. Beau'yu pis pis süzdü. Genç adam pijamasını giymişti. Saçları da karma karışık.

Beau, hemen atıldı. «Ne oldu? Kerrie nerede? Biraz evvel haykıran Kerrie'ydi değil mi?»

— «Biraz evvel biri terasdan yukarıya tırmanıp Kerrie'yi bıçaklamaya kalkışmış. Kızcağız bağırınca da kaçmış.»

— «Bıçaklamaya mı kalkışmış?» Beau, birdenbire heyecanlanıp, «Kerrie!» diye bağırdı.

— «Ne istiyorsun?»

— «İyi misin?»

— «Evet, çok iyiyim.»

Beau, rahatlayıp derin bir nefes aldı. «Odana giren kimdi?»

— «Bilmiyorum. Görmedim.»

Beau, «Demek bıçaklamaya kalktı ha?» diye homurdandı. «Beni dinle. Kimseye bu işten bahsetme. Ben, etrafı kolaçan ederim. Hem bundan sonra pencerelerini kapa ve kapını da kilitle.»

Kerrie, «Peki,» diye cevap verdi.

Beau uzaklaşınca, Vi kapıyı kapatıp kilitliyerek Kerrie'nin yanına döndü. Sonra oturma odasının kapısını da kilitledi. «Artık emniyeteyiz yavrum.»

Kerrie, «Vi,» diye fısıldadı. «Sen de korkuyor musun?»

— «Biraz...»

— «Bu gece benim yanımda kalır mısın?»

— «Üzülme, Kerrie... Nasıl istersen.» Genç kız o gece arkadaş Vi'ye sarılarak uyudu. İri yarı bir kadın olan Vi'nin yanında uyumak korkusunun geçmesine kâfi gelmişti. Vi ise sabaha kadar gözlerini kırpmayıp düşündü durdu.

Beau da hiç uyumadı. Odasına dönüp giyindikten sonra sessiz sedasız terasa çıktı ve Kerrie'nin yatak odasının altında durup etrafı tetkik etti. O şahıs, kalın sarmaşığa tutunarak Kerrie'nin odasına girmişti. Beau da bir kedi gibi sarmaşığa tırmanıp, elektrik feneriyle etrafı araştırdı. Ama ezilmiş birkaç sarmaşık yaprağından başka bir şey görmedi. Genç adam aşağıya inip gece bekçisini buldu. Fakat gece bekçisi de bir şey görmemişti.

Beau, bu sefer eve girip Edmund De Carlos'un yatak odasına süzüldü. Sakallı adam ağzını açmış horlayıp duruyordu. Üstelik elbisesini bile çıkarmamıştı. Oda içki kokuyordu. Beau, durup dikkatle dinledi. Adam çok muntazam fasıllarla horluyordu. Hem vücudu de gergindi. Yani onda uykunun verdiği gevşeklikten eser yoktu.

Demek De Carlos numara yapıyordu. Beau, önce adamı kolundan tuttuğu gibi kaldırmayı düşündüyse de sonra vazgeçip usulca odadan çıktı. Sabaha kadar da Kerrie'nin kapısında nöbet tuttu.

Bu hâdiseden sonra De Carlos, üç gün ortadan kayboldu. Güya New York'da bir kumarhaneye kapanmıştı. Üç gün sonra fena halde sinirli bir halde eve döndü. Durmadan kendi kendine küfrediyordu. Kerrie, onu görür görmez evden uzaklaşma arzusuna kapıldı.

Hemen at kıyafetini giyip Violet'le ahırlara gitti. Seyis iki atı eğerlemiş bekliyordu. Kerrie, kır Arap atı Panjandrum'u çok seviyordu. Vi de doru bir kısrak olan Gargantua'yı seçti. İki arkadaş atlara binip ağır ağır korudan geçtiler. Üç gün evvelki hâdise artık Kerrie'ye kötü bir rüya gibi geliyordu. Genç kız derin, derin içini çekti. «Bu eve geleli beri ilk defa hayatımdan memnunum, Vi. Ağaçların da kendilerine mahsus bir kokusu var. Bunu farkettiler mi?»

Arkadaşının halini gören Violet, memnuniyetle gülümsedi.

Kerrie, «Atı biraz koşturmak istiyorum,» diye ilâve etti.

— «Aman Kerrie, dikkatli ol.»

Fakat Kerrie, atını mahmuzlamıştı bile. Kır at, dört nala ağaçların arasına girip gözden kayboldu.

Vi de kendi atını mahmuzladı. Fakat hayvan koşacağı yerde durup kulaklarını dikti. İleriden bir çığlık aksetti. Sonra da bir gürültü...

Vi, «Kerrie!» diye haykırıp atı şiddetle mahmuzladı. Neyse kısarak birdenbire canlanıp ağaçların arasına daldı. Yüz metre kadar ileride kır at yan yatmış, üç ayağıyla yeri eşeliyor ve tekme atmaya çalışıyordu. Sağ ön ayağı kırılmış bir dal gibi bükülmüştü. Atın yanında da Kerrie yatıyordu.

Gargantua, kır atı koklamak için durunca Vi de kendisini yere atıp arkadaşının yanına koştu. «Kerrie, gözlerini aç. Kerrie, ne olur...»

Genç kız inleyerek doğruldu. Şaşkın şaşkın etrafına baktı.

— «Nasılsın, Kerrie? İnşallah bir yerine kırılmamıştır.» Kerrie, hafif bir sesle, «Bir şeyim yok galiba,» diye mırıldandı.

— «Ne oldu Kerrie? Anlatsana.»

— «Panjandrum, beni yere attı. Ama zavallının kabahati yok. Dört nala giderken birdenbire tökezledi. Ben sırtından uçtum sanki. Vi, bu bir mucize. Zira boynumu kırmam an meselesiydi. Ama bu otların arasına düştüğüm için pek canım bile yanmadı. Atım nasıl?.. Vi?» Yerde can acısıyla debelenen atı gördü. «Vi, zavalıcığın bacağı kırılmış.»

Genç kız koşup atın yanında diz çökerek azap çeken hayvanın başını okşadı. Sonra kırılan bacağına baktı. Dehşetle, «Vi!» diye bağırdı. «Vi... Şuna bak!»

— «Ne var, Kerrie?»

— «Panjandrum'un kırık ayağındaki nalı görüyor musun... Fakat.. Fakat buna imkân yok... Bu sabah nalbant

Jeff Crombie, atıma yeni nal taktı. Hem de birkaç saat evvel. Hattâ ben de yanındaydım.»

Vi, ağır, ağır, «Neden bahsettiğini anlıyamadım,» diye mırıldandı.

Kerrie, dikkatle atın geçtiği yolu araştırmaya başladı. «Nasıl dört çivisi eksik.»

— «Yani biri bunları söküp...»

— «İşte.» Kerrie, yolun ortasına oturmuştu. Bulduğu iki çiviye tetkik ediyordu. «Biri bu çivileri gevşetip Panjandrum'un ayağından çıkarmaya çalışmış. Bak çiviler nasıl eğrilmiş?» Hâlâ elindeki çivilere bakıyordu.

Vi, «Yani, Panjandrum'un dört nala giderken düşmesi için nalını gevşetmişler mi demek istiyorsun?»

— «Vi, hayatımı şu otlara borçluyum. Eğer yola düşseydim boynum muhakkak kırılacaktı. Herkes de kazaya kurban gittiğimi sanacaktı tabii.» Genç kız tekrar azap çeken atın boynunu okşamaya başladı. «Vi, sen git atımın kazaya uğradığını haber ver. Ben burada Panjandrum'un yanında bekliyeceğim.»

— «Nasıl olur, Kerrie? Ya bu arada biri gelirse?.. Seni yalnız bırakamam.»

— «Rica ederim, Vi. Hem atımın nalından da kimseye bahsetme.»

Arkadaşının ciddi halini gören Vi, çaresiz atına binip geri döndü.

O gece akşam yemeğinden sonra Kerrie, yorgun olduğunu bahane ederek odasına çıktı. Bu arada arkadaşına usulca işaret etmeyi de unutmamıştı. Vi de birkaç dakika sonra onun odasına girdi. Kerrie, kapıyı kilitliyerek, bir koltuğa oturdu.

— «Ne düşünüyorsun, Kerrie?»

Gargantua, kır atı koklamak için durunca Vi de kendisi.

Genç kızın yüzü bir hayli soluktu. «Panjandrum'a sadece benim bindiğimi herkes biliyordu. Hem zavallının nalını da kasten gevşetmişler. Yani bugün biri yine beni öldürmeye kalkıştı. Tıpkı geçen akşam olduğu gibi.»

— «Kerrie, neden polis çağırmyorsun?»

— «Şu anda durumu ispat edecek delilimiz yok. Her şeyden evvel beni kimin öldürmeye çalıştığını anlamamız ve bunu ispat etmemiz lâzım.»

— «Ellery Queen'le konuşsan... Neticede o da hususi hafiye.»

— «Hayır.. Onu istemem. Bana yardım etmesi için yalvaracak değilim, Vi. Ölümüm ancak bir kişinin işine yarayacak.» Sessi titremeye başlamıştı. «O da Margo. Üstelik kendisi son derece müsrif. Daha şimdiden beş, altı aylık parasını harcamış. Bir sürü dükkâna borcu var. Dün bunu Mr. Goossens'den öğrendim. Zira Margo'nun altı aylık haftalığına haciz konmuş. Margo, benim hissemi de istiyor. Hem, Ellery'nin yüzünden benden nefret ediyor. Ölecek olursam param ona kalacak. Vi, o gece odama giren Margo'ydu. Bu sabah atımın nalını gevşeten de Margo.»

Vi, de korkmaya başlamıştı. «İstersen buradan gidelim, Kerrie,» diye fısıldadı. «Zaten buraya geldiğinden beri çok bedbahtsın. Para sana yaramadı. Haydi, Hollywood'a gidelim.»

Kerrie'nin kaşları çalıldı. «Beni korkutup kaçıramazlar.»

Vi, «Senin paraya aldığının yok,» diye söylendi. «Sadece o bayağı kadınla ahbaplık eden Ellery'nin yüzünden burada oturuyorsun. Bana yalan uydurmana lüzum yok.» Kerrie'nin ses çıkarmadığını görünce devam etti. «Sen, o yakışıklı ser-seriye âşıksın. Bu yüzden de bu sıkıcı yerde oturmaya razısın. O kalçalarını kıvrırarak yürüyen aşağılık sarışın iki defa seni öldürmeye kalktı. Buna rağmen ısrar ediyorsun. Fakat o aç gözlü mahlûk seni öldürene kadar rahat etmiyecek!»

Kerrie, arkadaşını süzdü. «O kadın beni bu evden uzaklaştıramıyacak! Hepsi bu kadar.»

* * *

Karşılaşma

Ertesi sabah Vi, uyanmadan Kerrie, evden çıkıp doğru ahıra gitti. Terrytown'un nalbantı Jeff Crombie de yeni gelmişti. Kızı görünce hürmetle şapkasını çıkardı. «Miss Shawn, ben de sizi görmeye gelecektim. Duyduğuma göre dün bir kaza geçirmişsiniz.»

Kerrie, «Mühim bir şey değildi, Jeff.» diye gülümsedi.

Adam, ezilip büzülüyordu. «Bir bakıma ben mesul sayılırım, Miss Shawn. Dün seyisiniz telefon edip atın ön nalının çıktığını söyledi. Halbuki ben atı dün kendi elimle nalladım. Onun için bu işe bir mâna veremedim. Ben...»

— «Üzülme, Jeff. Kabahat sende değil. Bu işi unut. Herhalde Panjandrum'un ayağı bir kayaya filân takıldı. Bu yüzden de nal gevşeyiverdi.»

— «Ya... Bu işte kabahatim olduğunu sanmanızı istemem, Miss Shawn. Kısrağa çok acıdım. Cins bir hayvandı doğrusu.»

— «Hâlâ da öyle, Jeff.»

Nalbant şaşırırdı. «Daha kısrağı vurdurmadınız mı? Zavalıcığı bu azaptan kurtarmak lâzım.»

— «Doktor Pickens, Kanada'da meşhur bir veteriner olduğunu söyledi. Adam atların kırılan bacaklarını bile düzeltbiliyormuş. Onun için Panjandrum'u bugün Kanada'ya yoluyorum.»

Jeff Crombie, biraz daha konuştuktan sonra ayrıldı. Kerrie de ahıra girdi. Kısarak yumuşak samanların üstünde yatıyordu. Veteriner Pickens, hayvanın kırılan ayağını düzeltip tahta desteklerle bağlamıştı. Bundan başka öbür bacaklarını da dizlerinin üstüne kadar sıkı sıkı sarmıştı. Hayvanın gözlerinden hâlâ azap çektiği belliydi.

Kerrie, seyise, «Panjandrum'un vaziyeti nasıl?» diye sordu.

— «Şöyle böyle efendim. Eskisi kadar debelenmiyor.

Doktor Pickins, bu sabah uğrayıp ağrısını teskin edecek bir ilâç verdi. Ama zavallının bu vaziyete ne kadar dayanacağını bilemiyorum.»

— «Zavallı sevgilim.» Kerrie, eğilip atın başını okşadı. «New York'a bir vagon ısmarladım. Panjandrum'u askıya alıp Kanada'ya götürecekler. Vagon onbirde istasyonda olacak sanırım.»

— «Doktor da kısrakla beraber gidecekmiş, Miss.»

— «Evet, senin de gitmeni istiyorum, Henry. Bu hayvancığın hayatını kurtarmamız lâzım.»

— «Peki efendim.» Henry, bu işi pek de beğenmemişti.

Kerrie, kalkıp dizlerindeki samanları silkeledi. «Şey, Henry, bu sabah Miss Cole'u gördün mü? Kendisine bir şey soracaktım.»

— «Hayır, Miss. Kendisi dün Lord Barhurst'la dolaştıktan sonra, bugün ata binmiyeceğini söyledi.»

Kerrie, «Demek Miss Cole, dün ata bindi,» diye mırıldandı. «Saat kaçta buraya geldi, Henry? Ben onu yolda göremedim.»

— «Sizden evvel çıktı, Miss Shawn. Miss Cole, tam atçı. Hattâ geri dönünce Lord Barhurst'un eğeri çıkıp hayvanı eliyle kuruladı. Benim ata dokunmama müsaade etmedi.»

Kerrie gülümsedi. «Bari bu işi biliyor mu, Henry? Ne dersin?»

Henry, çenesini kaşıdı. «Pek bilemiyorum, Miss. Zira beni arabayla şehire yolladı. Eğerleri silmek için yeni bir sabun çıkmış da. Geri döndüğüm zaman Lord Barhurst ahırdaydı. Daha sonra sizi ve Miss Violet'i gördüm. Miss Cole çoktan eve girmişti sanırım.»

Kerrie'nin kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Demek Margo sabah erkenden ahıra girmişti. «Henry,» dedi. «Sana Miss Cole hakkında sual sorduğumu unut. Zira kadınlar tuhaftır. Böyle şeyleri başka mânaya çekerler.»

Seyis şaşırmıştı. «Hay hay Miss. Yalnız, bu sabah Mr. Queen de bana aynı şeyleri söyledi de...»

Kerrie, sert bir sesle, «Mr. Queen mi?» diye sordu. «Yani o da bu sabah ahıra gelip sana sual mi sordu?»

— «Evet, efendim. O da Miss Cole hakkında sualler sordu ve kendisine veya başkasına bundan bahsetmememi tenbih etti.»

— «Yani bana da söylememeni istedi. Öyle mi?»

— «Evet, Miss ama ben boş bulunup ağzımdan kaçır-dım.» Henry bir taraftan da Beau'nun kendisine verdiği beş doları düşünüyordu.

— «Bundan eminim, Henry. Peki, Mr. Queen şimdi ne-rede?»

— «Duke'e eğer taktım. Mr. Queen, ona binip dolaşmaya çıktı.»

Kerrie, ağır ağır ahırdan çıktı. Seyisin arkasından bakmadığını anlayınca da hemen koşmaya başladı. Demek Ellery, kendisini gözetliyordu. Bu yüzden de kazayı öğrenmişti.

Belki de işi genç adama Margo anlatmıştı. Zira Ellery, bir gün evvel eve uğramamıştı. Yalnız akşam yemeğinden ev-vl Margo'ya biri telefon etmişti. Kadının tatlı tatlı konuşma-sından ve gülüşünden Kerrie arayanın Ellery'i olduğunu anla-mıştı tabii. Hem Margo, genç adamı sonra arayacağını da söylemişti. Herhalde daha sonra telefon edip olanları anlat-mıştı. İşte bu yüzden de Ellery gelmiş sinsi sinsi etrafı araş-tırıyordu.

Kerrie, biraz daha koşunca Duke'un kişnemesini duya-rak yavaşladı. Bir ağacı siper alıp baktı. Duke bir gün evvel Panjandrum'un düştüğü yerde duruyordu. Genç adam da av kokusu almış bir tazı gibi yere çömelmiş elleriyle etrafı yok-luyordu. Acaba Ellery, neden şüphelenmişti? Belki de ilk hâ-diseyi duyan genç adam bu kazayla onu birleştirmişti. Veya... Kerrie, nefesini tuttu. Bu ikinci ihtimali düşünmek bile iste-miyordu.

Birdenbire, genç adam homurdanmaya başladı. Eğilmiş bulduğu iki çiviye bakıyordu. Sonra hemen doğrulup etrafına bakındı. Kerrie, nefes almadan bekledi. Beau çivileri cebine atıp tekrar ata bindi ve dört nala ahırın yolunu tuttu.

Genç adam uzaklaştıktan sonra Kerrie ağacın arkasından çıktı. İkinci ihtimali bir türlü kafasından çıkaramıyordu. Buna ihtimal yoktu ama... Margo'yla Ellery son derece samimiydiler. Belki de Ellery, Margo'nun suç ortağıydı. Hem geçenlerde Ellery, kadını bahçede öpmüştü. İkisi karanlık köşelerde oturup fısır fısır konuşuyorlardı. Sonra Margo'nun Mısırlılarınkine benzeyen çekik gözlerinde muzafferane bir ifade belirliyordu. Zaten Ellery, paranın çok mühim olduğunu söylemişti. Belki de Margo'yla anlaşp Kerrie'yi öldürmeye karar vermişlerdi. Ellery sabah erkenden çıkıp nal çivilerini bulmuştu. Böylece delilleri ortadan kaldıracaktı.

Genç kız son derece üzgündü. Ağır, ağır eve yürüdü.

• • •

Onbiri birkaç dakika geçe Kerrie, spor arabasıyla istasyona geldi. Ismarlamış olduğu vagon istasyonun gerisinde duruyordu. Seyis, Henry ise İstasyon Şefiyle konuşmaktaydı.

Genç kız, «Panjandrum nasıl, Henry?» diye sordu. «Bari zavallıyı vagona sokabildiniğ mi?»

— «Evet, Miss Shawn, atınız askıya alındı bile. Şimdi daha rahat.»

— «Doktor Pickens nerede?»

— «Birkaç dakika sonra gelecek. Vagonu onbir ellide kalkacak tren bağliyacaklarmış. Onun için daha pey vakit var. Kısrağınız için hiç üzülmeyin Miss.»

Kerrie, «Onunla vedalaşmak isterim,» diye mırıldandı. «Hayır, senin gelmene lüzum yok Henry.» Plâtformdan geçip vagona yaklaştı. Fakat birdenbire durakladı. Zira vagona biri vardı. Usulca yaklaşıp açık kapıdan baktı.

İşte yine Ellery Queen'i yakalamıştı. Onun yüzünü göremiyordu ama tanımamasına imkân yoktu. Genç adam yere eğilmiş, atın ayakları dibinde bir şey yapıyordu. Üstelik kısrağın ayağındaki sargıları da çözmüştü. Kerrie, nefesini tutarak onu seyretti. Acaba Ellery bu sefer ne yapıyordu?

Beau, derin bir nefes alıp doğrulunca Kerrie, onun atın

sol ön ayağındaki nalı çıkarmış olduğunu gördü. Genç adam nala dikkatle baktıktan sonra çivilerle beraber bunu cebine attı. Sonra tekrar atın ayağını sarmaya başladı.

Kerrie, büyük bir ümitsizliğe kapılmıştı. Demek Margo atın ön iki nalını da gevşetmişti. Şimdi genç adam delilleri ortadan yok etmeye çalışıyordu. Herhalde durumu ona Margo anlatmıştı.

Genç kız güç belâ kendisini topladı. Hiç olmazsa Margo'yla Ellery vaziyetin farkında değillerdi. Kerrie'nin hakikati bildiğinden haberi yoktu. Kız, usul usul geri gittikten sonra gürültüyle vagona doğru yürüdü. Kendisini zorluyarak sakın bir sesle sordu. «Doktor Pickens, orada mısınız?»

Beau, hemen kapıda gözüktü. Kerrie onu lâkayt bir tavırla süzdü. «Merhaba, Ellery. Ben de veterineri vagonda sanmıştım. Burada ne işin var?»

Beau, vagondan yere atladı. «Kazayı duydum da...»

Kerrie, «Atımı görüp 'Geçmiş olsun,' demek mi istedin?» diye alay etti.

Genç adam atıldı. «Sen nasılsın?»

— «Çok iyiyim, teşekkür ederim.»

— «Şey.» Beau, kaşlarını çatmış yere bakıyordu. «Ben artık gideyim. İnşallah kısırağı kurtarırlar.» Genç adam uzaklaşınca Kerrie, vagona girdi. Sonra usulca Beau'nun ne tarafa gittiğine baktı. Genç adam bu sefer de Kerrie'nin spor arabasının yanında duruyordu.

Genç kız belki on defa Panjandrum'u öptü. Nihayet Henry'le veteriner de geldiler. Kızın ata üzüldüğünü sanarak ellerinden geldiği kadar onu teselliye çalıştılar. Halbuki Kerrie, ata üzüldüğünden başka genç adamın halinden de endişelenmişti.

Vakit gelince vagondan çıkıp plâtfomda bekledi. Vagonu Kuzeye giden trenin arkasına bağladılar. Tren düdüğü çalıp uzaklaşınca genç kız çaresiz arabasına doğru yürüdü. Beau, hâlâ orada bekliyordu.

Kerrie, lâkayt bir tavırla, «Sen hâlâ burada mısın?» diye mırıldandı. «Halbuki ben...»

Genç adam, onun kollarını yakaladı. «Kerrie, beni dinle...»

— «Canımı yakıyorsun.»

— «O gece olanları biliyorsun, Kerrie. Onun için...»

Kerrie, «Bırak beni,» diye bağırdı. Genç adamın elinden güçlükle kurtulup yüzüne bir tokat attı. Günlerden beri biriken hıncını böylece çıkarıyordu. «Sen kadınlara sert davranmaya alışmışsın herhalde. Bundan şüphem yok. Ama bana böyle davranamazsın!»

Nedense, genç hafiyenin sesi çok yumuşaktı. «Kerrie, sana sadece dikkatli olmanı söyleyecektim. Hepsini o kadar.»

Kerrie'nin şüpheleri birdenbire kayboldu. Bütün benliğini bir sevinç kapladı. Ellery dikkatli olmasını söylemişti. Demek o Margo'nun suç ortağı değildi.

Fakat Beau, sözlerine devam edince kızcağızın bütün neşesi kaçiverdi. «Yani sen başını belâya sokmakta birebirsin. Biraz dikkatli ol. Senin gibi tatsız bir mahlûk daha görmedim.»

Kerrie, spor arabasına atlayıp hiddetle gaza bastı. Bu yüzden de Beau'un yüzündeki üzgün ifadeyi göremedi tabii. Genç kız doğru New York'un yolunu tuttu.

Polis müsaadesiyle tabanca geldiği zaman Kerrie, rahat bir nefes aldı. Tabanca sedef saplı bir 22'likti. Küçük kurşunlar da pırıl pırıl parlıyordu. Ama genç kız bu silâhın küçük olmasına rağmen işine yarayacağından emindi.

* * *

8

Kadın Tuzağı

Hakikî Ellery Queen, at nalıyla, eğilmiş çivileri usulca masaya bıraktı.

Beau, «Kerrie de o kadından şüpheleniyor,» diye atıldı. Adamın sesindeki acıplık Ellery'nin dikkatini çekmiş-

ti. Buna rağmen arkadaşının yüzüne bakmamaya gayret etti. Bir çivi alarak parmaklarının arasında çevirdi. «Korkunç bir iş. Kıskançlık ve aç gözlülük yüzünden cinayete kalkışan bir kadın, böyle akıllıca hareket edemez. Yani atın nallarını gevşetmeyi akıl edemez.»

Beau, «Allah o kadını kahr etsin!» diye bağırdı.

— «Hayır, hayır, buna imkân yok. Bir kere kadının gözü dönmüş. Yani bir şeyden korkmuyor. Üstelik kafasını da kullanabiliyor. Bu takdirde o zehire baş vururdu sanırım. Çok.. Çok.. garip.»

Beau, ifadesiz bir sesle, «Orasını bilemem,» diye söyledi. «Her ihtimali göze alarak ahçının yanına polislikten ayrılma bir kadın yerleştirelim.»

— «Margo Cole'un cinayet işlemeye çalıştığından emin misin?»

— «Kerrie atla dolaşmaya çıkmadan evvel Margo'nun ahıra girip yalnız kaldığını seyisten öğrendim. Bana kalırsa Margo suçlu.» Beau, divana uzanıp yüzünü de duvara çevirdi.

Eller, acıyarak ona baktı. «Peki ya öbür gece...»

Beau, başını çevirmeden cevap verdi. «O gece güzel Miss Cole'la New York'a eğlenmeğe gitmiştik.» Birdenbire doğruldu. «Eve dönünce terasta oturup birkaç kadeh içtik. Fakat o gece numara yapacak halim yoktu. Kadına pek yakınlık gösteremedim. O da epey zeki olduğu için vaziyeti kavradı tabii... Bana bakışından derdimi anladığını hissettim. Yani Kerrie'yi düşündüğümü farketti. Sonra garip, garip gülümsemi... Tüylerimin ürperdiğini hissettim, Ellery.» Genç adam kaşlarını çatı. «O zaman durumu farketmem lâzımdı ama bende kafa yok... Margo, sanki bir şey yokmuş gibi iyi geceler diledi. Ben de biraz daha oturduktan sonra kalkıp yattım. Fakat uyuyamadım. Sonra Kerrie, çığlık atınca...»

Ellery Queen, yumuşak bir sesle, «Sonra?» dedi.

Beau, pis pis güldü. «De Carlos'un odasına girdim. Ser-seri uyur gibi yapıp beni kandırdığını sandı. Fakat çok içmişti. Hem onun sarmaşığa tırmanmasına imkân yok. Zira düşüp boynunu kırardı.» Birdenbire yerinden fırlayıp odada

dolaşmaya başladı. «Ama Margo... O karşı taraftaki dairede kalıyor. Yalnız evin dört tarafı da çepeçevre teras. Yani gece kadının terastan geçip sarmaşığa tırmanması gayet kolay. Sonra gayet güçlü kuvvetli... Belki de o gece Kerrie'ye olan hislerimi anlayıp kızı temizlemeye karar verdi.»

Ellery, içini çekti. «O halde kadının cinayete kalkışması için iki sebep var. Sen ve para.»

Beau, «Buna aldırdığım bile yok!» diye haykırdı. «Kerrie'ye böyle davranmak beni deli ediyor. Ne zaman ona tatlı bir şey söylesem kızın gözleri pırıl pırıl parlıyor... Sonra kalbini kıracak bir şey yapmam lâzım geliyor. Bu gidişle Kerrie benden nefret edecek. Hoş belki de çoktan etmiştir.»

— «Senin istediğin de bu değil miydi?» Bu sözleri söyleyen genç muharririn aklı başka yerdeydi.

Beau, «Evet,» diye içini çekti. «Benim istediğim de buydu. Fakat iş bununla da kalmıyor. Kerrie, kendisini öldürmek için Margo'yla işbirliği yaptığını sanıyor.»

—«Normal... Kim olsa bunu düşünür.»

Beau, acı acı, «Senin için bir şey yok,» diye şikâyet etti. «Kıza âşık olan sen değilsin.»

— «Affedersin, Beau, ben cinayet hususunda ihtisas sahibiyim. Aşktan anlamam.»

— «Ne yapacağımı bilemiyorum. Bir usulünü bulup bu işi temizlemem gerekiyor.» Queen sesini çıkarmadı. «Allah kahretsin, Ellery. Beni dinlemiyorsun bile.»

Nihayet Ellery, başını kaldırdı. «Beau, Kerrie Shawn'u öldürmeye kalkmalarıyla Cole'un ölümü arasında ne gibi bir münasebet var dersin?»

— «Orasını bilemem. Sadece Margo Cole'un Kerrie'yi temizlemeye çalıştığının farkındayım. Zira sevişmemize Kerrie'nin mâni olduğunu sanıyor. Daha da mühimi Kerrie ölünce, Margo'nun haftalığı beşbin küsur dolara çıkacak. Bana kalırsa Margo daha çok para peşinde.» Genç adam birdenbire sinirlendi. «Bence Cole'un ölümüne de Margo sebep oldu.»

Queen, kaşlarını kaldırdı. «Yani kadın Argonaut yatında mıydı?»

— «Neden olmasın? Belki de De Carlos, Margo'nun suç ortağıydı. Kadının hatırı için Cole'u temizleyiverdi. Yalnız bu ara Margo'yla De Carlos birbirlerine pek yaklaşıyorlar. Sakallı serseri Kerrie'nin peşinde. Ama bu bir şey ifade etmez. Belki de böylece vaziyeti idare ediyorlar.»

Ellery, yüzünü buruşturarak, «Bilmediğimiz bir sürü şey var,» diye şikâyet etti. «Angus veya mürettabattan bir haber alabildin mi?»

— «Bu sabah adamlarımdan birinden bir telgraf geldi. Telsizciyle üç tayfa bir şilebe binip limandan ayrılmışlar. Şimdi dünyanın öbür ucunda olacaklar. Angus veya diğerleri hakkında bir malûmat yok. Sanki...» Susup yutkundu. «Sanki hepsi ölmüş.»

Ellery, masadan şapkasını aldı. «Sen sevgilini gözetlemeye devam et. Hem Margo'dan şüphelenmene rağmen diğerlerini de unutma.»

Beau, «Ne demek istiyorsun?» diye çıkıştı.

— «Diğer ihtimalleri unutmamalısın. Hem bu iş sanıldığı kadar basit de değil. Bana kalırsa bilâkis gayet karışık. Onu için çok dikkatli olmalısın. Ben de el altından sana yardım edeceğim. Belki de ümid edilmedik bir ipucuyla işi hallederiz.»

— «Senin neden bahsettiğini bile anlıyamadım.»

Queen, «Buna şaşmadım,» dedi. «Zira şu anda neden bahsettiğimi ben de bilmiyorum.»

* * *

Vi, evden ayrılmaları için Kerrie'ye yalvarıp duruyordu. «Bu Allahın belâsı kadın seni öldürmese bile en sonunda heycandan gideceksin. O kadar aptalsın ki... Hem o adamı bu kadar çok mu seviyorsun? Yoksa parayı mı dayanamıyorsun? Bu paranın sana ne faydası oldu ki?... Bir an evvel buradan kaçıp kurtulalım.»

Kerrie, sert bir sesle, «Olmaz,» diye kestirip attı. «Beni buradan kaçıramazlar. Buna müsaade edemem. Onun için beni öldürmeleri icabeder.»

— «Zaten öldürecekler.»

Genç kız titredi. «Bilmiyorsun, Vi. Buradan gitmeme imkân yok. Belki de inadım tuttu. Korkuyorum, Vi. Hem de çok korkuyorum. Ama, aslında beni korkutan şeyin ne olduğunu da bilemiyorum. Bunu öğrenmem şart.» Vi, dehşetle arkadaşının yüzüne baktı. «Herhalde çıldırdığımı sanıyorsun. Belki de ben deliyim, Vi... Hem çıldırmama o sebep oldu. O adamdan nefret ediyorum.»

* * *

Bir Pazar günü sabah erkenden kalkan Kerrie, havanın güzel olduğunu görünce, «Vi, seninle piknik yapalım!» diye bağırdı. «Araba ile bir yere gidelim. Sandviç filân da alırız.»

O gün kırlarda epey eğlendiler. Vi, haftalardan beri ilk defa arkadaşının neşeli neşeli güldüğünü duydu. Malikânenin bahçe kapısına geldikleri zaman hava da kararmaya başlamıştı. Kerrie, arabayı terasın önünde durdurdu. Vi, esniyerek, «Temiz hava uykumu getirdi, Kerrie,» diye mırıldandı. «Hemen yatıp uyuyacağım.»

— «Bu saatte uyunur mu hiç? Neyse seni indireyim. Ben daha arabamı garaja koyacağım.» Vi inince uşak kapıyı açıp onun elinden piknik sepetini aldı. Kerrie de gaza basıp garajın yolunu tuttu.

Ahırın arkasında kalan garaj altı kapılıydı ve her bölmeye bir araba girebiliyordu. Kerrie, spor arabasını ikinci bölmeye bırakıyordu. Sağdan ilk bölmede kamyonet duruyor, üçüncüsüne ise De Carlos'un lüks arabası sokuluyordu. Kerrie, arabasının farları sayesinde sağdaki iki bölmenin kapılarının açık olduğunu gördü. Kamyonet yerinde duruyordu. Genç kız dalgın dalgın kapıların neden açık olduğunu düşünerek otomobilini ikinci bölmeye soktu. Kontağı kapatıp anahtarı alırken durakladı. Zira bir kapının kapandığını duymuştu. Genç kız başını çevirip baktı. Kapanan kendi bölümünün kapılarıydı.

Kerrie, «Rüzgâr da yok,» diye düşündü. «Belki de ben içeriye girerken kanatlar kendiliğinden kapandılar.» Araba-

dan çıkarak garajın ışığını yaktı. Sonra çift kanatlı kapıya giderek eliyle itecek oldu. Aynı anda birinin dışarıdan kapıyı kilitlediğini de duydu.

Kerrie, dona kaldı. Kanatlar kendi kendilerine kapanmış olabilirlerdi. Fakat kapıyı kilitlemek için biri lâzımdı. Telâşla, «Beni içeriye kilitlediniz!» diye bağırdı. «Tam çıkacakken...»

Cevap veren olmadı. Kerrie, bu sefer bağırmadı. Zira bunun aptallık olacağını biliyordu. Bir münasebetsiz kapıyı kilitlemişti. Nasıl olsa biri gelip kendisini kurtaracaktı. Bütün gece burada kalacak değildi ki. Ama içinden bir ses Vi'nin yattığını ve uşağın da kendisinin garağa gittiğini hatırlıyacağını söylüyordu.

Garajın penceresi veya başka kapısı da yoktu. Yalnız radyatör borularının geçebilmesi için bölmeler arasında küçük açıklıklar vardı. Buradan da ancak bir fare geçebilirdi.

Genç kız paniğe kapılarak, kapıyı yumruklamaya başladı. Bir taraftan da, «Beni buradan çıkarın!» diye bağıırıyordu. «Beni çıkarın!» Elleri kanayana kadar kapıya vurdu. Niha yet, hafif bir ses duyarak durdu. Bu bir motor sesiydi ve yandaki bölmeden geliyordu. Evet, biri kamyonetin motörünü çalıştırmıştı. Ekzosun pis kokusu bölmeye dolmuştu. Kerrie, radyatör borularının geçtiği telli aralığa giderek, «Orada kim var?» diye seslendi. «Bana yardım edin. İçeride kilitli kaldım.»

Ama ses seda çıkmadı. Motör hâlâ çalışıyordu. Sonra kamyonetin bulunduğu bölmenin kapısı gürültüyle kapandı. Kerrie, uzaklaşan ayak sesslerini duydu. İşte o zaman hakikati de anladı. Biri onu garağa hapsedip yan bölmedeki arabanın motörünü çalıştırmıştı. Yani Kerrie'yi karbon monoksit gazıyla öldürmek için kapıları kilitleyip kaçmıştı.

Başına gelenleri anlayan Kerrie, bağtırmaktan vazgeçip, kendisini topladı. Zira haykırdığı takdirde kimse sesini duymıyacaktı. Ahır yakın olmakla beraber gecenin bu saatinde içeride ancak atlar vardı. Belki gaz yükselir ve tavana doğru çıkardı. Bu ümitle Kerrie yere yatıp yanağını da taşlara da-

yadı. Ama bu da bir çare değildi. Bu şekilde sadece ölümü biraz gecikecekti.

Genç kız ayağa kalkıp telâşla düşünmeye başladı. Bir şey yapması lâzımdı. Kurtulabilmek için iki çare vardı. Bir, garajdan çıkmak... İki, zehirli gazın bölmeye girmesine mâni olmak. Fakat radyatör borularının geçtiği yere yetişmesine imkân yoktu. Arabasının üstüne çıksa bile aralığa erişemiyecekti.

O halde garajdan çıkmalıydı. Genç kız birdenbire başının fena halde ağrıdığını hissetti. Galiba gaz tesir etmeye başlamıştı. Kapıyı kırabilmek için bir balta isterdi. Birdenbire akli başına geldi. Kapının menteşelerini sökebilirdi. Bunun için arabadan âlet torbasını çıkarması kâfiydi. Sevinçle arabaya koştu. Fakat torba yerinde yoktu. Kerrie, deli gibi aradıysa da âletleri bulamadı. Paniğe kapılarak kendisini kapıya attı ve bütün gücüyle kanatları omuzladı. Hayır, kapıyı kırmasına imkân yoktu. Kendisini biraz toplayarak tekrar düşünmeye koyuldu.

Başı çatlar gibi ağrıyordu. Nihayet gözlerinin önünde tabancası belirdi. Bu sabah tabancayı arabanın ön gözüne koymuştu. Bununla kilidi uçurabilirdi. Genç kız ağlayarak arabaya koştu. Ön göze elini soktu.

Birdenbire kanı çekiliverdi. O sedef saplı küçük tabanca da çalınmıştı.

Kerrie, son ümidini de kaybetti.

* * *

9

Beau'nun Hareketi

Son ümit... Son ümit... Son ümit.

Genç kız güç belâ yere uzanıp başını kapıya doğru uzattı. Kapının altından biraz hava alabileceğini ümid ediyordu. Sanki ölmüş gibi hareketsiz yatıp ağır ağır nefes almaya gay-

ret ediyordu. Bir taraftan da bu tuzaktan kurtulabilmek için deli gibi kafasını çalıştırmaktaydı. Kapıyı açabilmek için âlet isterdi. Halbuki âlet torbası çalınmıştı. Tabancasını bile almışlardı. Geriye ne kalıyordu? Piknik çantasındaki çatal ve bıçakları hatırladı. Ama Vi arabadan inerken çantayı da almıştı. Araba...

Evet, araba!

Kerrie, bir an düşündü. Arabayı da bir silâh olarak kullanabilirdi. Belki otomobille garajın kapısını kırabilirdi. Güç belâ başını kaldırıp arabayla kapı arasındaki mesafeyi hesaplamaya çalıştı. Ancak bir metre ara vardı. Evet, belki kapıyı kırabilirdi. Fakat arabayı çalıştırdığı takdirde karbon monoksit çıkacaktı.

Genç kız, bu son çareye baş vurmaya karar verdi. Sürüne sürüne arabaya yaklaştı. Güç belâ kıvıldıyabiliyordu. Bir ara dudaklarını ısırıp kanatmış olduğunu farketit. Dudaklarından akan kanlar çenesine ve oradan da elbisesine süzüldü. Baş çatlıyordu sanki. Arabanın kapısını açtı. Fakat anahtar neredeydi? Kontak anahtarını ne yapmıştı? Güç belâ eline baktı. Sanki elleri bir sis tabakası arkasında kalmıştı. Nihayet sol elindeki anahtarı farketiti. Allahtan bunu elinden bırakmamıştı.

Kerrie, kontağı bulabilmek için eğildi. Başı direksiyona çarptı. Kendisini toplayabilmek için bu sefer kasden dudaklarını ısırıldı. Can acısıyla biraz dirilir gibi oldu. Bir daha dudaklarını ısırıldı ve can acısıyla inledi. Ama açılmıştı. Anahtarı kontağa soktu. Motör çalıştı. Kerrie, artık rüyada gibi hareket ediyordu. Araba süratle geri giderek kapıya çarptı fakat bir şey olmadı. Genç kız tekrar tekrar arabayı, öne alıp kapıya vurdu, vurdu. Midesi bulanıyor, gözleri kararıyordu. Nihayet kapının çift kanadı birdenbire ayrıldı, spor araba süratle geri geri giderek garajın ilerisindeki ağaçlardan birine bindirdi. Bu arada Kerrie, de âdeta açık arabadan dışarı uçtu. Otların üstüne düşen genç kız baygındı. Fakat artık ciğerlerine oksijen dolu temiz hava giriyordu.

Beau, Cole Malikânesine gediği zaman hava çoktan ka-

rarmıştı. Genç adam önce hizmetkârların bulunduğu kısma gitti. İri yarı, güçlü kuvvetli bir kadın onu görünce hemen yanına sokuldu. «Mr. Rummel, biraz geç kaldınız. Ben de sizi merak etmeye başlamıştım.»

— «Bugün neler oldu bakalım?»

— «Miss Shawn'la Miss Day, bu sabah pikniğe gittiler. Yiyecekleri sandviçleri filân ben hazırladım. Onun için zehirlenmelerine imkân yok. Miss Cole, bütün gün evdeydi. Hatâ ön bahçede gazetecileri ağırladı. Sonra tek başına akşam yemeği yiyip odasına çıktı. Yemekten sonra da size telefon etti.»

— «Evet, biliyorum. Ya De Carlos?»

— «Mr. De Carlos da havuzun kenarında bir parti verdi. Mr. Goossens'le karısı ve birkaç dâvetli vardı. De Carlos içkiyi fazla kaçırıp dört buçukta sızdı. Adamlar onu içeriye sokup yatırdılar.»

— «Peki, kızlar piknikten ne zaman döndüler?»

— «Daha bir saat bile olmadı. Miss Day hemen çıkıp yattı. Uşak Miss Shawn'un arabasını garaja götürdüğünü söyledi. Herhalde o da odasına çıkmıştır.»

Beau, kadını bırakıp yukarıya çıkarak Kerrie'nin kapısına vurdu. Ses çıkmayınca tokmağı çevirdi. Kapı açılıverdi. Genç adam ışığı yakarak odaya bir göz attı. Kerrie, ortalarda yoktu. Tam oturma odasına geçeceği sırada kapı açılarak mor bir sabahlık giymiş olan Violet Day, yatak odasına daldı. Kadının sol elinde bir otomatik tabanca vardı. Üstelik bunu Beau'nun göğsüne çevirmişti. Vi, «A sen miydin?» demesine rağmen tabancayı indirmede. «Kerrie'nin yatak odasında ne yaptığını sorabilir miyim?»

— «Kerrie nerede?»

— «Burada yok mu?» Vi, hemen telâşlandı. «İyi ama ben onun yattığını sanıyordum.»

— «Önce şu tabancayı indir. Şaşkınlığından beni vuracaksın.» Vi'nin kolu aşağıya indi. «Kerrie nerede, Vi?»

— «Ben yukarıya çıktım. Kerrie de arabayı garaja bırakıp gelecekti.»

— «Ne zaman?»

— «Aşağı yukarı bir saat evvel. Sen geldiğin sırada ben uyuyordum. Tam...» Fakat Beau, kadını fazla dinlemeyerek odadan fırladı. Arabasına atlıyarak garajın yolunu tuttu. Biraz yaklaşıncı spor arabanın farlarını gördü. Otomobil büyük bir ağaca yaslanıp kalmıştı. Üstelik içinde de kimsecikler yoktu.

Şaşıran Beau, etrafına göz atınca farların aydınlattığı kırık garaj kapısını farkettil. Otomobilinden inip garajı tetkik etti. Beş kapı da kapalıydı. Etraf ekzos kokmasına rağmen çalışan motor de yoktu. Genç adam telâşla spor arabaya koştu. «Kerrie! Kerrie Shawn!» Cebinden elektrik fenerini çıkarıp arabanın arkasına baktı. Otomobilin arkası olduğu gibi içine göçmüştü. Nihayet, otların üstünde hareketsiz yatan Kerrie'yi gördü.

O sırada arkadan ayak sesleri aksetti. «Kerrie! Kerrie, ölmüş mü?...» Violet Day, nefes nefese durdu. Sabahlığının üstüne bir kürk manto giymişti. Saçları karma karışık olmuştu. Gözlerinden korkusu okunuyordu.

— «Hayır, nefes alıyor. Hem kalbi de çok hızlı çarpıyor. Kerrie!» Kızı sarsmaya başladı. «Galiba garajda kapalı kalmış. Çıkmak için de epey uğraşmış. Kerrie, uyan! Ben...»

Kızın gözleri hafifçe aralandı. «Başım dönüyor,» diye inledi. «Kim kimsin?.. Göremiyorum.»

— «Ben Ellery Queen.» Vi de kızın yanına çömelip bağırdı. «Ben, Vi, şekerim. Sana ne oldu? Bu sefer ne yaptılar?»

— «Garaj, karbon monoksit...» Kerrie, tekrar bayıldı.

Beau, «Karbon monoksit ha!» diye haykırdı. «Vi, hemen kahve bul. Bol olsun.»

Genç kadın koşarak uzaklaştı. Beau da kız otların üstüne oturtup, kaburgalarını tutarak nefes alması için onu eğip eğip kaldırmaya başladı.

Kız biraz kendine gelir gibi olmuştu. Biraz sonra Vi, elinde bir ibrik kahve ve bir bardakla göründü. Peşinden de Margo Cole ve hizmetkârlar geliyordu.

Margo, yarı giyinikti. «Vi.. Vil.. Kerrie'nin zehirlendiğini söyledi... Doğru mu?»

Beau, başını kaldırıp kadına bakmadı bile. Vi'nin elinden ibriği alıp bardağa kahve doldurdu. Kerrie'yi doğrultup zorla kahve içirmeye başladı. Genç kız, hafifçe inledi. Beau, onun boynunu tutarak kahveyi zorla içirdi. Kerrie'nin tozlu yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

Beau, birinci bardağı içirdikten sonra tekrar ibriğe sarıldı. İkinci bardağı da içince Kerrie'nin yüzüne biraz renk gelir gibi oldu.

— «İç. Önce derin nefes al sonra kahveyi iç.»

Diğerleri sessiz sedasız beklerlerken Kerrie, ibrikteki sekiz bardak kahveyi içti. Beau, «Tamam,» diye hობurdandı. «Yapabileceğimiz başka bir şey yok. Doktor çağırдың mı?»

Uşak, başını salladı. «Ben Doktor Murphy'e telefon ettim, efendim.»

— «O halde onu yatırıp doktoru bekliyelim. Kerrie.» Kız başını genç adamın omzuna dayamış hareketsiz duruyordu. «Kerrie, kollarını boynuma dola.»

Kerrie, «Ne?» dedi. Başını kaldırıp baktı. Gözleri hâlâ donuktu.

— «Şimdi sual sormanın sırası değil?» Kızı kucakladı ve biraz sonra Kerrie de kollarını onun boynuna doladı.

Kerrie'nin kafası hâlâ karma karışıktı. Vi, kendisini soyup yatağa yatırırken olanları hatırladı. Fakat konuşamıyacak kadar hastaydı. Hem genç adam yanında durmuş uymasını, dinlenmesini ve bir şey düşünmemesini söylüyordu. Sonra yabancı bir adam koluna bir iğne batırdı. Kerrie, derin bir uykuya daldı.

Genç kız sabah uyanınca yanında bir koltukta oturan Beau'u gördü. Doğrulup, ağıyarak genç adamın boynuna sarıldı.

Beau, «Üzülme yavrum,» diye mırıldanıyordu. «Üzülme, kurtuldun. Hem artık korkacak bir şey de yok.»

Kerrie'nin yanaklarından yaşlar süzülüyordu. «O kadar korkunçtu ki... Biri beni garaja kilitleyip öbür bölmedeki

kamyonetin motörünü çalıştırdı. Karbon monoksidden boğulacak hale geldim. Başım ağrımaya başladı. Üstelik âlet torbasıyla tabancamı da çalmışlardı...»

Beau, kıza sıkı sıkı sarıldı. Kerrie'yi bir gece evvel bulduğu zaman garajdan ses gelmediğini farketmişti. Yani, kıızı kilitleyen şahıs sonra gelerek kamyonetin motörünü durdurmuştu. Kerrie, garajda hapis kalıp öldüğü takdirde doktor bile bunun kaza olduğunu kabul edecekti. Polis de kızın garajda kapalı kalıp kendi arabasının ekzosundan zehirlendiğine karar verecekti. Bu tıpkı kızın attan düşmesine benzer bir kazaydı.

Kerrie'nin göz yaşları genç adamın yanaklarını ıslatıyordu. «Senin o kadınla beraber olduğunu sanıyordum. Halbuki buna imkân olmadığını bilmem lâzımdı. Seni seviyorum... Hem de çok seviyorum. Ne kadar bedbaht olduğumu bilemezsin. Bu yüzden de buradan ayrılp seni o kadına bırakmaya razı olamadım. Seni seviyorum.»

— «Biliyorum, yavrum. Ben de seni seviyorum.»

— «Sevgilim.» Kızın göz yaşları birdenbire durdu. Hayretle Beau'nun yüzüne baktı. «Doğru mu, Beau?.. Doğru mu?» Tekrar adama sarıldı.

Doktor o sırada içeriye girdi. «Affedersiniz. Müsaadenizle...»

Beau, odadan fırladı.

* * *

Margo, hafiyei tam onbeş dakika bekletti. Nihayet oda hizmetçisi Beau'yu içeri aldı. Margo bir divana uzanmıştı. Sırtında da siyah ipek kadifeden bir ev elbisesi vardı. Saçları itinayla taranmıştı. Yüzünü de yeni boyadığı belliydi.

Adama gülümsedi. «Ne hoş.» Sonra oda hizmetçisine bağırdı. «**Batise va t'en!**» Hizmetçi ürkek bir tavşan gibi çabucak odadan çıkıp kapıyı da çekti.

Margo, yerinden kalkarak Beau'ya yaklaştı ve kollarını onun boynuna doladı. Biraz sonra da divanı işaret etti. «Gel yanıma otur. Beni çok beklettin.»

— «Daha evvel gelmeme imkân yoktu.»

— «Kerrie yüzünden mi? Tahmin etmeliydim.» Bu sözleri alay eder gibi söylemişti. Fakat hiddetlendiği belliydi.

— «Evet, Margo.»

— «Peki, o fareye benzeyen küçük kız nasıl bakalım? Herhalde bütün gece onun yanında oturdun.»

— «Numara yapmam lâzımdı değil mi? Hiç olmazsa birimizin vaziyeti idare etmesi gerekiyor.» Beau, hiddetliymiş gibi konuşuyordu ama yine de kadını kendisine doğru çekti.

Margo, «Dün gece kızı bulan sensin değil mi?» diye sordu.

— «Talihin varmış ki ben buldum güzelim.»

— «Ne demek istiyorsun?» Margo masum bir tavırla gözlerini iri iri açtı. Nedense bu kadın böyle masum kız numaralarına bayılıyordu.

— «Ne demek istediğimi bal gibi biliyorsun.»

— «Emin ol, bilmiyorum. Kerrie'nin başına son gelenleri duyunca epey şaşırdım. Bu kızın garajlarla ve atlarla başı belâya giriyor, değil mi? Peki bu sabah nasıldı?» Divana oturup, yanına gelmesi için Beau'ya işaret etti.

Genç adam gülererek saten divana çöktü. «Bu son yaptığın biraz tatsız olmadı mı, yavrum?»

— «Tatsız mı? Anlıyamadım.»

— «Şu son numaranı kasedediyorum.» Genç adam bu hâdiiseyle çok eğlenirmiş gibi bir tavır takınmıştı.

— «Son numara...» Hayretle baktıktan sonra gülmeye başladı. «Yani Kerrie'yi garaja hapsedip öldürmeye çalıştığımı mı iddia ediyorsun?»

— «Evet, Margo.»

Margo'nun tebessümü dudaklarında dondu. «Bu hiç hoşuma gitmedi.»

— «Ben de aynı fikirdeyim. Onun için sana dostça bir nasihat vermek istiyorum.»

Genç kadın, yumuşak bir sesle, «Cheri,» diye mırıldandı. «Bu söylediğin çok kötü bir şey. Eğer seni bu kadar beğenmeseydim, bana iftira ettiğin için dâvaya kalkışırdım.»

— «Yavrum, beni dinle. Seni bu kadar düşünmesem ağzımı bile açmazdım.»

— «Ne münasebet! Sen hissizin birisin.»

Beau, bembeyaz dişlerini göstererek güldü. «Evet, öyleyim.»

Kadın, birdenbire kalkıp pencereye gitti ve bahçeye bakmaya başladı.

Beau, tembel, tembel, «Buraya gel,» dedi. Kadın, istemeyerek dönüp yaklaştı. Hafife elini tutarak onu yanına oturttu. «Bana inanmıyorsun, değil mi?»

— «Hangi hususta?»

Beau, genç kadına sarıldı. «Her şeye rağmen benim yanımda emin olduğunu biliyorsun. Yani sana kötülük yapmıyacağımdan eminsin.»

— «Ne demek istiyorsun?»

— «Güzelim, seninle çok şeyler başarabiliriz. Yalnız, maalesef sen biraz safsın.»

— «Aman ne fekalâde iltifat.»

— «Evet, biraz aptalsın. Zira budalaca işlere kalkışıyorsun. Hislerine mağlûp olan bir kadınsın. Zaten bu yüzden kadınların işlediği suçlar çabucacık ortaya çıkar ya... Her şeyden evvel benim Kerrie Shawn'a âşık olduğumu sanıyorsun.»

Margo, dişlerinin arasından ılık gibi bir ses çıkardı. «Kızı sevmediğini mi iddia ediyorsun?»

— «O sıska mahlûku ben ne yapayım? Ben senin gibi boylu, boslu, cazip kadınlara bayılırım.»

— «Benim gibi ha?» Kadının kıskançlığı tutmuştu.

— «Allah kahretsin, Margo. Bu kadar şüphelenmenin mânası yok. Senin için deli olduğumu biliyorsun.» Kadını çekip kucağına yatırdı ve uzun uzun dudaklarından öptü. «Bu numaraya benziyor mu?»

Margo'nun gözleri kapanmıştı. Nihayet kendisini toplıyarak doğruldu. «Dur.. Dur... O kızı sevmediğini söylüyorsun. Sana nasıl inanayım. Zira ona öyle tatlı bakıyorsun ki.. Hem dün gece...»

Beau, «O benim için hiçbir şey ifade etmiyor,» diye ho-

murdandı. «Ama ben senden daha akıllıyım, yavrum. Ben numara yapmasını biliyorum. Aynı şeyi sana da tavsiye edeceğim. Yoksa bu gidişle boynuna daracağının ipi dolanacak.»
— «Ne demek istediğini bilmiyorum.»

Beau, sert bir sesle, «O kızın parasını istiyorsun, değil mi?» diye bağırdı. «Pekâlâ, bunu nasıl başaracaksın? Parayı alabilmek için kızı ortadan kaldırmak lâzım. Aptal, bu iş son derece tehlikeli. Bunu ancak incelikle başarabilirsin. İsteddiğini kendini tehlikeye atmadan elde etmen kabil.»

Margo cevap verecek yerde eğilip Beau'nun saçlarını okşadı.

Beau, devam etti. «O zaman kızın parasını seninle bölüşürüz.» Genç kadın bu sefer onun yanağını öpmeye başladı.

Beau, nihayet kadının yanından çıkınca banyoya girip beş dakika kadar ağzını yıkadı ve evden ayrıldı. Fakat öğleden sonra tekrar geldi.

Kerrie, terasta bekliyordu. Genç adam hemen kızın kendisini beklediğini anladı. Gözleri pırıl pırıl palyordu. Beau, eğilip onu öptü. Kızın kucağındaki kitap kayarak yere düştü. «Demek doğru? Demek beni seviyorsun, Ellery?» Ayağa fırlayarak hafiyeyi uzun uzun öptü. «Haydi bir yere gidelim.»

Beau, etrafına bakındı. «Vi nerede?»

— «Vi'nin berberle randevusu vardı. Şehire indi. Sevgilim... Hakikaten beni seviyor musun?» Beau, onu kendisine doğru çekti. «İşte bütün arzu ettiğim de buydu.»

Genç adam, «Biraz dolaşalım mı?» diye teklif etti.

Birlikte koruya girdiler. Beau elini kızın beline atmıştı. Hava fevkalâde güzeldi. Yaprakların arasından süzülen güneş etrafı hafifçe aydınlatıyordu. Kerrie, «İstikbalin pek parlak olduğunu iddia edemem,» diye mırıldandı. «Anlıyamadığım birçok şey var. Ama istikbali düşünmemeye karar verdim... Burası ne güzel değil mi, sevgilim?»

Beau, bir ağaç kütüğünün üstüne oturdu. Kerrie de otlara uzanıp başını genç adamın dizine dayadı. «Ne var sevgilim? Çok ciddisin.»

Hafiye kaşlarını çattı. «Kerrie, hakikatlerden kaçmamıza imkân yok. Başında bir tehlike dolaşıyor.»

— «Ne olur, bundan bahsetmiyelim.»

— «Buna mecburuz, yavrum. Hem seni kurtarmak için bir şey yapmamız lâzım.» Kız sesini çıkarmadı. «Dayın varislerini bulmam için bana para verdi. Seni bulunca bu işten çekilmeliydim. Zaten Margo da haberi duyup hemen geldi. Bu işten çekilmediğim için başına gelmedik kalmadı.» Kaşlarını büsbütün çattı.

Kerrie, gülümsedi. «İşten çekilmediğine çok memnunum, sevgilim.»

— «İşi bırakmadım zira dayın Cadmus'un öldürüldüğüne kanaat getirmiştım. Hâlâ aynı fikirdeyim.»

Genç kız, «Fakat.. Fakat,» diye kekeledi. «Nasıl olur?»

— «Nasıl olduğunu ben de bilemiyorum sevgilim.» Kızı kaldırıp dizine oturttu. «İşte bu yüzden sık sık bu eve gelip bir şeyler öğrenmeye çalıştım. Hem kaatilin kim olduğunu anlamam lâzımdı.»

Kerrie, «Margo,» diye fısıldadı. «Margo.. Zira beni de o öldürmeye kalkıştı, Ellery. Ama dayım denizde ölmüş. Margo nasıl olur da onu...»

— «Bir sürü bilmediğimiz şey var, yavrum. Artık neden Margo'ya bu kadar yüz verdiğimi de anlamışsındır, Kerrie.»

Kerrie, birdenbire ayağa fırladı. «Bunu neden bana söylemedin, Ellery? Bir şey yapıp Margo'nun suçunu yüzüne vuramaz mıyız?»

— «Elimizde delil yok, yavrum. O kadın son derece akıllı. Yaptığı işlerde ipucu bırakmamaya bilhassa dikkat ediyor. Hem onu zorlayacak olursak birdenbire çileden çıkabilir... Zaten ne kadar dikkatli olsak o yine seni öldürmeye çalışacaktır... Hem...»

Kerrie, «Polise gitsek,» diye atıldı.

— «Bizimle alay ederler. Zaten onlara verilebilecek bir delil de yok. Şüphelenmemiz kâfi değil. Hem o zaman kaatil de durumu öğrenir. Vaziyetimiz daha da güçleşir.»

Genç kız, «Peki ne yapmamızı istiyorsun?» diye sordu.

— «Evlenebilirsin.»

Kerrie, bir müddet sesini çıkarmadı. Nihayet titrek bir sesle, «Belki ben haftada ikibin beşyüz dolardan vazgeçecek kadar aptal olabilirim,» diye fısıldadı. «Fakat o zaman benimle kim evlenir?» Kısa bir sessizlik oldu.

— «Zıyanı yok. Ben seninle evlenmek istiyorum.»

— «Sevgilim.» Kız heyecanla hafiye'nin boynuna sarıldı. «Başka bir şey söyleseydin belki de intihar ederdim.»

— «Fakat bu büyük servetten vazgeçmen lâzım gelecek, Kerrie.»

— «Vız gelir.»

— «Sen çok tuhaf bir çocuksun.» Sevgiyle Kerrie'nin saçlarını okşadı. «Sana Hollywood'da evlenme teklif edecektim. Ama bunu yapmaya cesaret edemedim. Daha doğrusu içim elvermedi. Büyük bir servete sahip olup rahat bir hayat sürebilirdin. Ama artık iş değişti. Şimdi parayla benim aramda bir tercih yapmıyacaksın... Bu parayla...» Susup kıza gülümsedi.

Kerrie, «Para benim için bir şey ifade etmiyor!» diye atıldı. «Yalnız zavallı Vi'ye acıyorum. O tekrar çalışmak mecburiyetinde kalacak...»

Beau, gülümsedi. «Vi'den evvel kendini düşünsen fena olmayacak. Sen evlenince haftalığın Margo'ya kalacak. O zaman seni öldürmesine de lüzum yok. Yani emniyette olacaksın.»

— «Fakat Ellery,» Kerrie'nin yüzünde endişeli bir ifade belirmişti. «O kadın seni beğeniyor... Hem de çok beğeniyor. Benimle evlenirsen bir hayli sinirlenecektir...»

Beau, «Üzülme Margo, bir şey yapamaz,» diye sözünü kesti.

— «Fakat...»

— «Kerrie, bana itimadın var mı?»

Kız, neşeli neşeli güldü. «Evet, benimle bugün evlenirsen sana itimad edeceğime söz veriyorum.»

Kerrie, genç adamla evlendiği takdirde her şeyin düzele-

ceğini sanıyordu. Onu kimselere kaptırmıyacaktı. Zaten Margo'nun genç adamı Kerrie kadar sevmesine de imkân yoktu.

— «Yani bana evlenme mi teklif ediyorsun, yavrum?»

— «Evet, daha ne söylememi istiyorsun? Ama herhalde ben çıldırdım. Evlenmemiz için her şeyden evvel müracaat etmemiz lâzım değil mi?»

— «Orasını bana bırak. Ben bir hafta evvel Connecticut'dan evlenme müsaadesi aldım.»

— «Sahi mi, Ellery?»

Kerrie, koş a koş eve döndü... Beau ise onu ağır ağır takip etti. Genç adamın yüzünde çok acaip bir ifade belirmişti.

* * *

10

Yüzük ve Kitap

Vi döndüğü zaman Kerrie'nin üç bavula telâşla eşya doldurduğunu gördü. Beau ise terasta bir aşağı bir yukarı geziyordu.

Genç kadın telâşla, «Kerrie, ne oluyor?» diye sordu.

— «Vi, yeni geceliklerimi gördün mü?»

— «Alt çekmede sanırım. Neden eşyanı topluyorsun? Nereye gidiyorsun?»

Kerrie, lâkayit bir tavır takınmaya çalışarak, «Buradan ayrılıyorum,» diye izah etti. «Onun için çeyizimi toplamaya çalışıyorum.»

— «Çeyiz mi? Sen çıldırdın mı, Kerrie?»

— «Ellery Queen'le evleneceğim, Vi.»

Vi hayretle içini çekerek kendisini yatağa bıraktı. «Evlenmek mi?.. Hem de onunla ha?»

Kerrie, «Ellery'nin nesi var?» diye güldü. «Şimdiye kadar onun kadar yakışıklı ve cazipi bir erkeğe rastlamadım. Onun için fikrini değiştirmesine fırsat vermeden kendisiyle evleneceğim.»

Vi, gülmedi. «İyi ama Kerrie... Ne zaman?..»

— «Şimdi.. Yani bu gece.» İstememesine rağmen Kerrie kendisini müdafaa ettiğini anlıyarak şaşırđı.

Vi'nin yüzünde acaip bir ifade belirmişti. Kalkıp Kerrie'yi öptü. «İnşallah çok mesut olursun şekerim. Sen benden daha cesurmuşun.»

Genç kız üzüntüyle arkadaşını süzdü. «Vi, bunun ne demek olduğunu biliyorum. Yine çalışmak mecburiyetinde kalacaksın.»

Sarışın kadın gülümsedi. «Benim için hiç üzülme. Herhalde ileride bunu hiç bir rüya olarak hatırlıyacağım. Hiç olmazsa birkaç hafta rahat ettim... Peki, Kerrie, bu adamı sevdiğinden emin misin?»

— «Ne demek istiyorsun?» Kerrie, arkadaşının ne demek istediğini çok iyi anlamıştı. Buna rağmen cevap vermiyerek bavullarını yerleştirmeye devam etti.

— «Peki, bu işe o hınzır sarışın ne diyor?»

— «Ne bileyim ben? Hem açıkçası umurumda bile değil.»

Vi, tekrar yatağa oturdu. «Kerrie, şu işi bana başından anlatsana. Âşık olup evlenmek çok tatlı bir şey...»

Kerrie, başını kaldırınca Vi gözlerini yere dikti. «Daha birkaç gün evvel buradan kaçmamızı teklif ediyordun, Vi. Şimdi senin sözünü dinlemeye karar verince birdenbire caydın. Neden?»

— «Yanlış anlama yavrum. Yalnız birdenbire evlenmeye karar vermene şaştım. Hepsi o kadar. Sen mesut musun, onu söyle?»

Kerrie gülümsedi. «Hem de çok mesudum.» Edişeyle arkadaşını süzdü. «Artık sen de bizimle oturursun. Ellery, zengin olmadığı için herhalde küçük bir daire tutacağız ama olsun. Biz...»

Genç kadın, «Teşekkür ederim,» diye mırıldandı. «Ama sana lüzumundan fazla yük oldum. Onun için ben Hollywood'a döneceğim. Hem belki bu sefer bir filmde iyi bir yol alabilirim Belli olmaz.»

Genç kız koşup arkadaşının boynuna sarıldı. «Ağlama Vi.» Kerrie'nin de gözleri yaşarmıştı.

— «Ağlayan kim?» Vi, genç kıızı kucakladığı gibi yatağa oturttu. «Hem sen otur, dinlen. Ben eşyalarını toplarım.»

Kerrie, arkadaşını seyrederken düşünmeye daldı. Evlendiği zaman gelinlik giyeceğini hayal etmişti. Evet, beyaz saten bir gelinlik ve ipek tülден duvak. Düğünündeki kızlar da mavi elbiseler giyecekler, ellerinde de mavi çiçeklerden yapılmış buketler olacaktı. Baş dâvetli olan Vi de mavilere bürünecekti tabii. Genç kız senelerle düğününü tahayyül edip durmuştu. Fakat bunun hakikatle hiç de alâkası yoktu. Kerrie, telâşla kalkıp lâcivert tayyörünü giydi. Ayakkabıları da lâcivert deridendi. Başına beyaz şapkasını geçirip, beyaz süet eldivenlerini aldı. Vi ise gri bir tayyör giymişti.

Beau, bavulları aşağıya indirdi. Kerrie, nikâhına birkaç arkadaşını dâvet etmek istiyordu. Fakat genç adam buna mâni oldu. «Gazeteciler nasıl olsa bunu haber alacaklar. Daha şimdiden onları başımıza belâ etmeye lüzum yok.»

Kerrie, «İyi ama bir kız sadece bir kere evlenir,» diye inledi. «Onun için birkaç kişi çağırmak...»

Vi de lâfa karıştı. «Başına geleni anlıyorsun ya Ellery? Kerrie, daha şimdiden bir kere evlilikten bahsediyor. Ondan ayrılmaya imkân olmayacak.»

Beau, «Kerrie'ye ilişme,» diye güldü. «Şimdi gazetecileri atlatıp, sessiz sedasız nikâhlanmamız lâzım.» İçini çekti. «Neyse Hâkim Dudley ahabımdır. Bizi gizlice evlendirecek.»

Genç adam bu arada De Carlos ve hizmetkârlarla da konuşarak, yirmi dört saat gazetecilere bir şey söylememeleri için onlardan söz aldı.

Bu işe en fazla Margo şaşmıştı. Haberi duyunca, «Yani amcamın parasından vazgeçmeye razı mısın?» diye sordu.

— «Evet.»

— «İyi ama neden?»

Kerrie, kısaca, «Aşışım da ondan,» diye cevap verdi.

— «Ya, öyle mi?» Margo, gayet ciddi duran damat nam-

zedine mânalı mânalı gülümsedi. «Çok mesut olacağınızı ümid ederim.»

— «Teşekkür ederim.»

Kerrie şaşırmıştı. Nedense Margo bu işe memnun olmuşa benziyordu. Evet, genç kızın evlenmesiyle onun haftalığı iki misline çıkacaktı. Ama Kerrie, Margo'nun genç adama âşık olduğundan emindi. Yoksa, Margo hususunda tamamiyle yanılmış mıydı?

Marga, Hemen mi evleneceksiniz?» diye mırıldandı.

Beau, atıldı. «On dakika sonra buradan ayrılıyoruz. Bu gece nikâhımız kıyılacak.»

— «Ne romantik.» Margo bu sefer Kerrie'ye dönüp nazik bir tavırla sordu. «Yapabileceğim bir şey var mı?»

— «Hayır teşekkür ederim, Vi benimle gelecek.»

— «İyi ama yine de yapılacak bir sürü şey olmalı. Eşyaların, bankadaki hesabın...»

— «Şimdilik onları düşünmeme lüzum yok. Allahaismarladık, Margo.»

— «Güle güle.» Bir an gözgöze geldiler.

Bu sefer, her zamanki gibi sarhoş olan De Carlos onları yakaladı. Neşeli bir tavırla, «Duyduğum doğru mu?» diye bağırdı. «Güya Queen'le evleniyormuşun, Kerrie! Ne saçma şey.»

— «Saçma değil, Mr. De Carlos. Doğru.»

Adamın ağzı açık kaldı. «İyi ama...»

Kerrie, «Evet, biliyorum,» diye kestirip attı. «Ömrümün sonuna kadar alacağım paradan vazgeçiyorum. Bunun yerine Ellery'i tercih ettim. Belki de o sinirlenip Cumartesi geceleri beni dövmeye kalkışacak ama ziyarı yok. Artık her şeyi öğrendiniz. Allahaismarladık.»

Arabaya binip uzaklaştılar. De Carlos, arkalarından bakakaldı. Beyaz ipek bir elbise giymiş olan Margo ise kendi kendisine gülümsüyordu.

Nedense bu tebessüm Kerrie'yi çok rahatsız etmişti. Kızcağız yol boyunca ağzını bile açmadı. Vi ve Beau da Margo'nun haline sinirlenmişlerdi galiba.

Bir ara Kerrie, «Bize de ne oluyor?» diye düşündü. «San-

ki evlenmeye değil de cenazeye gidiyoruz. Ellery neden bu kadar suratlı? Ya Vi'ye ne oldu?

Margo, bütün servete konduğu için mi sevinmişti? Fakat kadının halinde sevinçten başka bir şeyler vardı. Margo, sanki sinsi sinsi Kerrie'yle alay ediyordu.

Nihayet, Beau'nun kasvetli haline dayanamayan Kerrie, «Benimle evlenmek istemiyorsan hemen söyle,» diye haykırdı.

Arabayı süren genç adam, göz ucuyla kıza baktı. «Bu da nereden aklına geldi, kuzum?»

Kerrie, hafif bir sesle, «Bilmem benimle evlenmek fikri seni pek sevindirmişe benzemiyor,» diye mırıldandı.

— «Bir bakıma haklısın yavrum. Zira benim yüzümden büyük bir servetten olacaksın. Buna mukabil sana verebileceğim bir şey yok.»

— «O halde sen bu evliliğin benim için ne mânaya geldiğini bilmiyorsun!»

Beau, «Ben alçağın biriyim,» diye homurdandı.

Kerrie'nin rengi birdenbire soldu. «O halde sen sırf öldürülmemem için benimle evlenmeye karar verdin!» Genç kızın bütün ümidi kırılmıştı. «Şimdi işi anladım. Beni sevmiyorsun. Hiçbir zaman da sevmedin. Demek o kadın ondan tebessüm ediyordu.»

— «Hangi kadın?»

Kerrie, dudağını ısırıldı. «Neyse bu bahsi bırakalım. Bana yardıma kalktığın için teşekkür ederim. Ama ben bir bekçi değil koca istiyorum. Onun için lütfen beni Terrytow'a geri götür.» Köşeye büzülü başını da önüne eğdi.

Genç adam arabayı kenara çekip durdurduktan sonra omzunun üstünden Vi'ye baktı. «Bu kadını ikna etmek çok güç, Vi. Bizi mazur gör.» Kerrie'yi yakalıyarak kendisine çekti. Genç kız direnecek olduysa da vazgeçip kollarını Beau'nun boynuna doladı.

Biraz sonra Kerrie'yi bırakan genç hafiye, «Şüpheden kaldı mı?» diye sordu.

Kerrie'nin gözleri pırıl pırıl parlıyordu. «Herhalde ben çıldırdım. Kusura bakma Vi...»

Ama Vi, uyumuştı. Veya uyuma taklidi yapıyordu.

Grenwich'de eski bir evin önünde durdular. Kapıdaki tabelâda,

NIKÂH KİYİLİR

HÂKİM W. A. JOHNSTON yazılıydı.

Gıcırdayan tahta merdivenleri çıkarlarken, Vi, «Tam da nikâh kıydıracak yer,» dedi. «Ellery, burası pek acaip.»

— «Herhalde hâkimin evi tamir ettirecek parası yok. Hazır mısın Kerrie?»

Genç kız, «E.. Evet,» diye kekeledi. «Ellery, evlenme müsaadesini unutmadın ya?»

— «Üzülme, yavrum, cebimde.»

— «Ben nikâh müsaadesi almak için kadınla erkeğin beraber müracaat etmeleri lâzım geldiğini sanıyordum.»

Beau, «Babamın New York'da epey tanındığını unuttu yorsun,» diye güldü. «Onun nüfuzundan istifade ettim.»

— «Babam Polis Müfettişi Mr. Queen değil mi? Fakat burası New York değil ki, sevgilim. Connetcticut'dayız.»

— «Şimdiden üzülmeye başlama, yavrum.» Kızı kucaklayarak içeriye soktu. Aynı anda kapının çingırağı da çaldı.

Uzun boylu, zayıf, gözlüklü bir adam yan kapıdan başını çıkararak gelenlere baktı. Sırtına eski bir siyah ceket giymişti. Beau'yu görünce gülümsedi. «Buyrun.. Buyrun... Ben de sizi bekliyordum zaten.»

— «Mr. Johnston, size Miss Shawn'la Miss Day'i takdim edeyim.»

Kerrie, nikâh memuruna bakarken birdenbire gülme arzusuna kapıldı. Zira dik kır saçları ve kocaman bıyığıyla hâkimden ziyade yaşlı bir aktöre benziyordu. Beau, Kerrie'yle Vi'yi geride bırakıp ön odaya girdi ve hâkimle uzun uzun bir şeyler konuştu. Bu oda da toz içindeydi. Vi, «Korkuyor musun?» diye sordu.

— «Hayır, ne münasebet.»

— «Bana yalan söyleme, Kerrie. Bütün genç kızlar nikâhlanırken heyecanlanırlar. Üzülmüyorsun ya.»

Kerrie, arkadaşının elini sıktı. «Hayır, çok mesudum Vi.»

Yaşlı hâkim yaklaşımları için işaret etti. Kendisi de masanın arkasına geçti. Kerrie, dayanamıyarak, «Nikâh için iki şahit lâzım değil mi?» diye sordu.

Hâkim telâşla, «Evet, efendim,» diye cevap verdi. «Ben de onu izaha çalışıyordum. Maalesef karım alış verişe gitti. Bekleyecek olursanız...»

Beau, lâfa karıştı. «Şahidin biri Miss Day. Hem biz beklemek de istemiyoruz. Ne dersin, Kerrie?»

Genç kız, «Hayır bekliyoruz,» diye tasdik etti.

Hâkim, ellerini uğuşturdu. «Halisınız.. Haklısınız. Zaman zaman böyle şeyler olur tabii. O halde, dışarıdan bir şahit çağıralım.» Uzun boylu, zayıf adam evden fırlayıp yola çıktı. Onun geçen arabalara seslendiğini duydular. Nihayet yanında epey içmiş bir adamla döndü. Şahit, nikâh sırasında Kerrie'yle Vi'ye bir hayli sırnaştı. Beau, adamın yere yıkılması için sıkı sıkı onun koluna yapışmıştı.

Sarhoş şahidi seyretmeye dalan Kerrie, nikâh merasiminin bir kelimesini bile duyamadı. Nihayet Vi, onu dürttü. «Uyan, uyan! Artık evli bir kadınsın.»

— «Ah, Vi...» Kerrie, sevinçle arkadaşının boynuna sarıldı. Beau da bu arada yabancıyı kenardaki koltuğa oturttu. Sonra genç gelinin yanına geldi.

Beau'nun yüzü iyice solmuştu.

Kerrie, «Çok hoş bir merasimdi,» diye mırıldandı. «Sevgilim, Mrs. Queen'i öpmiyecek misin?»

Hafife bir kelime bile söylemeden Kerrie'yi kollarına aldı.

* * *

11

Tatsız Şaka

Arabaya bindikleri zaman, Vi, «Neyse, bu iş de oldu,» diye mırıldandı. «Beni New Haven'de bırakın. Ondan sonra istediğiniz yere gidersiniz.»

Kerrie, itiraz etti. «Olmaz Vi. Ellery, sakın onu bırakma.»

— «Ne münasebet? Hem sen nereye gitmek istiyorsun, Vi.?»

— «New York'a gideceğim.»

— «İyi öyleyse, seni orada bırakırız. Zaten biz de New York'a gidiyoruz.»

Kerrie, heyecanla, «Yani balayımızı New York da mı geçireceğiz?» diye sordu.

— «Tabii. Gazetecilerin aklına bizi orada aramak gelmiyecektir.»

— «Yaa?» Genç kız üzülmüştü ama belli etmemeye çalıştı.

Kerrie ile Vi, yol boyunca münakaşa ettiler. Genç kız Vi'nin geceyi onlarla geçirmesini istiyordu. Fakat arkadaşı buna yanaşmıyordu. Beau da ısrar etti ama Vi yine diretti. Vi'yi altmışıncı sokakta bir otele bıraktılar. Genç kız arkadaşının boynuna sarılarak, «Yarın muhakkak buluşalım,» dedi.

— «Tabii şekerim.»

Vi'den ayrıldıktan sonra tekrar arabaya bindiler. Beau, büsbütün sessizleşmişti. Nedense Kerrie'yle konuşmak istemiyordu.

Kerrie, bir ara, «Nerede kalacağız?» diye sordu.

— «Times Square'in arkasındaki Villanoy otelinde. Kimse bizi orada bulamaz.»

Otele gelince arabayı kapıcıya bıraktılar. Kerrie, bavullarındaki KS markasını görünce gayri ihtiyarı utandı. Fakat Beau, sakın sakın otel defterine 'Mr. ve Mrs. Ellery Queen' diye yazdı. Otel kâtibi bu işe sesini bile çıkarmadı.

Yalnız asansörde bir çift dikkatle Kerrie'yi süzdü ve kadın, kocasına, «Yeni evliler galiba,» diye fısıldadı. Neyse asansörden çıktılar. Otel garsonu 1724 numaranın kapısını açtı. İçeriye giren Kerrie, etrafına bir bakındı. Oturma odası epey genişti. Garson koşup yatak odasının kapısını da arkasına dayadı. Genç kız çift karyolayı görünce, kocasının kâtime böyle tenbih ettiğini hatırladı. Belki de Ellery, yanlışlıkla öyle

söylemişti. Garson bir dolar bahşisi alıp çıktıktan sonra ilk defa başbaşa kaldılar.

Kerrie, odada dolaşarak, «Güzel bir daire,» diye mırıldandı. Beau ise hâlâ başında şapkası odanın ortasında duruyordu. «Neden şapkanı çıkarmıyorsun, Ellery?» Genç kız bir taraftan da eldivenlerini çıkarıyordu.

— «Kerrie!» Adamın sesindeki acailiği duyan kız telâşla döndü.

— «Evet,» Sakin davranmaya karar vermesine rağmen genç adamın yine kendisini üzecek bir şey söyleyeceğini hissetmişti. Birdenbire bir korkuya kapıldı. «Evet, sevgilim.»

Beau, hâlâ elindeki sönmüş sigaraya bakıyordu. Kerrie, endişeyle onu süzdü. Acaba bir arada mesut olmalarına imkân yok muydu?

— «Bir şey yapmam lâzım, Kerrie.»

— «Şimdi mi?»

— «Evet. Aç mısın?»

— «Hayır... Sen ne yapacaksın?» Bu suali sormakla hatâ etmişti. Belki genç adam bu yüzden kendisine gazez olacaktı.

— «İşim var. Bu arada onu unutmuşum.» Kerrie, kendisini tutmasa ağlıyacaktı. Biraz evvel evlendiği adam işten bahsediyordu. «Sana yiyecek bir şeyler yollarım.»

— «Teşekkür ederim... Lüzumu yok... Acıkırsam telefon edip bir şeyler getirtirim.» Kerrie, ona arkasını dönüp bavullardan birini aldı. «İşin uzun mu?»

— «Bırak bavulları, ben kaldırırım.» Kızın elinden bavulu kapıp yatak odasına götürdü. Sonra dönüp diğer bavulları da aldı. Kerrie, onun peşinde dolaşıyordu. Zira Beau sualine cevap vermemişti. «Beni beklerken eşyalarını yerleştirirsin. Hem zaten...»

Kerrie, dayanamıyarak, adamın boynuna sarıldı. «Sevgilim, yoksa bir şey mi oldu?»

Nedense kocası büsbütün sinirlenmişti. «Yoo... Sadece gitmem lâzım, Kerrie.»

— «Pekâlâ,» Genç kız geri çekildi. «Yalnız bu kadar su-

rat etme. Gören de beni tamamiyle terk ediyorsun sanır. Bir saatlik karını bırakıp gitmezsin değil mi, Ellery?»

— «Saçmalama.» Beau, eğilip onun yanağını ve sonra da dudaklarını öptü. «Yine görüşürüz, yavrum.»

— «Ellery, buraya gel...» Fakat genç adam kızı dinlemeden kapıyı vurarak çıktı.

Kerrie, bitkin bir tavırla yataklardan birinin üstüne oturdu. Yine ne olmuştu? Birdenbire aklına geldi. Ellery, kendisine çiçek almayı unutmuştu. Bu yüzden utanmış olacaktı. Herhalde aşağıdan bir buket çiçek alıp dönecekti. Belki şampanya da getirirdi. Başbaşa bir yemek yerlerdi.

Kerrie, birdenbire canlandı. Yataktan fırlayıp doğru banyoya koştu. Duş yapıp, saçlarını taradı. Makyajını tazeleyip yeni bir elbise giydi. Bu mavi ipek ona bir hayli yakışmıştı.

Sonra bavullarını açarak elbiselerini dolaba astı. Parfüm şişelerini, kremleri, pudraları, tuvalet masasına dizdi. En güzel geceliğiyle topuklu ipek terliklerini de çıkardı. Geceliği yataklardan birine bırakırken saatin onbir olduğunu farkettiler. Kocasını gideli iki saat olmuştu.

Yapacak bir şey bulamıyan Kerrie, oturma odasına geçip büyük pencerenin yanındaki divana yerleşti. Otel U biçimi inşa edilmişti galiba. Zira Kerrie, sağdaki ve soldaki odaları rahat rahat görebiliyordu. Sağdaki odada bir ışık vardı ve biri içeride geziniyordu. Sonra ışık söndü. Fakat genç kız perdelerin kımıldadığını farkettiler.

Artık kendisini kandırmasına imkân yoktu. Kocasını çiçek almaya gitmemişti. Onun başka bir işi vardı. Hem bir erkek evlendiği gece iş düşünebilir miydi?

Belki de Ellery yaralanmıştı. Belki de kendisine bir araba çarpmıştı. Veya genç adamın bacağı kırılmıştı. Hayır, hayır, buna imkân yoktu. O, isteyerek bir yere gitmişti. Ellery, kendisiyle evlenip bu otele yerleştirmiş ve ondan sonra da başını alıp gitmişti. Genç kız bir an Vi'ye telefon etmeyi düşündüyse de sonra vazgeçti. Bu hâdiseyi arkadaşına anlatması imkânsızdı.

Kalkıp banyoya giderek dişlerini ovdu. Tam odaya gi-

rerken de kapının vurulduğunu duyarak birdenbire sevindi. Ellery dönmüştü. Koşa koşa gidip kapıyı açtı.

Eşikte Margo Cole durmuş, tebessüm ediyordu. «İçeriye girebilir miyim?»

Kerrie, «Hayır,» diye homurdandı. «Buradan gitsen daha iyi olur.»

— «Doğrusu hiç de nazik davranmıyorsun, Mrs. Queen. Beni koridorda bekletmen doğru mu?»

— «Defol. Yoksa otel garsonunu çağırıp seni attırırım.»

Margo, bu lâflara aldırılmıyarak içeriye girip kapıyı da kapadı. «Şu ara bir rezalet çıkmasını istemezsin sanırım.»

— «Ne istiyorsun?»

— «Hakikaten evlendin mi?»

— «Evet! Lütfen çıkıp gider misin?»

— «Anlatacaklarımı bitirdikten sonra gideceğim.»

Kerrie. «Gitmezsen kocamı.. kocamı çağırırım,» diye bağırdı.

Margo gülümsedi. «Bir tecrübe et.»

Birbirlerini düşmanca nazarlarla süzdüler. Nihayet Kerrie, «Demek biliyorsun?» diye fısıldadı.

— «Tabii biliyorum. Damat burada değil, bari gelini teselli edeyim dedim.»

Kerrie, «O nerede?» diye mırıldandı.

Margo, omzunu silkerek yürüyüp odadaki ucuz modern eşyaya, duvarlardaki resimlere göz attı.

— «Ellery'nin beni bıraktığını nereden biliyorsun? Hem New York'a geldiğimizi nereden öğrendin? Bu otelde olduğumuzu sana kim söyledi?»

Margo, «Bunlar önceden ayarlanmıştı, kızım,» diye güldü.

Kerrie, gidip çantasından bir sigara aldı. Sakin sakin konuşmaya gayret ederek sordu. «Galiba yine şaka yapıyorsun. Bu tatsız şakalarından bıktım.»

Sarışın kadın içini çekti. «Zavallı yavrum, ne kadar da cesurdun. Buna rağmen enayinin biri olduğunu da söylemem lâzım. En sonunda onunla evlendin. Senin bu işi yapacak ka-

dar olduğunu sanmıyordum. Ama Ellery'nin plânı muvaffak oldu.»

Kerrie, neredeyse bayılacaktı. «Ne?. Ne?..»

— «Sen bunu bilmiyordun tabii. Evet, kızım bu bir ter-tipten ibaretti. Dün geceyi hatırlıyor musun? Hani garajda başına gelenlerden sonra Ellery seni odana çıkardıydı. Kendisi çok zeki olduğu için sabaha kadar yanında bekledi. Ama doktor gelince seni bırakıp yanıma koştu.»

—«Yalan! Yalan söylüyorsun!»

— «İnanmazsan kendisine sor. Beni görmeye geldi ve plânını anlattı. İşte sen de plânı tatbik ettin.» Margo bir kah-kaha attı. «Evleneceğini ve bu otele ineceğini daha senden evvel biliyordum!»

— «Defol!»

— «Biraz sonra gideceğim.» Margo, eldivenli elini Kerrie'nin koltuğuna dayadı. Genç kız onun sık sık nefes aldığını duyuyordu. Fakat başını çevirip bakmadı. «Ne kadar budalalık ettiğini anlamadıkça buradan gitmiyeceğim. Böylece senden intikamımı alacağım. Ellery'i sevdiğin için koca bir servetten vazgeçtin. Onunla evlendin. Ellery'nin seninle neden evlendiğini sanıyorsun budala! Zira o bana deli gibi âşık.»

Kerrie'nin başı dönmeye başlamıştı. «Hayır,» diye inledi. «Hayır.»

— «Pekâlâ, düğün gecesi kocan nerede?»

— «İş için gitti. Neredeyse dönecek.»

— «Ne münasebet! İşi filân yoktu. Sadece evlendikten sonra senin yanında kalmamasını tenbih ettim. Zira erkekler zayıf mahlûklardır. Lüzumsuz bir zamanda bir hatâ yapabilirler. Güzel sayılmazsın ama ne de olsa gençsin. Onun için Ellery'e seninle evlenmesini ve daha ilk gece seni terk-etmesini söyledim. Bana söz verdi. Görüyorsun ya, sözünü de tuttu.»

Kerrie, «Söylediklerine inanmıyorum,» diye fısıldadı.

— «Plânı Ellery yaptı. Seninle evlenince Cadmus amcamın mirasından mahrum oldun. O para da bana kaldı. Şimdi senin hiçbir şeyin yok. Ne para... Ne de koca... O para

şimdi Ellery'le bana ait. Sen de istersen boşanırsın. Hoş bunun da bir faydası olmaz. Zira nikâhlanmakla mirası reddettin. Aptal olduğunu artık sen de kabul edersin. Boş kafalı, herkese güvenen enayinin birisin!» Margo'nun sesi gitgide tizleşmekteydi. Kerrie, onun yüzüne bakmamasına rağmen kadının çekik gözlerinin nefretle parladığından emindi.

Nihayet, Kerrie, «Burada kalmanı istiyorum, Margo,» dedi. «Seni bırakmıyacağım. Ellery dönene kadar burada bekleyeceksin.»

— «Enayi, artık Ellery dönmiyecek. Onun için eşyanı toplayıp gidersen daha iyi olur.»

— «Senin yalanlarını inkâr ettiği zaman yüzünü görmek istiyorum, Margo. Onun için...»

— «Zevkle kalırdım, kızım, ama yapılacak daha mühim işlerim var. Hem kalmamın bir faydası yok ki...»

Kerrie, «Bunlar doğruysa,» diye mırıldandı. «Onu.. onu öldürebilirim.»

Margo, pis pis güldü. «İşte nankörlük de buna denir! Aslında ona teşekkür etmen lâzım. Beş para etmeyen hayatını ona borçlu olduğunu bilmiyor musun?»

Kerrie, artık onun sözlerini güç belâ anlıyabiliyordu.

— «Çok talihlisin. Seninle evlenmekle hayatını kurtardı. Talihin yardım etmeseydi şimdiye kadar ölüp gidecektin. Yoksa bunu da mı bilmiyordun? Odana yapılan ziyaret şaka mıydı. Kısrağın kazara mı tökezledi? Yoksa seni garaja tesadüfen mi kapadılar?»

Kerrie, «Hayır! İşin içyüzünü ta başlangıçtan beri biliyordum. Beni öldürmeye çalışan sendin! Sen! Sen!»

— «Öyle mi?» Margo tekrar güldü. «Bak bunda akıllılık etmişsin. Ama bunları ben tek başıma hazırlamadım. İşte bunu bilmiyordun değil mi? Bana yardım eden biri vardı.»

— «Başkası mı?» Kerrie, birdenbire doğruldu.

— «Ben ve...»

Kerrie'nin başının üstünde bir patlama oldu. Genç kız korku ve şaşkınlıktan olduğu yerde kala kaldı. Sonra arkasından bir inleme aksetti ve biri kayarak yere düştü. Kerrie,

şaşkın şaşkın koltuğun kenarlarını tutup pencereden baktı. Mehtap etrafı aydınlatıyordu. Sağ tarafta kalan odanın perdeleri kımıldadı ve bir el uzanarak bir şey fırlattı. Bir cisim hafif bir ses çıkararak Kerrie'nin ayakları dibine düştü. Genç kız doğrulup baktı. Sedef saplı bir 22'likti bu. Namlusundan hâlâ duman çıkıyordu. Evet, bu kendi tabancasıydı... Biraz kendisini toplayarak tabancayı aldı ve Margo'nun yanında diz çöktü. Kadının sol gözünün üstünde bir delik vardı. Boy-nundan da kanlar akıyordu. Sağ yanağı da kan içindeydi. Margo ölmüştü. Biri karşıki pencereden Margo'yu öldürüp tabancayı da odaya atmıştı.

Kapının açıldığını duyan genç kız elinde tabancayla döndü. Margo ölmüştü ve kendi kocası kapıda duruyordu. Yüzünden yorgunluğu belliydi. Önce yerde yatan kadına ve sonra da elinde tabancayla duran Kerrie'ye baktı.

* * *

12

Sessizlik

Fakat Kerrie, kocasını farketmedi bile. Hâlâ Margo'yu düşünüyordu. Nihayet, sakın bir sesle, «Margo öldü,» diye mırıldandı. «Yüzü gözü kan içinde. Üstelik bir gözü de çıkmış. Buhaliyle o kadar komik ki... Aman ne kadar komik...»

Beau, kapıda hareketsiz duruyordu.

— «Biraz evven canlıydı. Tam arkamda dururken düşüp öldü. Hem onun son nefesini verişini de duydum.» Kerrie, katıla katıla gülmeye başladı.

Beau, içeriye girip ona yaklaştı. «Kerrie!» Genç adam kızın yanında diz çöktü. Onu kollarına alıp teselli etmek istiyordu. Fakat Kerrie'nin yüzüne bakmaktan korkuyordu. Genç kızın çehresi bir maskeden farksızdı. Gözleri garip garip parlıyordu. Fakat ne korkmuşa ne de dehşete kapılmışa benziyordu. Onda daha ziyade baımumundan yapılmış bir heykel hali vardı.

Adam koluna dokununca kızın gülmesi durdu. «Buraya benimle alay etmeye gelmişti. Birlikte plân yaptığınızı ve bu yüzden benimle evlendiğini söyledi. Üstelik bu otele yerleşeceğimizi de ona sen anlatmışsın. Zaten bu yüzden beni gelip burada buldu. 'Ellery, seni sevmiyor' dedi. Onu seviyormuşun! Cadmus dayımın bana bıraktığı paraya sahip olabilmek için Margoy'la bu oyunu düşünmüşsünüz. Benim paramı ikiniz pay edecekmişsiniz. İkiniz...»

— «Kerrie, sus...»

— «Sonra beni öldürmeye kalktığından da bahsetti. Yalnız bunu tek başına yapmadığını itiraf etti. Bir suç ortağı varmış. O...»

Beau, «Başkası mı?» dedi. «Kim?. Kim?..»

— «Bunu söylemeye fırsat bulamadı. Tam anlatacağı sırada korkunç bir gürültü oldu... Zannedersen Margo'ya üç el ateş ettiler. Şu sağdaki pencereden ateş edildi.»

Beau, ayağa kalkarak pencereye yaklaştı. Sağdaki penrece açıldı. Perdeler rüzgârda uçuşuyordu. Demek kaatil Kerrie'nin arkasında ayakta duran Margo'ya ateş etmişti. Kurşunlardan biri gözü üstüne girmiş, biri de boynuna saplanmıştı. Tabanca... Telâşla kıza döndü. «Ya tabanca?»

Kerrie, rüyadaymış gibi, «Benim tabancam,» diye cevap verdi. «Onu ben satın aldım. Bana dikkatli olmamı tenbih ettiğin zaman bu tabancayı aldım. Ama dün bunu arabamdan çalmışlar. Zira garaja kilitledikleri zaman tabancamı bulamadım.»

Beau, bir adım attı. «Senin mi?.. Ama çalınmış olduğuna göre...»

Kız, görmeyen gözlerle adama baktı. «Bir el.. bunu pencereden içeriye fırlattı. Ateş ettikten sonra... fırlattı.» Elindeki tabancayı salladı.

Beau, bir hamlede kızın yanına gidip omuzlarını tutarak sarstı. «Görmüyor musun?.. Anlamıyor musun? Sana korkunç bir oyun oynadılar. Biri Margo'yu senin tabancanla öldürdü. Suçu da senin üstüne yıkacak. Ayağa kalk. Hemen buradan gidiyoruz.»

— «Ne?» Kız hâlâ şaşkın şaşkın bakıyordu.

Beau, onu ayağa kaldırıp yüzüne iki tokat attı. «Kerrie, Allahaşkına kendine gel. Bir an evvel buradan çıkmamız lâzım. Hem...»

— «Kımıldamayın!»

Beau, donup kaldı. Kerrie ise hâlâ elinde tabancayla duruyordu. Genç adam tabancayı kızın elinden almayı bile akıl edememişti. Üstelik sersemliğinden oda kapısını dahi örtmemişti.

— «Kımıldamayın, yoksa ateş ederim.»

Otel müdürüyle, otel detektifi kapıya dikilmişlerdi. Üstelik detektifin elinde kocaman bir 38'lik vardı. Bu vaziyette yapılacak bir şey yoktu. Pencereden de çıkamazlardı. Zira oda on yedinci kattaydı. Otel detektifi tabancayı Kerrie'ye çevirerek yaklaştı. Cebinden bir mendil çıkararak, «Tabancayı yere at!» diye emretti. Adam işini biliyordu. Tabancayı alıp bu arada tuzağa düşmeye niyeti yoktu. Kerrie 22'liği yere attı. Adam bu sefer Beau'ya baktı. «Sen de tabancayı ayağınla bana doğru it.»

Genç adam tabancaya hafifçe vurdu. Silâh detektifin yanına kadar gitti. Adam, mendiliyle 22'liği kaldırıp cebine soktu.

Beau, «Beni dinle, Kerrie,» diye fısıldadı. «Şimdi ben kaçmaya çalışacağım. Anladın mı?» Kız hafifçe onun kolunu sıktı. «Sakin ağzını açıp bir şey söyleme. Birkaç dakika sonra polisler burada olacaklar. Ama ben geri dönene kadar hiç konuşmıyacaksın. Tamam mı?»

Kerrie, anladığını göstermek için hafifçe başını salladı.

Beau, dik dik otel detektifine baktı. «Artık kollarımı oynatmama müsaade eder misin? Böyle durmaktan her tarafım tutuldu.»

— «Kadını bırak, buraya gel bakalım.»

Omzunu silken genç hafiye iri yarı adama yaklaştı. Kerrie de yandaki koltuğa çöktü. Siyahlar giymiş otel müdürü de pencereyi kapatıp kızın başına dikildi.

Otel detektifi Beau'yu yokladıktan sonra homurdandı.

«Pekâlâ, şurada bekle. Sakın numara yapmaya kalkışma.» Margo'nun yanına çömelip başını kadının göğsüne dayadı. «Galiba kadın ölmüş, Mr. O'Brian. Onun için polise telefon edin. Ben de bu arada...»

Oda kapısı kapanınca iki adam da telâşla döndüler. Fakat Beau ortalıkta yoktu. Detektif küfrederek kapıya koştu. Otel Müdürü de sanki kaçacağından korkuyormuş gibi Kerrie'nin omzuna yapıştı.

Kerrie, «Rica ederim,» diye mırıldandı. «Canımı yakıyorsunuz.»

Otel müdürü ne yapacağını şaşırmıştı. Biraz düşündükten sonra telefona sarıldı. Santral memurunu buldu. Beau'yu tarif edip kendisini kaçırmamalarını tenbih etti. «Sakın o ser-seriyi otelden çıkarmayın. Hemen yakalayın.»

Beau, odadan fırlar fırlamaz merdivenleri tırmanıp yirminci kata kadar çıktı. Zira kendisini aşağıda arayacaklarını biliyordu. Aşağıya inen asansördün düğmesine basarak bekledi. Herhalde haber daha bütün otele yayılmamıştı. Asansör durunca Bau içeriye daldı. Asansörde üç kişi daha vardı. Asansörcü de ayakta uyukluyordu. Genç adam birinci katta inip aşağıya baktı. Antrede kıyamet kopuyordu sanki. Otel detektifi bir üniformalı polis yakalamış bağırıp duruyordu.

Beau, köşedeki telefon kulübesine girerek bir numara çevirdi. Biraz sonra uykulu bir ses, «Alo,» dedi.

— «Ellery, ben Beau.»

— «Ne var?» Ellery, hemen kendisine gelmişti.

— «Konuşacak vaziyette değilim. Villanoy otelindeyim. Üstelik herkes peşimde.

— «Neden?.. Ne oldu?»

— «Cinayet işlendi.»

— «Cinayet mi?»

— «Margo'yu vurarak öldürdüler.»

— «Margo'yu ha?» Ellery Queen biraz şaşırmıştı. «İyi ama nasıl?.. Yani kadını kim vurdu?»

— «Bilmiyorum.» Beau, kısaca gece olanları ve Kerrie'yi elinde tabancayla bulmasını anlattı.

Ellery Queen, «Peki şimdi Kerrie nerede?» diye sordu.

— «Yukarıda 1724 numaralı dairede. Hem de hali çok fena. Ellery, muhakkak gelmen lâzım.»

— «Peki.»

— «Öbür odayı, Kerrie, ben, kaatil ve senden başka bilen yok. Ben Kerrie'ye hiç konuşmamasını söyledim. Polislerden evvel o odayı aramamız lâzım.»

— «Odanın numarası kaç?»

— «1724 ün köşesinde kalan oda. Galiba 1726 numara. Yakalanmadan otele girebilecek misin?»

— «Çalışacağım.»

— «Çabuk ol. Alt katı aramaya başladılar bile.»

— «Otel defterine ne isim yazdın?»

— «Mr. ve Mrs. Ellery Queen.»

Ellery, inledi. «Mr. Queen adında yaşlı bir polis müfettişinin bu cinayeti tahkik edeceği aklına gelmedi mi?»

Beau, «Aman Allahım,» diye bağırarak telefonu kapadı. Sonra aşağıya inip, müracaata yaklaştı. Otel detektifiyle üniformalı polis orada durmuş gelen geçenin yüzüne bakıyorlardı. Beau, bir sigara yakarak polisin karşısında durdu. «Acaba sizlere bir yardımım dokunabilir mi?»

Şişman detektifin ağzı açık kaldı. «İşte bu serseri, Fogarthy!» İki adam Beau'nun üstüne atladılar.

Beau, polisin elinden kurtulup, detektifin sağ bileğini de büküverdi. «Bu sertliğe ne lüzum görüyorsunuz? Arzumla teslim oldum değil mi?»

Adamlar şaşırdılar. O sırada birkaç meraklı da toplandı. Beau, etrafına bakarak mahcup, mahcup gülümsedi.

Otel detektifi, güç belâ elini kurtararak, «Pekâlâ,» diye homurdandı. «Öyleyse neden demin odadan kaçtın.»

Beau, gülümsedi. «Kim ben mi. Haydi gelin yukarıya çıkalım. Kadınları bekletmek doğru olmaz.»

— «Sen kimsin? Adın nedir?»

— «Queen... Ellery Queen.»

Polisin ağzı açık kaldı. «Ellery Queen mi dedin?»

— «Evet, memur bey.»

Fogarty büsbütün şaşırıldı. «Sam, bu adam kim biliyor musun? Cinayet Şubesinden Müfettiş Queen'in oğlu.»

Beau, onları affedermiş gibi bir tavır takındı. «Böyle hatâlar olur. Haydi artık cinayet mahalline dönelim.»

Sam, «Müfettiş Queen senin baban mı?» diye ısrar etti.

— «Fogarty'nin söylediğini duydun.»

Sam, «Bana vız gelir,» diye diretti. «Fogarty bu adam bir kadınla 1724 numaradaydı. O'Brien'le ben onlara baskın yaptık. Tabanca kadının elindeydi ama bu adamın da suç ortağı olmadığını kim temin edebilir.»

Beau, omzunu silkti. «Müfettiş Queen kim olduğumu size söyleyecektir.»

— «Bu bana vız gelir.»

Genç hafiye, «Sam, rezil olduğunun farkında değil misin?» diye söylendi. «Bir de gazeteciler gelirse görürsün. Onun için hemen yukarıya çıkalım.»

Biraz daha münakaşa ettikten sonra boş bir asansöre binip on yedinci kata çıktılar. 1724 numaranın önünde duran bir polis kalabalığı dağıtmaya çalışıyordu. Radyolu polis arabasından inip otele giren iki üniformalı memurla bir detektif, sual sorup duruyorlardı.

Kerrie, hâlâ koltukta oturmaktaydı.

Detektif, «Kaçan adam bu mu?» diye sordu.

Sam homurdandı. «Ta kendisi.»

— «Kız onun suçsuz olduğunu söylüyor. Zira tabanca atıldığı sırada adam odada değilmiş. Daha sonra gelmiş.»

Beau, «Kerrie,» diye bağırdı. Zira kıza konuşmamasını tenbih etmişti. Kız, lâkayt bir tavırla onu süzdü.

Sam, heyecanla atıldı. «Peki yerde yatan sarışını temizlediğini de itiraf etti mi?»

— «Hayır, bir şey itiraf ettiği yok.»

• • •

Cinayet haberi geldiği sırada Müfettiş Richard Queen, doktorun odasında oturmuş, Komiser Velie'yle altmışaltı oynuyordu. Zira o gün nehirden çıkarılan bir gangsterin o-

topsi raporunu almadan evine gidip istirahat etmesine imkân yoktu.

Müfettiş, telefonda söylenenleri dinledikten sonra, «Nee?» diye haykırdı. Komiser Velie, âmirinin kır bıyığının dimdik olduğunu ve yüzünün de bembeyaz kesildiğini farketti. «Peki.. Peki. Anladım. O odaya gazetecileri sokmayacaksınız. Hem otelin kayıt defterini de hemen alın. Bir şey duyulacak olursa derinizi yüzerim... Hemen.. Şimdi.»

Telefonu kapatarak döndü. Adamcağız hasta gibi olmuştu. Komiser dayanamıyarak sordu. «Bir şey mi oldu?»

— «Bir şey de söz mü? Bir sürü münasebetsizlik. Villanoy'da bir kadını öldürmüşler.»

Velie, şaşırdı. «Ne olacak yani?»

Polis arabasına atlayıp son sürat giderlerken Müfettiş Queen vaziyeti Velie'ye izah etti.

Komiser, «İnanılacak gibi değil,» diye mırıldandı. «Bana kalırsa bu bir şakadan ibaret.»

İhtiyar adam fena halde kızmıştı. «İyi ama Mr. ve Mrs. Ellery Queen adını verip odayı tutmuşlar.»

— «Peki kadın kimmiş? Yani vurulana soruyorum.»

— «Bilmiyorum. Daha kimse kadının hüviyetini tesbit edememiş.»

— «Ellery'i en son ne zaman gördün?»

— «Bu sabah. Hem oğlum bana evleneceğinden bahsetmedi. Maamafih hali pek acaipti.» Müfettiş bıyığını kemirmeye başladı. «Ellery, bana bunu nasıl yapar? Gaza bassana Velie.»

Velie, «Gazeteciler duyarsa yandık,» diye inledi.

— «Belki işi örtbas edebiliriz. Allah kahretsin gaza bassana!»

Komiser, Müfettişe pek acıdı tabii.

Villanoy'a gelince Müfettiş Queen, gazetecileri başından savıp, kolunun altında otel defteriyle bekleyen sivil memura işaret etti ve hemen asansöre daldı. Asansör yukarıya çıkarken otel defterini dikkatle tetkik etti. Rahat bir nefes alma-

sına rağmen aslında hâlâ endişeliydi. Yazı Ellery'e ait değildi ama... İhtiyar adam bu yazıyı da tanımıştı.

Âmirini çok iyi tanıyan Komiser Velie, «Ne var?» diye sordu.

— «Burada acaip bir şeyler oluyor. Beau Rummel, Ellery'nin adını kullanmış.»

— «Bu çocuk da çok cesur doğrusu.»

— «Önce renk vermiyelim. Adamlara vaziyeti bildir. Kimse Beau'yu tanıdığını belli etmesin. Şimdilik onun adı Ellery.»

Müfettiş Queen, 1724 numaralı odaya girer girmez Beau, eline yapıştı. «Merhaba, baba. Nasılsın? Herhalde oğlunu böyle bir yerde göreceğini tahmin etmezdin.» Usulca gözünü kırptı.

Müfettiş, sakın bir tavırla cebinden enfiye kutusunu çıkarıp bir tutam burnuna çekti. Önce cesede, sonra Kerrie'ye baktı. Beau'yla gözgöze geldiler. «Evet, oğlum böyle bir şey beklemiyordum. Thomas, odayı boşalt. Şahitler dışarıda beklesinler. Ben onları teker teker çağıracağım.» Sonra Beau'nun koluna girip onu yatak odasına götürdü.

Beau, gülümsedi. «Teşekkür ederim, amca. Doğrusu fevkalâde zeki bir insansın. Beni dinle.. Hemen buradan çıkmam lâzım.»

— «Ya öyle mi?» Müfettiş soğuk bir tavırla genç adamı süzdü. «Neden Ellery'nin adını kullandın? Hem o siyah saçlı kız kim?»

— «Bu çok uzun bir hikâye. Şimdi anlatamam. O kız benim karım ve...»

Yaşlı adam, «Ne?» diye haykırdı. «Ben bunu numara sanmıştım.»

— «Şey, biz bu akşam evlendik... İsmimi kullanmamam için bir sebep vardı.»

Müfettiş, «Ellery bu işi biliyor mu?» diye sordu.

— «Evet... Buradan hiç olmazsa yarım saat için çıkmam lâzım.»

— «Nereye gideceğini sanıyorsun?»

— «Otelden ayrılmıyacağıma emin olabilirsin.»

— «Beau!» Müfettiş genç adamın yüzüne baktı. «İçeri-deki kadının ölümüyle bir alâkan var mı?»

Beau da müfettişin gözlerinin içine baktı ve, «Hayır,» diye cevap verdi.

— «Ya karın?»

— «Onun da iglisi yok.»

Müfettiş, «Nereden biliyorsun?» diye ısrar etti. «Karın senin bu hâdiseden sonra geldiğini söylemiş.»

Beau, içini çekti. «Bunu şimdi izah etmeme imkân yok. Ne olur bırak da gideyim. Bu çok mühim.»

Müfettiş, «Zaten ben budalanın biriyim.» diye homur-dandı.

— «Yok amca, sen çok iyi bir insansın.»

Beau, oturma odasına döndü. İçeride sadece birkaç po-lisle genç kız kalmıştı. Eğilip Kerrie'nin kulağına, «Ben biraz sonra geleceğim,» diye fısıldadı. «Dediğimi unutma. Ağzını açmıyacaksın. Hattâ babama bile bir şey söyleme.»

Kızın gözlerinden yaşlar süzülüyordu. «Şey.. Ben...»

Beau, yutkundu. Kızın halini görünce çok üzölmüşü. Bir şeyler yapması lâzımdı. «Biraz sonra gelirim.» Kerrie'yi öperek çıktı. Bu arada kapıda asılı olan 'Rahatsız Etmeyin' yazılı kartonu da cebine atmıştı. Dışarıda otel detektifiyle, polisler ve müstahdem onu garip garip süzdüler. Beau, aşağıya inen asansöre atlayıp, «On altı,» dedi.

On altıncı katta inip usulca merdivenleri tırmandı ve ar-ka koridora çıktı. Ayaklarının ucuna basa basa 1726'ya yak-laştı. Köşede telâşlı telâşlı konuşan adamların sesi aksedi-yordu. Beau, kulağını 1726'nın kapısına dayayarak içerisini dinledi. Sonra 'Rahatsız Etmeyin' yazılı kartonu tokmağa ta-kıp usulca kapıyı açtı. Bu arada hiç gürültü etmemeye dik-kat etmişti.

Kapıyı kapatıp dikkatle kilitledi. Ancak ondan sonra ra-hat bir nefes alıp doğruldu. Fakat biri karanlıkta sigara içi-yordu. Genç adam hemen geriye çekildi. Demek kaatil içeri-

deydi. Sert bir sesle, «Kıvıldama!» diye bağırdı. «Kurşunu yersin.»

Sigaradan bir nefes daha çeken Ellery Queen güldü. «Öyle mi? Bana blöf yapma.»

* * *

13

1726 Numaralı odadaki çifte Mr. Queen

Ellery Queen, «Bana kalırsa senin sinirlerin bozulmuş,» diye ilâve etti.

Beau, içini çekti. «Allah kahretsin. Buraya nasıl girdin?»

— «Gördüğün gibi kolaylıkla. Sahi, beni göremiyorsun. Işığı yaksana.» Mr. Queen, duvarda elektrik düğmesini bulup çevirdi.

Önce birbirlerine bakıp gözlerini kırıştırdılar. Sonra odayı tetkike koyuldular.

Ellery, «Üzülme,» dedi. «Odaya girer girmez pencereyi kapatıp, perdeyi de örttüm.»

— «Ya parmak izleri?»

— «Benim eldivenlerim var. Sen de bir şeye dokunma. Zira bizden sonra burasını polisler de araştıracaklar. Üzülme bu arada kimse gelmez. Zira biri bu odayı çoktan tutmuş. Biraz evvel gelip, müracaata uğradım. Kendime polis süsü verip bir hüviyet gösterdim. Nihayet 1726'nın tutulmuş olduğunu öğrendim.»

— «Peki odayı tutan kadın mı erkek mi?»

— «Orası meçhul. Odayı bu gece dokuza çeyrek kala tutmuşlar.»

— «Dokuza çeyrek kala mı? Kerrie'yle ben buraya sekiz buçukta geldik.»

Ellery, kaşlarını çattı. «Demek kaatil peşinize takılıp buraya geldi.»

— «Buna imkân yok, Ellery. Galiba biri işi ağzından kaçırdı.»

— «Villanoy'a geleceğinizi kimler biliyordu?»

— «Sadece Margo. Ona yaptığım numarayı biliyorsun. Kadın bana inandı fakat kalacağım oteli söylemem için ısrar etti. Zira kendisini kandırmamı istemiyordu. Hattâ beni kışkandığından geceyi Kerrie'yle geçirmemem için yemin bile ettirdi. Burayı sadece Margo biliyordu. Demek o bunu bîrîne anlattı.»

— «Kime anlattı dersin?»

— «Kerrie'nin tabancasını kime verdiyse ona anlatmıştır. Peki bu odayı nasıl ayırtmışlar?»

— «Telgrafla. Odayı, L. Howard adında biri tutmuş. Bu isim de sahte tabîî. Hem o şahıs sadece odayı tutmuş. Kendisi gözükmemiş. Herhalde usulca bu kata çıkıp maymun-cukla kapıyı açtı ve içeriye girdi. Zaten ben de kapıyı aynı şekilde açtım. Kerrie nasıl?»

Beau, üzüntülü bir tavırla, «Şimdi bunu bırak,» dedi. «Biz işimize bakalım.»

— «Kızın Margo'yu vurmadığından emin misin?»

— «Bana anlattıklarını tekrarladım ya. Hem bu kadar üstüme varma. Bu odaya birinin girmiş olduğuna dair bir delil bulursak kızın anlattıklarının doğru olduğu ortaya çıkar. Öyle değil mi?»

— «Belki haklısın.» Etrafına bakındı. Burası alelâde bir otel odasıydı. Köşede bir karyola vardı. Yatak yapılmıştı. Kimse gelip bu karyolada yatmamıştı anlaşılan. Çarşaf lar ütülüydü. Yastıklar da bozulmamıştı.

Beau, halıyı işaret etti. «Şu küller...»

Ellery Queen, «Benim sigaramın külleri,» diye mırıldandı. «Tabladaki izmarit de bana ait. Diğer tablalar temiz. Önce banyodan başlayalım. Sakın sen elini bir şeye sürme.»

Sessiz sedasız etrafı araştırmaya başladılar. Banyo da tertemizdi. Sabun ve havlular kullanılmamıştır. Küçük ecza dolabı boştu. Lâvabo da kuruydu. Ellery işaret etti. «Burası tamam.»

Birlikte tekrar odaya döndüler. Maalesef gardrop da bomboştu. Ellery, yere yatıp karyolanın altına girdi. «Bu o-

teldeki kadın hizmetçiler çok temiz. Beau, sen kapıdan başlayıp pencereye doğru git. Ben de pencereden başlayıp kapıya doğru geleyim.» Yatağın altından çıktı.

— «Anlıyamadım.»

— «Haliyi bir gözden geçirelim.»

Çömelerek ağır, ağır haliyi tetkik etiler ama hiçbir şey bulamadılar.

Ellery, «Sen gelmeden ben pencereyle perdelere de baktım,» diye izah etti. «Dostumuz Howard hiç iz bırakmamış. Bana kalırsa eldiven giymişti. Onun için parmak izi bile bulunmıyacak.»

Beau'nun kaşları çatıldı. «Bu şahıs odada bir saat kadar kalmış olmalı. Bu arada bir ipucu bırakmış olması gerekmez mi?»

— «Dostumuz Howard çok dikkatliymiş.» Genç adam birdenbire irkildi. «Dur, Beau. Aklıma bir şey geldi. Radyatörün arkasına bakmayı unuttuk.» Telâşla koşup radyatörün arkasına ve altına baktı. Sonra usulca elini uzatıp köşeden bir şey çekti. Bu ince uzun siyah bir cisimdi. Siyah bir kurşun dolma kalem. Kapağın kenarındaki altın kısım gevşemişti.

Ellery, memnuniyetle, «İş anlaşıldı,» diye güldü. «Margo Cole'u vuran şahıs bu pencereden ateş etti. Demek eğilirken cebindeki kalem düştü. Zira bak cebe takılan altın kısmı gevşek. Hem yerde halı olduğu için kalem düşerken ses de çıkarmamış. Sadece radyatörün altına yuvarlanıvermiş. O arada kaatilin yazı yazmasına ihtiyaç yoktu. Bu yüzden de kalemi kaybettiğini anlayamadı tabii.»

Beau, dudağını büktü. «Belki de bu kalemi bundan evvel burada kalan bir müşteri düşürdü.»

— «İmkânı yok. Odayı hizmetçi iyice temizlemiş. Hiçbir tarafta toz yok. Öyle olsaydı kadın kalemi görüp müdüriyete teslim ederdi.» Gülümsedi. «Hayır, hayır, bunu dostumuz Howard düşürdü.»

Beau, «Ama mühim bir ipucu değil,» diye mırıldandı. «Bu herkeste bulunan cinsten bir kalem.»

— «Orasını henüz bilmiyoruz. Hem bu kalem sana bir şey hatırlatmıyor mu?»

Genç hafiye hayretle başını kaldırdı. «Hayır.»

— «Şimdiye kadar buna benzer bir kalem görmedin mi?»

Beau, kaşlarını çattı. «Şimdiye kadar böyle binlerce kalem gördüm.»

— «Peki Cole'un dolma kalemini hatırlamıyor musun?»

— «Bunun, o dolma kalemle ne ilgisi var?»

Ellery, kalemi ışığa tuttu. «Bak.» Kalemin kapağında derin çizgiler ve izler vardı.

— «Tıpkı Cole'un kalemindeki izlere benziyor. Ama buna imkân yok.»

— «Münakaşa etmiyelim. Biraz sonra bunu iyice anlarız.» Ellery, cebinden cüzdanını çıkararak açıp biraz karıştırdı. «İşte Cole'un dolma kaleminin mikrofotografıları.»

— «Ben onları büroda bıraktığınızı sanıyordum.»

— «Hayır, bu kadar mühim şeyleri ortalıkta bırakmak doğru olmaz. Onun için o günden beri cüzdanımda saklıyorum.» Filmleri kurşun dolma kalemle mukayese edip Beau'ya uzattı.

Beau da dikkatle inceledikten sonra bağırdı. «Hayret!. İzler aynı! Demek bu da Cole'a ait.»

— «Evet, o dolma kalemin bir de kurşunu olacaktı tabii.»

— «İyi ama Cole öleli tam üç ay oldu.»

Ellery, «Fakat biz Cole'un öldüğünü katî olarak bilmiyoruz ki,» diye mırıldandı. «Elimizde adamın öldüğüne dair bir delil yok.»

Beau, iyice şaşırmıştı. «Yani Cole sağ mı?»

— «Hayır, öyle bir şey söylemedim. Sadece De Carlos'un Cole'un ölümü hakkında söylediklerini duyduk. Yani adamın cesedini filân göremedik. De Carlos'un sözlerini tasdik edebilecek olan Kaptan Angus, telsizci ve mürettebat ortadan kayboldular.»

— «İyi ama...»

— «Belki de Cole, bizi üç ay evvel sırf bu iş için tuttu. Kendisi sağ ve aramızda dolaşıyor...»

— «İyi ama sağ olsaydı biz onu görünce tanırdık. Zira adam büromuza geldi. Hayır, hayır, olamaz. Hem neden Cole, bu yalanı uydurup ondan sonra da saklansın?»

Ellery, «Aklıma iki şey geliyor,» diye cevap verdi. «İkisi de mantıklı...»

— «Yani Cole'un kaatil olduğunu ve Margo'yu temizlediğini mi söyleyeceksin. O halde adam neden üç ay evvel bizi tuttu? Hem adam sağsa varislerini neden buldurdu? Varisler yaşayan bir adamın mirasına konamazlar ki... Galiba ben çıldırıyorum.»

Ellery Queen sesini çıkarmadı.

— «Dur, dur... Aklıma başka bir şey geldi. Cole öldü ve kaatil bu kalemi eline geçirdi. İşte şimdi bizim bu kalemi kullanan adamı yakalamamız lâzım.»

Ellery, yine sesini çıkarmadı. Sadece kalemi mendiline sarıp cebine atarak doğruldu.

Beau, «Ne yapıyorsun?» diye haykırdı. «Kalemi bana ver.»

Genç romancı orali bile olmadı. «Hayır, olamaz.»

— «İyi ama kaatilin bu odaya girmiş olduğunu ancak bu kalemle ispat edebiliriz. Bunu babana teslim etmemiz lâzım, El.»

— «Yok.. Yok.. Şimdilik babama bir şey söylemiyeceğiz.»

— «İyi ama neden...»

— «Bu işi polisin çözmesine imkân yok. Babamın son derece zeki olduğunu biliyorsun ama bu ara böyle bir delil onun işine yaramıyacaktır. Hem ben delili saklamıyorum ki... Sadece kalemi bir müddet muhafaza edeceğim. Sonra bunu polise verirse gazeteciler vaziyeti hemen duyacaklar. Böylece kaatil de durumu öğrenecek. Şimdilik bunu yapamayız.»

Beau, «Ya Kerrie ne olacak?» diye ısrar etti. «Zavallı kız-çağızın hali berbat. Hiç olmazsa bu kalemle onun doğru söylediğini ispat edebilirdik.»

Ellery birdenbire ciddileşiverdi. «Bu kalemle Kerrie'yi kurtarmak kabil olsaydı hiç düşünmeden bunu babama tes-

lim ederdim. Ama bunun bir faydası olmayacağını sen de biliyorsun. Kız olanları açıkça anlatsın. Babam da bu odayı arayınca gigaramın külleriyle izmaritleri bulur. Hem bunlar daha da iyi delil. Böylece odanın biri tarafından kullanılmış olduğunu anlarlar...»

— «Yani babana bu odaya girdiğimizi de mi söylemiyeceğiz?»

Ellery, «Babam nasıl olsa bunu tahmin edecektir,» diye gülümsedi. «Ama ben sesimi çıkarmazsam izmaritlerin bana ait olduğunu ispat edemez değil mi?»

— «Sen değil babana kendine bile kalleslik edebilecek bir tipsin, Ellery. Hâdiseyi aydınlatacağına kanaat getirsen bunu düşünmeden yaparsın.»

Queen düşünceli düşünceli başını salladı. «Babamla birkaç defa böyle karşılaştık ama bu akşamki vaziyet benim de hoşuma gitmedi.»

— «Allah Allah... Vicdan azabı çekebileceğin hiç aklıma gelmezdi.»

— «Allahaismarladık, Beau. Olanları sabah bana anlattırın.»

14

Müfettiş Queen Araştırıyor

Beau, 1724 numaralı daireye girince Müfettiş Queen'in yalnız olduğunu gördü. Telâşla, «Kerrie nerede?» diye sordu. Margo Cole'un cesedini de kaldırmışlardı.

Müfettiş, önündeki kâğıtları iterek başını kaldırdı. «Yatak odasında. Yanında da otel doktoru, bir hemşire ve Violet Day adında bir arkadaşı var.»

Beau, şaşırdı. «Violet mi? O da nereden gelmiş?»

— «Karin, arkadaşını tutturdu. Onu çağırmak için ısrar etti. Biz de Miss Day'i çağırttık... Dur gitme... Seninle konuşacağım.»

— «İyi ama Kerrie hastalanmış... Onu görmem lâzım.»

— «Hasta değil. Sadece bayıldı. Şimdi kendisine geldi sanırım.»

Beau, nihayet, «Kerrie konuştu mu?» diye sordu.

Müfettiş, hafifçe gülümsedi. «Kıza konuşmamasını tenbih ettin. Bu yüzden o da ağzını açıp bir şey söylemedi tabii. Herhalde sana çok âşık... Zira, başı belâda olmasına rağmen seni dinledi.»

— «Başı belâda değil... Hem sen onun kim olduğunu biliyor musun?»

— «Evet, Kerrie Shawn... Öldürtülen kadın da dayızadesi Margo Cole.»

Beau, bir koltuğa çöktü. «Ne olur, münakaşa etmiyelim. Neler öğrendin?»

Müfettiş, «Karın bu hâdise olduğu sırada senin odada bulunmadığını söylemiş,» diye mırıldandı. «Daha doğrusu sen Margo Cole öldürüldükten sonra gelmişin. Bu hesaba göre sen suçsuzsun... Karın odada Margo Cole'la yalnızmış. Bu arada içeride başkası da yokmuş.»

Beau, atıldı. «Kerrie, beni korumak istemiş. Cinayet sırasında ben de odadaydım.»

— «Yalan uydurmana lüzum yok, Beau. Senin otelden çıktığını ve birkaç saat sonra döndüğünü gören bir şahit var. Hem seni on yedinci kata çıkaran asansörücü sen daha asansördeyken üç el ateş edildiğini söyledi. Onun için ısrar etme.»

— «Haklısın, amca, ama odada üçüncü bir şahıs vardı.»

— «Kim?»

— «Orasını henüz ben de bilemiyorum.»

— «Yaa?...» Müfettiş bir an düşündü. «Neyse devam ediyim. Otel detektifiyle Otel Müdürü O'Brien karının elindeki tabancayı görmüşler. Üstelik karın Margo Cole'un cesedinin yanında duruyormuş. Detektif tabancayı mendile sararken namlunun hâlâ sıcak olduğunu farketmiş. Adli Tabip cesetten üç kurşun çıkardı. Bunlar karının elindeki 22'likten atılmış sanırım. Şimdi balistik mütehassısı kurşunları mukayese ediyor.»

— «Demek kurşunlar o 22'likten atılmış.»

— «Öyle olacak. Sonra tabancanın üstünde karının parmak izleri var. Başkasının parmak izine rastlamadık. Daha da kötüsü bu 22'lik senin karına aйтmış.»

Beau, «Tabancayı karımdan çaldılar,» diye itiraz edecek oldu.

— «Ne zaman?»

Beau, içini çekti. «Bunu ispata imkân yok. Dün tabancayı yerinde bulamadı.»

— «Peki tabancasının çalındığını neden haber vermedi?»

— «Vakit olmadı da ondan. Tabanca dün çalındı.»

Müfettiş kaşlarını çatdı. «Olmaz Beau, bunu kabul edemeyeceğim. Vaziyet hiç de iyi değil. Silâh atıldıktan bir iki dakika sonra karını elinde tabancayla yakalamışlar... Şimdi geriye bu cinayetin sebebi kalıyor.»

— «Sebep mi? Yani Kerrie'nin Margo'yu öldürdüğünü mü iddia ediyorsun? Karım bunu neden yapsın?»

— «İşte ben de bunu De Carlos'a sordum.»

Beau, hiddetle ayağa fırladı. «O kıllı maymunla mı konuştun. O.. O... Serseri nerede?»

— «De Carlos'la Goossens'e vaziyeti telefonla bildirdim. Biraz sonra ikisi de burada olacaklar... De Carlos bana epey yardım etti.»

Genç adam, «Tahmin ederim,» diye homurdandı. «Allah kahretsin, ne dedi o serseri?»

— «Görüyorum De Carlos'dan hoşlanmıyorsun. Bu gece Kerrie Shawn'la evlenmemiş olsaydın iş değişecekmiş. Yani Margo ölünce Kerrie, onun parasına da sahip olacakmış... Ama Kerrie evlenince mirastan çıkmış. Onun için bu sebep işimize yaramıyor... Fakat De Carlos bana başka bir şey anlattı. Son birkaç hafta içinde karın epey kaza geçirmiş.»

— «Ne olacak yani?»

Yaşlı adam, «Sonra Miss Day'le konuştum,» diye ilâve etti. «Kadın bana bunların kaza olmadığını izah etti. Karını attan düşürmek için kısırağın nalını gevşetmişler... Biri kızcağızı garaja kilitlemiş... Ha bir de gece odasına giren bir şahıs onu bıçaklamaya kalkmış.»

Beau fena halde hiddetlenmişti. «Bunlar gevezelik. Aslı olmayan şeyler...»

Müfettiş bir el hareketiyle onu susturdu. «Miss Day, bu kazaları tertip edenin Margo Cole olduğunu söyledi.»

— «İyi ama, ben bundan bir şey anlıyamadım.»

Müfettiş Queen, «Ben sana izah edeyim,» diye mırıldandı. «Karın Margo Cole'un kendisini öldüreceğini sanıyordu. Bu yüzden de bir tabanca satın aldı. Bu gece Margo bu odaya girince karın korkuya kapılarak kadını vurdu. Şimdi anladın mı?»

Beau, bir an ümide kapıldı. «O takdirde ortada cinayet yok. Bu sadece nefsi müdafaa...»

— «Ben orasına karışmam, Beau. Ben sadece hakikati anlamaya çalışırım. Gerisi Savcıya kalmış... Bana kalırsa sen karına iyi bir avukat tutsan fena olmaz.»

Genç adam, odada bir aşağı bir yukarı gezinmeye başladı. «Yavılsın var, amca. Kerrie'yi dinleyince yanıldığını anlayacaksın.»

— «Bana hikâye lâzım değil, Beau. Delil isterim.» Ayağa kalktı. «Baban benim en samimi arkadaşımdı. Seni de oğlum gibi severim. Neden bana hakikati anlatmıyorsun? Belki sana yardım edebilirim.»

Beau, «Ben bir şey bilmiyorum ki!» diye bağırdı. «Kerrie de öyle.»

— «Bu işte bir karışıklık var. Biraz evvel nereye gittin? Ne arıyorsun?.. Kiminle konuştun? Beau, bana güvenebilirsin...»

Genç adam sesini çıkarmadı.

— «Beni müşkül bir duruma soktun, Beau. Otele girerken Ellery'nin ismini vermişsin. Belki oğlum buna razı olmuştur ama yine de bu iş bir sürü tatsızlığa yol açabilir. Kayıt defterini alıp o sahifesini yırttım. Aslında bu bir suçtur. Sonra otel kâtibine de ağzını açmamasını tenbih ettim. Gazeteciler daha durumu bilmiyorlar ama yakında öğrenecekler. Hiç olmazsa bana neden oğlumun adını kullandığını söyle de hazırlıklı bulunayım.»

— «İmkânı yok amca... Şey.. Şey.. Bunu Kerrie'ye söyledin mi?»

Müfettişin gözleri kısılıverdi. «Yani karın da senin asıl ismini bilmiyor mu?»

Beau, «Beni Ellery Queen sanıyor,» diye itiraf etti. «Ellery işi biliyor. Daha doğrusu bu onun fikriydi.»

Müfettiş bir müddet genç adamı süzdükten sonra yatak odasına girdi. Kerrie yataklardan birine uzanmıştı. Vi, arkadaşının elini tutuyor, doktorla hemşire bir kenarda duruyorlardı. Oda ilâç kokuyordu. Komiser Velie de duvara dayanmış bekliyordu.

Beau'yu gören genç kız doğrulmaya çalıştı. «Sevgilim, çok geç kaldın.»

Genç adam yatağa doğru gidecek olduysa da Müfettiş onu durdurdu. Sonra doktorla hemşireye döndü. «Doktor bey, siz öbür odaya geçer misiniz? Siz de hemşire.» Onlar çıkınca Komiser Velie kapıyı kapattı.

Kerrie kuruyan dudaklarını yalamağa çalıştı. Genç adam, «Yavrum,» diye mırıldandı. «Artık konuşabilirsin. Olanları anlat.»

Genç kız hafif bir sesle bütün olanları anlattı. Vi, hâlâ arkadaşının elini tutuyordu. Margo'dan şüphelenip tabanca satın almasını, garajda karbon monoksitle kendisini zehirlemeye çalışmalarını ve tabancanın çalınmasını... Sonra Beau'nun evlenme teklifini ve beraberce evden çıkmalarını. Komiser Velie, durmadan not alıyordu.

Bir ara, Müfettiş kıza işaret etti. «Bir dakika... Beni dinle oğlum... Sen de Cole denilen kadından mı şüpheleniyordun?»

— «Bunu biliyordum.»

— «Nereden öğrendin.»

— «Margo Cole, kendisi anlattı.»

Müfettiş şaşırıldı. «Ne.. ne dedin?»

Beau, «Kadına kur yaptım,» diye izah etti. «Daha doğrusu onu beğendiğimi, sevdiğimi ima ettim. Kerrie'yle evleneceğimi ve böylece Kerrie'nin parasının da ona kalacağını söy-

ledim. Buna karşılık da paradan hissemi istedim tabii. Böylece anlaştık. Margo bana her hafta Kerrie'nin parasından bir miktarını verecekti.»

Yaşlı adam, «İyi ama neden?» diye sordu. «Neden buna lüzum gördün?»

— «Zira Kerrie'yi başka türlü korumama imkân yoktu. Margo çok aç gözlüydü. Kerrie'yi ortadan kaldırıp onun parasına da konmak istiyordu. Bu arada beni de kıskanmaktaydı. Kerrie'nin parasını elde ettiği ve benim de sevdiğime inandığı takdirde cinayet işlemesine lüzum kalmıyacaktı. Böylece Kerrie emniyette olacaktı.»

Genç kız dikkatle kocasının sözlerini dinliyordu.

Beau, «Bu arada bir tek şeyi anlıyamamışım,» diye ilâve etti. «Margo başka biriyle işbirliği yapıyormuş. Sen devam et, Kerrie.»

Kerrie, içini çekti. «Ben oturma odasıdaydım. Pencerenin yanında oturuyordum. O sırada Margo geldi. Kendisini içeriye almak istemedim ama zorla girdi. Ben yine koltuğa oturdum. O da başıma dikildi. Ellery'le bana oyun yaptıklarını anlatarak benimle alay etti.» Müfettiş 'Ellery' adını duyunca fena olduysa da renk vermedi. «Sonra beni birkaç defa ortadan kaldırmaya kalktığından da bahsetti.»

— «Ya.. Peki ne dedi?»

— «Hatırladığım kadarını söylüyeyim. 'Ellery seninle evlenerek hayatını kurtardı,' dedi sanırım. 'Talihin yardım etmeseydi şimdiye kadar ölmüştün.' Ondan sonra gece odama girip beni bıçaklamaya kalktıklarından, atımın nalını gevşettiklerinden ve beni garaja kilitlediklerinden bahsetti. Bunları tek başına hazırlamadığını anlattı. 'Bana yardım eden biri vardı,' dedi. Tam bana o şahsın ismini söyleyeceği sırada bir tabanca patladı...» Kız sustu. Dudakları titremeye başlamıştı.

— «Demek tabanca sesini duydunuz?...» Müfettiş son derece nazikti. «Ben sizi odada yalnız sanıyordum.»

Kerrie, «Yalnızdık,» diye fısıldadı. «Tabanca sesi yan taraftan geldi. Biri yan odadan ateş etti. Kurşun başımın üs-

tünden geçerek Margo'ya saplandı. Çünkü... Otel U biçimi sanırım. O pencereyle benim pencerem aşağı yukarı karşılıklı geliyorlar...»

Müfettiş, Beau'ya merhametle baktı. Ama genç adam titreyen elleriyle sigara yakmaya çalıştığı için bunu göremedi. İhtiyar adam içini çekti. «Bana bu işin nasıl olduğunu gösterebilir misiniz?»

Beau, koşup genç kızın yataktan kalkmasına yardım etti. Kerrie, sıkı sıkı onun elini tuttu. Üzüntüsünü göstermek istemeyen Müfettiş başını önüne eğdi.

Sonra hep birlikte oturma odasına geçtiler. Müfettiş Kerrie'ye aynı hikâyeyi dört defa anlattırıp bir sürü sual sordu.

Genç kız, «Doğru söylüyorum,» diye ısrar ediyordu. «Bir el uzanıp tabancayı odama attı. Neden bana inanmıyorsunuz?»

— «Peki gördüğünüz kadın eli miydi? Yoksa erkek eli mi?»

— «Bilmiyorum. Her şey bir anda oldu. Onun için bir şey söyleyemeyeceğim.»

Nihayet doktor, kızın daha fazla yorulmaması lâzım geldiğini söyledi. Bu arada Komiser Velie de odadan çıktı. Müfettişle bakışmalarından Beau onun 1726 numaralı odaya gittiğini anlamıştı. Genç adam Kerrie'yi yatak odasına götürdü. Kız karyolaya uzandıktan sonra da bir şey söylemeden elini tutarak oturdu.

Biraz sonra Lloyd Goossens geldi. Yarım saat sonra da De Carlos kapıyı açarak içeriye daldı. Müfettiş de o sırada Komiserin yanında gitmiş olduğu için bir müddet yalnız kaldılar.

Yatak odasından çıkan Beau'yu gören adamlar hemen onu bir sual yağmuruna tuttular. Genç hafiye olanları anlattıktan sonra De Carlos'un sinirlenmesine rağmen Goossens'i bir kenara çekti. «Ne dersiniz?»

— «Vaziyet ço kötü, Mr. Queen. Karınızın anlattıklarını teyid edecek bir delil yok. Bana kalırsa siz Mrs. Queen için

New York'un en tanınmış ağır ceza avukatlarından birini tutmalısınız.»

Müfettiş ve Komiser geri dönünce Beau büyük bir heyecana kapıldı. Yaşlı adam Goossens ve De Carlos'la konuştuktan sonra yatak odasına geçti. Avukatla, De Carlos, kapıya yaklaşıp onu dinlemeye başladılar.

Müfettiş Queen, önce Kerrie'ye sonra Beau'ya baktı. «Sizinle açık konuşacağım. Bu gece 1726 numarada kimsenin kaldığına dair bir emare yok. Sadece iki izmaritle bir kibrit bulduk. Otel müsdahdemi kadın, odayı akşam üzeri temizlediğini söyledi. Üstelik o odayı telgrafla tutan şahıs da gözükmemiş. «Beau, buna ne dersinn?»

— «Hiç.»

— «Bu gece ben 1726 da ışık gördüm. Yoksa sen oraya mı gittin? O izmaritleri odada sen mi bıraktın?»

Beau, hemen ciddi bir tavır takındı. «Ne münasebet!»

Müfettiş omzunu silkti. «Pekâlâ. Yalnız bu genç kadının anlattığı hikâyenin doğru olduğunu ortaya koyacak bir delil yok. Onun için kendisini tevkif etmek mecburiyetindeyim.»

* * *

15

De Carlos'la Başbaşa

Müfettiş, Beau'ya pis pis baktıktan sonra çıkıp gitti. Goossens de hemen, «Mrs. Queen,» diye sokuldu. «Cole terekesinin avukatı olmam hasebiyle evliliğiniz dolayısıyla dayınızın mirasından çıktığınızı bildirmek isterim... Tabii imzalanacak bazı kâğıtlar var... Sizin için yapabileceğim bir şey varsa...»

Adam biraz daha konuştuktan sonra telâşla çıkıp gitti.

Kerrie, başını Beau'nun omzuna dayamış ağlıyordu. Vise pencerenin önünde durmuş elindeki mendili parçalamakla meşguldü.

Beau, De Carlos'u pis pis süzerek, «Burada ne işin var sakallı?» diye homurdandı.

De Carlos, gülümsemeye çalıştı. «Sizinle.. Sizinle yalnız konuşmam lâzım Mr. Queen.»

— «Haydi bas.»

— «Konuşmamız şart. Bu hususi bir mesele.»

— «Başka bir zaman. Haydi artık git.»

De Carlos, «Ama bu çok mühim,» diye ısrar etti. Bu adamın dik saçları, pırıl pırıl parlayan dişleriyle gözlük camları, siyah sakalı insanın asabını bozuyordu. De Carlos bir hayli de telâşlıydı.

Nihayet Beau kestirip attı. «Peki, yarım saat sonra Times Square'deki büroma gel. Seni içeriye sokması için gece bekçisine tenbih ederim.»

— «Teşekkür ederim.» Adam Kerrie'yle Vi'ye selâm verdikten sonra odadan çıktı.

Kerrie, genç adamın boynuna sarıldı. «Ellery, ne olur gitme?»

— «Mecburum yavrum.» Usulca Vi'ye işaret etti. «Hem Vi sana gözkulak olur. Öyle değil mi?»

— «Tabii... Tabii. Hiç üzülmeyin.» Genç kadın neşeli bir tavır takınmaya çalışıyordu. «Zaten kaldığım oteli de beğenmemiştim.»

Genç kız, hafiyei bırakmak istemiyordu. Beau, onu öperek, «Seni sevdiğimi biliyorsun,» diye fısıldadı. «Margo'nun sana söylediklerine inanma. Artık her şeyi bana bırak ve üzülme.» Kızı tekrar öptükten sonra yatak odasından çıktı.

Beau, otelden ayrılır ayrılmaz saatine bir göz attı. Dörde geliyordu. Hava soğuk olduğu için yakasını kaldırarak yürümeye başladı. İlk gördüğü kahveye girerek Ellery Queen'in evine telefon etti. «Ben Beau. Uyuyor muydun?»

— «Hayır, düşünüyordum. Ne var ne yok?»

— «Sorma... Biraz evvel De Carlos da Villanoy'a geldi. Serseri benimle yalnız konuşmak istiyor. Kendisini büroya çağırdım. Konuşmamızı dinlemek ister misin.»

Ellery Queen, «Tabii,» diye cevap verdi. Hemen bir taksiye atlayıp gelirim.»

Beau, telefonu kapatıp Times Square'e çıktı. Bürosunun bulunduğu binanın kapısını çalmaya başladı. Nihayet gece bekçisi ona esneyerek kapıyı açtı. «Joe, beni dinle. Biraz sonra De Carlos adında bir adam gelecek. Mr. Queen'i soracak. Hemen onu içeriye al ve bizim büroya getir.»

— «Hay hay, Mr. Rummel... Şey.. Kuzum siz geceleri uyumaz mısınız?»

— «Bu arada adamın suallerine de cevap verme. Anladın mı?»

— «Peki efendim.»

Beau, Queen'in odasına girip ışıkları yaktı. Pencereleleri de açtıktan sonra masanın gözünden bir viski şişesi çıkardı.

On dakika sonra dış kapıya vurulunca viski şişesini bırakarak dışarıya çıktı. De Carlos gelmişti.

Beau, adamı içeriye aldıktan sonra kapıyı kilitledi. «Erken geldin. Ortağıma telefon ettim. Neredeyse burada olacak.»

— «Ortağınız mı?» De Carlos bu işi beğenmemişti.

— «Evet, şey... Beau Brummel adında biri.. Yani Rummel adında biri. Kendisiyle çok samimiyiz.» Adamı Queen'in odasına soktu. «Bir viski içer misin?»

— «Mersi... Hem ben sizinle yalnız konuşmak istiyordum.»

Beau, «Beau'yla aramızda gizli bir şey yoktur,» diye homurdandı. Sigarasını yakarken viski şişesini işaret etti. De Carlos kırmızı dudaklarını yalayıp bardak arandı. Ortalıkta bardak yoktu. Beau da kadeh bulmağa yanaşmadı. Nihayet De Carlos, dayanamıyarak şişeyi kaptığı gibi başına dikti. Hafiye yan gözle onu süzüyordu. Adam, içti, içti, içti. Şişeyi bıraktığı zaman yüzü pembeleşmişti.

De Carlos, dudaklarını yaladı. «Şimdi...»

Beau, «Biraz daha içebilirsin,» diye mırıldandı.

De Carlos, neşelenmişti. «Fena olmaz.» Tekrar şişeyi yaladı.

Queen, dış kapıyı anahtarıyla açıp içeriye girdiği zaman

De Carlos, bulut gibi sarhoştı. Koltuğa uzanmış elindeki şeyi sallayarak cam gibi gözlerle hafiyeye bakıyordu.

Ellery'i görünce, «Ortak geldi,» diye söylenerek ayağa kalkmaya çalıştıysa da muvaffak olamadı. «Nasılsınız, Mr. Rummel? Ne güzel bir gece... Yani çok tatsız bir gece demek istedim. Oturun, Mr. Rummel.»

Ellery, yan gözle Beau'ya baktı. Hafiye hafifçe göz kırptı. «E Rummel, seni Mr. De Carlos'a takdim edeyim. Kendisi Cole mirasını idare edenlerden.»

De Carlos, yine şeyeyi salladı. «Oturun, Mr. Rummel. Çok memnun oldum.»

Ellery masanın başına geçti. «Galiba bize çok mühim bir şey söyleyecekmişsiniz, Mr. De Carlos?»

Sakallı adam öne doğru eğildi. «Çok mühim... Hem de büyük para getirecek bir şey Mr. Rummel.»

Beau, «O halde anlat bakalım,» diye homurdandı.

— «Biz dostuz. Hepimiz dostuz, değil mi? Hem kafaları işleyen adamlarız.» De Carlos gülmeye başladı. «Ben detektifleri iyi tanırım. Hepsi paraya bayılırlar. Hepsini satın almak kabildir.»

Ellery, «Galiba bir iş için bizi tutmak istiyorsunuz?» diyecek oldu.

De Carlos hemen atıldı. «Öyle diyelim... Öyle diyelim... Sizi iş için tutacağım.»

Beau ile Ellery gözgöze geldiler. Nihayet, Beau, «Ne istiyorsun?» diye sordu.

De Carlos, sarhoş olmasına rağmen hemen ciddileşti. «Beni dinleyin, Mr. Queen. Her şeyi açıkça anlatacağım. Margo'yla anlaştığınız için Kerrie'yle evlendiğinizi biliyorum. Kerrie, mirastan mahrum kalınca Margo kârlı çıkacaktı. Zeki bir insansınız Mr. Queen. Ama iş hiç de istediğiniz gibi olmadı. Kerrie, Margo'yu öldürüp plâmı altüst etti... Bu yüzden de siz ortada kaldınız.»

Beau, «Böyle konuşamazsın,» diye bağırdı. «Yoksa başına bir belâ gelir. Demek bu hikâyeyi sen de duydun?»

De Carlos, alaylı alaylı güldü. «Kerrie'nin Margo'yu öl-

dürdüğünü herkes biliyor. O kız suçlu, Mr. Queen. Hem bundan size ne? Bu...»

Genç adam dayanamıyarak De Carlos'un üstüne atıldı. Ellery araya girmeseydi De Carlos'u iyice tartaklıyacaktı. Ama ortağı kendisini geri çekince aklı başına geldi.

Ellery gülümsedi. «Sinirlenmeye lüzum yok. Mr. De Carlos, ortağımın kusuruna bakmayın. Kendisi bugün çok yoruldu.»

Sakallı adam eliyle boğazını yokladı. «Olabilir ama gırtlığımı sıkmaya hakkı yoktu.» Adamın sesi içkiden epey boğuklaşmıştı.

— «Ne diyordunuz, Mr. De Carlos?»

Adam güç belâ koltuktan kalkarak durdu. «Kerrie, Margo'yu temizlediği için bir hayli zarar ettiniz. İşte ben bunu telâfi etmek istiyorum. Bunu De Carlos'dan başka kimse yapamaz. Yani ben size bol para kazanmanız için fırsat vereceğim. Buna mukabil siz de benim için bir şey yapacaksınız.» Cam gibi gözlerini Beau'ya dikti. «Ne dersiniz?»

Ellery, konuşmaması için arkadaşını ikaza çalışıyordu. Sonra gülümsüyerek adama döndü. «Mükemmel. Siz Margo öldüğü için zarara uğradığınızı anladınız. Bunu telâfi etmek istiyorsunuz. Buna karşılık biz de size küçük bir hizmette bulunacağız. Şimdi ne yapmamız lâzım geldiğini söyler misiniz, Mr. De Carlos?»

Sakallı adam beyaz dişlerini göstererek güldü. «Sizinle iş yapmak bir zevk. Mr. Rummel. Aslında bir şey yapacak değilsiniz. Bu işi tahkik etmemeniz için size bol para vereceğim. Yani siz çekileceksiniz. Cadmus Cole ismini duyduğunuz bile unutacaksınız.»

Beau, homurdanmaya başladığı sırada Ellery ayağa kalkarak onun aşık kemiğine bir tekme indirdi ve hemen De Carlos'un yanına sokuldu. O da De Carlos gibi tatlı tatlı gülümsüyordu. «Ne demek istediğinizi anlıyoruz, Mr. De Carlos... Yani tahkikatı durdurduğumuz takdirde siz bir hayli rahat edeceksiniz. Peki işten çekilmemize karşılık bize ne vereceksiniz bakalım?»

— «Şey.. Şey... On bin dolar desek.»

— «Yok.. Yok.. Olmaz.. Biz öbür işten daha fazla kazandık..»

— «Ama bu kadarı da haksızlık. Siz benim durumumdan istifadeye çalışıyorsunuz. Onbeş bin dolar.»

Ellery, «Olmaz,» diye cevap verdi. «Hislerimizi incitiyorsunuz, Mr. De Carlos.»

— «Peki.. Peki... Yirmi bin desek.»

— «Mr. De Carlos, yirmibeş bin dolar iyi bir meblâğ.»

De Carlos kendi kendine biraz homurdandıktan sonra. «Bu hırsızlık,» dedi. «Ama kabul ediyorum.»

Ellery güldü. «Yok canım, sadece iş. Peki parayı nasıl ödeyeceksiniz? Biz peşin almayı tercih ederiz.»

De Carlos, suratını astı. «Yanımda bu kadar para taşımam. Size ancak bir çek verebilirim.»

Ellery Queen, «Karşılığı olmayan çekleri çok gördük,» diye mırıldandı.

— «Bu çekin karşılığı var. Hem karşılıksız çek verirsem siz de sözünüzü tutmazsınız. Ne kaybınız olur ki?..»

— «Haklısınız. Çekinizi kabul edeceğiz. Oturmaz mısınız, Mr. De Carlos?» Ayakta sallanan adamı zorla masanın başına oturttu. Sonra masa lâmbasını yaktı.

Sakallı adam ceplerini karıştırıp güç belâ çek defterini çıkardı. Sonra dolma kalemini buldu. Kalemin kapağını açarak arasına taktı ve dikkatle çeki yazmaya koyuldu. Daha doğrusu çeki yazabilmek için kendisini toplamaya çalıştığı belliydi.

Adam cebinden bir bomba çıkarmış olsaydı Ellery'le Beau, bu kadar şaşırmaslardı. İkisi de De Carlos'un elindeki siyah dolma kaleme bakakalmışlardı. Bu da epey kalındı ve kapağında derin çizgiler vardı. Üstelik tıpkı Cole'un kalemine benziyordu.

Ellery usulca yaklaşıp kalemi gözetlemeye başladı. Evet, kapaktaki çizgiler, resmini çektikleri kalemdekilere çok benziyordu. Hem bu çizgiler Villanoy'da buldukları kurşun dolma kalemin kapağında da vardı.

Yani De Carlos'un cebinden çıkan Cadmus Cole'un o meşhur kalemiydi.

* * *

16

Peki Cadmus Cole'un kaleminin De Carlos'un cebinde ne işi vardı? Ellery, usulca arkadaşına işaret etti. Birlikte odanın bir köşesine çekildiler. De Carlos ise hâlâ çeki yazmaya çalışıyordu.

Beau, «Aynı kalem olduğundan emin misin?» diye fısıldadı.

— «Bundan eminim. Hoş cebimdeki mikrofilmle kalemi karşılaştırabiliriz de...»

Hafiye, «Cole, üç ay evvel bu kalemle bize onbeş bin dolarlık bir çek yazmıştı,» diye mırıldandı. «Belki de Cadmus Cole ölünce, De Carlos bu kaleme sahip çıktı.»

Ellery, omzunu silkti. «Bunu anlamak için bir yol var. De Carlos, bir hayli sarhoş. Belki sorarsak hakikati söyler. Bu işi bana bırak.»

Masaya dönüp sakallı adamın başına dikildi. De Carlos, nihayet içini çekti. «İşte oldu. Yirmibeş bin dolar, Mr. Rummel.» Arkasına yaslanıp mürekkebin kuruması için çeki sallamaya başladı. «Buraya bakın... Sözünüzü tutup tutmayacağınızı ben nereden bileceğim?»

Ellery, pis pis, güldü. «İşte onu hiçbir zaman bilemiyeceksiniz.»

— «Yani.. Yani bana kalleşlik mi edeceksiniz?» De Carlos birdenbire hiddetle ayağa fırladı. Ellery hemen adamın elindeki çeki kapıverdi. «Bu yaptığınız doğru mu, Mr. De Carlos? Bizim sözümüz kâfidir. BİZ tanınmış hafiyeleriz... Yirmibeş bin dolar.. İmza Edmun De Carlos... Tamam.. Çok teşekkür ederiz.»

— «Bir şey değil.» Hiddetini unutan De Carlos eğilip reverans yapayım derken yüzüüstü düşüyordu. Ellery hemen ko-

lunu yakaladı. «Teşekkür ederim, Mr. Queen. Bu gece deniz yine dalgalı. Artık ben gideyim.» Siyah kalemi cebine soktu. Ellery hemen adamın koluna girdi. Beau da onun sol kolunu yakaladı. Birlikte kapıya yürüdüler.

Ellery, birdenbire durup, «Mr. De Carlos,» dedi. «Sizden bir ricam var. Bana ancak siz yardım edebilirsiniz.» Son derece hürmetkâr bir tavır takınmıştı. «Benim tuhaf bir merakım var... Meşhur insanlara ait eşyaları biriktiriyorum. Yani böyle şeylerin koleksiyonunu yapıyorum. Üç ay evvel Mr. Cadmus Cole buraya geldiği zaman kendisinden bir şey istemeye vakit olmadı. Acaba bana Cadmus Cole'un bir kol düğmesini veya buna benzer bir şeyini verebilir misiniz?» Mahcup bir tavırla gülümsedi. «Mr. Cole, çok meşhur bir adamdı. Onun için koleksiyonumda onun da bir eşyası bulunsun istiyorum. Hem siz onun en yakın arkadaşısınız sanırım. Herhalde Mr. Cole, size bir şeyler vermiştir.»

— «Evet, ben onun tek dostuydum. Arkadaşım ölünce eşyalarını sandıklara yerleştirip Terrytown'a yolladım. Yarın bir şeyler bulmaya çalışırım, Mr. Rummel.»

— «Size bu kadar zahmet vermek istemem, Mr. De Carlos. Kendisi ölmeden evvel size bir şey vermedi mi? Veya siz hâtıra olarak bir şey almadınız mı? Meselâ bir saat veya dolma kalem...»

De Carlos, üzgün bir tavırla, «Bir şey almadım,» diye içini çekti. «Bir toplu iğne bile almadım. Hele kalemini neden alayım?»

Ellery Queen'in gözlerinde bir ışık yanıp söndü. «Bu kadar dürüst olduğunuz için sizi mükâfatlandırmamız lâzım, Mr. De Carlos.» Birdenbire eğilip adamın gözlüğünü kaptı. Adam şaşırmıştı.

De Carlos, «Mister Rummel,» diyecek oldu.

Ama Ellery aldırmadı. «Beau, artık kendisine mükâfatını verebilirsin.»

Beau aptallaşmıştı. «Ne dedin?. Ne dedin?»

— «Mr. Queen, misafirimizi sana teslim ediyorum. Pestilini çıkarabilirsiniz.»

Beau'nun kaşları çatıldı. «Ama bu serseri pek kuvvetsize benziyor. Onu paralamaktan korkarım.»

Ellery, gülerek, «Ben de bunu teklif edecektim,» diye bağırdı.

Beau, bir an arkadaşını süzdükten sonra birdenbire neşelendi. «Pekâlâ... Hemen başlıyorum.» Sakallı adam Ellery'nin arkasına saklanmaya çalıştıysa da olmadı. Beau, bir hamlede De Carlos'u boynundan yakalayıp onu silkelemeye başladı.

Ellery Queen ise gayet sakin bir tavırla onları seyrediyordu. De Carlos, genç adama mukavemet etmeye çalıştıysa da başaramadı. Beau, tebessüm ederek sakallı adamı tartaklayıp duruyordu. Bir müddet sonra De Carlos'un dişleri çatırdamaya başladı ve o pırıl pırıl üst dişler ağzından fırlayıp Mr. Queen'in ayaklarının dibine düştü. De Carlos, küfredmeye başlamıştı ama üst dişleri olmadığı için ne dediği pek anlaşılmıyordu. Biraz sonra alt dişleri de düştü.

Beau, «Demek böyle!» diye haykırarak adamın sakalına saldıırıp, şiddetle çekti. Zira bunun da takma olduğuna kanaat getirmişti. Fakat De Carlos, can acısıyla bağırdı ve sakal çıkmadı. Beau, küfrederek sakalı bıraktı ve adamın siyah saçlarına saldırdı. Bu sefer yanılmamıştı. Peruka genç adamın elinde kaldı.

Takma saç çıkınca De Carlos, mücadeleden vazgeçip durdu. Ellery de arkadaşına seslendi. «Yeter, Beau. Bu kadarı kâfi.»

Beau, perukayı atarak adamı bıraktı. De Carlos hemen yere çömelip aranmaya başladı. Önce takma saçını bulup geliş güzel kafasına yerleştirdi. Sonra dişlerini takıp doğruldu. Ellery de elindeki gözlüğü uzattı.

De Carlos, gözlüğünü takar takmaz birdenbire aksileşti. Hemen masanın başına geçerek telefona sarıldı.

Ellery hâlâ tebessüm ediyordu. «Özür dilerim Mr. De Carlos, vakit epey geç olmakla beraber bankalar henüz açılmadı. Onun için biraz evvel yazdığınız çekin ödenmemesi için hemen emir vermenize imkân yok.»

De Carlos, telefonu bırakıp üstünü süpürdü ve takma saçını da düzelterek odadan çıktı. Ellery arkadaşına, «Mr. De Carlos'u geçiriver,» dedi. Beau'nun şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı ama yine de arkadaşının sözünü dinledi.

Geri dönünce de, «Bu adamı bırakacak ne vardı?» diye çıkıştı.

— «Üzülme, Beau, daha çok vaktimiz var.» Ellery, De Carlos'dan almış olduğu çeki inceliyordu. Üstelik genç adamın âdeta büyülenmiş gibi bir hali vardı.

Hafiye, «Senin için hava hoş,» diye şikâyet etti. «Kerrie'nin ne olacağını hiç düşünmüyorsun... Hattâ beni dinlemiyorsun bile. Bu çekle neden bu kadar ilgileniyorsun bilmem ki? Yırtsan daha iyi olur. Nasıl olsa bankalar açılır açılmaz De Carlos çeki durduracaktır.»

Ellery başını kaldırdı. «Bu çek bizim için çok kıymetli. Parayı unut. Bu o kadar kıymetli ki, büronun kasasına kilitlemek bile doğru değil. Onun için bunu mikrofotografların yanına yerleştireceğim.»

Beau, yumruklarını sıktı. «Yani birinin bürodaki kasayı açabileceğini mi sanıyorsun?»

— «Neden olmasın? Bunu da deneyebilirler.»

— «Hele bir tecrübe etsinler. Peki, serserinin dolma kalemını neden almadın?»

— «Aceleimiz yok. Hem tavşanı vakitsiz ürkütmek istemiyorum.»

Beau, «Kafam çok karıştı,» diyerek kendisini divana attı. «De Carlos, Cole'un kalemını nereden buldu dersin? Bunu almadığını iddia ediyor ama bana kalırsa serseri yalan uydurdu. Bu kalem Cole'a aitse o vakit...» Birdenbire doğrulup oturdu. «Cole'un dolma kalemi De Carlos'da olduğuna göre kurşunlu kalemi de ondaydı demektir.»

Ellery, dikkatle De Carlos'un çekini cüzdanına yerleştirdi. «Beni dinle, Beau. De Carlos, milyonerin eşyalarını sandıklara doldurarak Terrytown'a yolladığını söyledi. Bunun yalan olup olmadığını öğrenmen lâzım.»

— «Ellery, bu kurşun dolma kalem...»

Arkadaşı kaşlarını çattı. «Birdenbire karar vermemeliyiz. Her şeyden evvel düşünüp taşınmamız lâzım. Bu arada sen De Carlos'un mazisini de tahkik et. Cole yat alıp denize açılmadan evvel De Carlos, onun adına borsada oynarmış. Tahkikata oradan başlayabilirsin.»

—«İyi ama neden?»

Ellery Queen, «Şimdi nedeni bırak,» diye cevap verdi. «Sen dediğimi yap. Ha bir şey daha var. Hem bu çok mühim. De Carlos'un şimdiye kadar evlenip evlenmediğini de tahkik etmelisin.»

— «Fakat, bunun bize ne faydası var?»

— «Belki bu sayede işi halledeceğiz dostum.»

— «Sözlerinden bir şey anlıyamıyorum, El. Cole'un vasiyetnamesinde De Carlos'un hiç evlenmemiş bir bekâr olduğu yazılıydı. Onun için tahkikata lüzum yok.»

Genç romancı, «Buna rağmen sen yine öğrenmeye çalış,» diye mırıldandı. «Bu hususta emin olmalıyız.»

— «Keşke serseriden kalemi alsaydın.»

— «Evet, o dolma kalem...» Queen'in halinde bir acaıplık vardı. Galiba o kalem kendisini bir hayli düşündürüyordu. Sonra omuzlarını silkti. «Şimdi istikbali bırakıp olanları konuşalım. Bu gece ben seni otelde bıraktıktan sonra neler oldu?»

Beau, kısaca anlattı.

Ellery, odada dolaşmaya başladı. «Bu işte canımı sıkan bir tek nokta var. O da benim ismimi bu hâdiseye karıştırmamız. Zira babam bu yüzden müşkül bir durumda kaldı. Beau, gazeteciler bu işi anlayıp babama hücum etmeden evvel biz vaziyeti açıklamalıyız.»

Beau, ayağını hırsıyla yere vurdu. «Allah kahretsin! Ne rezalet! Hem bu iş arap saçına döndü. İçinden çıkamıyorum.» Birdenbire kendisini topladı. «Sen haklısın. Başka çare yok. Kerrie...»

— «Ona durumu anlatmalısın Beau. Hem öbür şeyi de söylemelisin.»

— «Hayır!» Genç adam fena halde hırslanmıştı. «İşte bu-

nu söylememe imkân yok. Hem sen de ağzını açmaya kalkma. Bunu anlatacak olursak işin sonu iyi gelmez. Böylece kızcağız elektrik sandalyesini boylar.»

Ellery, düşünceli, düşünceli çenesini kaşıdı. «Demek babam Kerrie'nin yalan söylediğini sanıyor.»

— «Evet, düşünecek olursan bu hakikaten uydurma bir hikâyeye benziyor.» İkisi de sustular.

Nihayet, Queen, «Neyse şu isim meselesini hallederiz,» dedi. «Ben eve gidip biraz uyuyacağım. Sana da aynı şeyi tavsiye ederim. Zira bugün bir hayli yorulacaksın.»

— «Peki.» Genç adamın gözlerinden ümitsizliği okunuyordu.

Ellery çıkınca Beau, biraz oturup düşündü. Birdenbire aklına inanılmıyacak bir şey geldi. Ama bunu Ellery'e anlatmıyacaktı. Zira arkadaşı esrarengiz bir hava takınmıştı. Kendisi de böyle davranacaktı. Işıkları söndürüp bürodan çıktı.

Genç hafiye, gazeteciler atlatmak için otelin arka kapısından girip, gece bekçilerinden birine beş dolar vererek yük asansörüyle onyedinci kata çıktı.

1724 ün kapısında Müfettiş Queen'in adamlarından Komiser Piggott oturuyordu. Komiser Beau'yu ta çocukluğundan tanınmasına rağmen hiç renk vermedi. «Merhaba, Mr. Queen.»

Beau, gülerek, detektifin ağzına bir püro soktu ve kapıyı vurmadan açıp içeriye girdi. Komiser Velie de koltuklardan birinde uyuyordu. Ama kapı açılır açılmaz hemen silkinip doğruldu. «Yine mi sen?» Velie, tekrar başını arkasına dayayarak gözlerini kapadı.

Genç adam usulca yatak odasının kapısını açarak baktı. Kerrie, yataklardan birinde yatıyordu. Üstüne de bir battaniye örtmüşlerdi. Vi ise elbisesiyle diğer yatağa uzanmıştı. Beau'yu görünce gürültü etmeden kalkıp dışarıya çıktı ve kapıyı usulca çekti. Genç kadının gözleri kızarmıştı. Rengi de bir hayli soluktu. «Ne o, en sonunda karını ziyarete mi karar verdin?»

— «Kerrie nasıl?»

— «Doktor bir iğne yaptı da kızcağız daldı.» Vi, kötü kötü genç adamı süzdü. «İstiyorsan yatak odasına girebilirsin. Sana mâni olmaya hakkım yok. Neticede sen Kerrie'nin kocasısın.»

— «Hayır, hayır, kızcağız uyusun. Sana müteşekkirim Vi. Bize büyük iyilikte bulundun.»

Genç kadın, «Bu numaraları bırak,» diye söylendi. «Sen namussuzun birisin.»

Beau, şaşırmıştı. «Ne?. Ne dedin?»

Vi bir koltuğa ilişti. «Ne demek istediğimi bal gibi biliyorsun. Kızın başını yaktın ve üstelik o burada polislerle hesap verirken kaçıp gittin.»

Genç adam hiddetten kıpkırmızı kesildi. «Ne oldu, kuzum? Neden böyle konuşuyorsun?» Vi, koltukta uyuyan Velie'ye göz attı. «Komisere aldırma. Sadece bana ne demek istediğini anlat.»

— «Anlatacaklarımı polisin duyması işine gelmiyecektir.»

— «Üzülme. Komiser Velie zaten bizi dinliyor. Haydi Velie, sen de numaradan vazgeç.» Komiser gözlerini açıp doğruldu. «Anlat bakalım, Vi. Bu kadar kızmana sebep nedir.»

Vi, «Pekâlâ,» diye mırıldandı. «Bunu sen istedin... Bana kalırsa yan taraftaki odadan ateş edip Margo'yu öldüren sensin. Ondan sonra da kızın 22'liğini bu odaya atıp Kerrie'nin başını yaktın.» Birdenbire sustu. Zira Beau, gözlerini ona dikmiş kötü kötü bakıyordu. Adamın kendisine bir şey yapmasından korkan Vi, Komiserin yanına sokulmaya yeltendi.

O arada Velie de kalktı. «Beni dinle oğlum...»

— «Sen bu işe karışma Velie.» Beau, kadının başına dikildi. «Demek Margo'yu vurup kabahati de Kerrie'nin üstüne attığımı sanıyorsun?»

Vi, korkmasına rağmen, «Evet!» diye bağırdı.

— «Herhalde bunu Kerrie'ye de anlatmışsındır?»

— «Buna lüzum yoktu ki... Kerrie, zaten bu fikirde.»

— «Seni ahlâksız yalancı seni!»

Vi, cesaretini toplamaya çalıştı. Kıza sor... Kerrie, bu işi çoktan anladı ama hâlâ seni sevdiği için bahane bulmaya ça-

lışıyor. Seni neden sevdiğini de bilmiyorum. Aslında seni gördüğü güne lânet etmesi lâzım... Bu işi Margo'yla beraber plânladınız.» Beau'nun üstüne saldıracakını sanarak Velie'nin koluna yapıştı. «Komiser bey, beni koruyun... Evet, Margo'yla birlik olup Kerrie'yi mirastan mahrum ettiniz. Yani, kızı öldüremeyince çaresiz onunla evlendin. Ondan sonra Kerrie'nin parasını bölüşecektiniz... Fakat Margo, kıskançlığına kurban olarak gece otele geldi ve işi Kerrie'ye anlatmaya başladı. Sen kadının her şeyi söylemesinden korkarak peşine takıldın ve zamanı gelince de yandaki odadan ateş edip onu vurdun.»

— «Senin ne düşündüğün bana vız gelir. Sadece Kerrie'nin fikrini bilmek istiyorum.»

— «Kerrie de benim gibi düşünüyor. Sadece bunu kendi kendisine itiraf etmekten bile çekiniyor. Sana âşık olduğu için hapise girmeye bile razı... Nasıl beğendin mi?»

Beau, derin bir nefes aldı. «Çabuk buradan çık, git.» Genç adamın üstüne geldiğini gören kadın bir çığlık atarak Komiserin arkasına saklandı.

Velie, «Oğlum sakın ol,» diye mırıldandı.

— «Sana defolmanı söyledim.»

Vi, hâlâ kafa tutuyordu. «Beni buradan atamazsın.»

— «Cehennem ol, sarı çıyan.»

— «Kerrie'nin bana ihtiyacı var.»

— «Yok canım. Senin gibi yılanı ne yapsın? Hemen çıkıp gidecek misin, yoksa seni tutup atmamı mı bekliyorsun?»

Vi, tiz bir sesle, «Kerrie'yi bırakamam!» diye haykırdı. «Zira onu öldürmeye çalıştığını biliyorum!»

Beau, homurdandı. «Erkek olsaydın seni şurada geber-tirdim.»

Velie, araya girdi. «Sakin ol, dedim,» Sonra Beau'nun kolunu yakaladı.

O sırada kapının açıldığını duyarak hepsi döndüler. Kerrie yatak odasının kapısında duruyordu. Saçları yüzüne dökmüştü. Kızcağzın suratı kâğıt gibi bembeyazdı.

Beau kıpkırmızı kesilip bir şeyler söylemeye çalıştı ama

Kerrie, geri çekilip kapıyı vurdu. Vi, bağırarak koşup yatak odasına daldı. Kapı tekrar gürültüyle kapandı.

Beau da onların arkasından gidecekti ama Velie, onu sıkı sıkı tuttu. «En iyisi sen buradan git Beau.»

— «Fakat Kerrie'yle konuşmam lâzım. Bu vaziyette...»

— «Beni dinle, oğlum. Zaten kız müşkül bir durumda kaldı. Bir de sen onu üzme. Haydi evine gidip biraz uyu. Öğleden sonra buraya gelirsin. Hem biraz da dinlenmiş olursun.»

— «İyi ama Velie, kıza kim olduğumu söylemem lâzım. Asıl ismimi Kerrie'nin öğrenmesi şart. Sonra Vi denilen korkunç mahlûkun, onun kafasını zehirlemesine mâni olmalıyım. Margo'yu öldürüp suçu onun üstüne attığımı sanmasını istemiyorum.»

Komiser Velie, «Kızı ikna edebileceğinden eminim,» diye cevap verdi. «Buraya bak, Beau. Sen ne diyorsun kuzum? Kız, tanıştığınız günden beri senin başkasının ismini kullandığını duyunca ne der? Hele onunla başka birinin ismini kullanarak evlenmen...»

‘Evlenme’ lâfını duyan Beau, sanki yumruk yemiş gibi geri geri gitti. Sonra dönüp bir kelime bile söylemeden odadan çıktı.

* * *

17

Mr. Rummel kendi adını kullanıyor

Beau, evine döner dönmez elbiselerini çıkarıp, çalar saatini kurdu ve kendisini yatağa attı. Hemen daldı.

Saat çaldığı zaman öğle üzeriydi. Beau, gözlerini açarak, «Aman,» diye inledi. «Çok fenayım.» Güç belâ yataktan çıkıp banyoya girdi. Soğuk duş sayesinde biraz kendisine gelir gibi oldu. Sonra traş olup giyinerek çıktı.

Köşedeki dükkândan iki paket sigara ve bir paket de çikolata alarak yola koyuldu. Bir taraftan yürüyor, bir taraftan da çikolatayı yiyordu.

Kerrie de o sabah dokuzda uyandı. Vi, diğer yatakta uyuyordu. Genç kız usulca kapıyı açarak oturma odasına baktı. Komiser Velie'nin yerinde başka bir detektif bekliyordu. Polis kızı farkedince elindeki gazeteyi sakladı. Kerrie de usulca kapıyı kapatıp tekrar yatağına girdi.

Vi, uyandığı zaman öğle olmuştu. Duş yapıp giyinmiş olan Kerrie, pencerenin kenarındaki koltuğa oturmuştu. Vi, bir şeyler söylediyse de kız cevap vermedi. Sarışın kadın, kalkıp Kerrie'nin yanına gitti.

— «Kerrie!»

Genç kız o zaman başını kaldırdı. «Demek uyandın.»

—«Dışarıdaki insanları görmüyor musun?»

— «Ne?»

1724 numaraya bakan otel odalarının pencerelerinden bir sürü baş uzanmıştı. Kadınlar, erkekler, çocuklar ve gazeteciler. Kerrie, omzunu silkti. «Onların farkına bile varmadım.»

Vi, telâşla perdeyi örttü. Kerrie de dışarıdan akseden sesleri duymamak için pencereyi kapadı.

Vi, yemek ısmarlamak için telefona sarıldıysa da kimse cevap vermedi. Bunun üzerine kadın, oturma odasına geçip nöbet tutan detektife aç olduklarını söyledi.

Polis, «Bunu neden daha evvel haber vermediniz?» dedi.

— «Bir de haber mi verecektik?»

— «Tabii.» Detektif odadan çıktı.

Vi, arkadaşının yanına giderek endişeyle, «Telefonumuzu kesmişler,» diye dert yandı. Ama kız sesini çıkarmadı.

Onbeş dakika sonra detektif yatak odasına tekerlekli bir masa soktu. Bunun üstü türlü türlü yiyecek doluydu. Adam masayı bırakır bırakmaz çıktı.

Vi, arkadaşının koluna dokundu. «Şekerim, biraz bir şeyler yiyelim.»

— «Peki.» Kerrie, masanın başına geçerek bir dilim kızarmış ekmek aldı. Fakat hâlâ dalgın dalgın oturuyordu. Vi, onun çok bedbaht olduğunu biliyordu.

Bu yüzden hafif bir sesle, «Kerrie, yavrum bir şeyler yemen şart,» diyecek oldu.

— «Karnum aç değil, Vi.»

Vi, içini çekip kahvaltı etti. Sonra dayanamayıp Kerrie'nin kahvaltısını da yedi. Duş yapıp, Kerrie'den ödünç aldığı çamaşırları giydi. Sırtına da elbisesini geçirdikten sonra Kerrie'nin karşısına geçti... Saatlerce konuşmadan oturdular...

Akşam dokuzda Vi, bağırarak hale gelmişti. Arkadaşı, ağlasa veya içini çekip dertleşse bu kadar üzülmiyecekti. Ama Kerrie, kollarını kavuşturmuş bir heykel gibi oturuyordu.

O sırada dış odada bir gürültü oldu. Vi, heyecanla zıpladı. Hattâ Kerrie de başını çevirip baktı. Yatak odasının kapısı açılarak Komiser Velie, içeriye girdi. Arkasında birkaç sivil memur vardı. Komiser elindeki kâğıdı işaret etti. «Miss Shawn, sizi tevkif etmem için bir müzekkere geldi. Lütfen hazırlanır mısınız?»

Ondan sonra kıyamet koptu sanki. Bir fırsatını bulan gazeteciler odaya doluşarak resim çekmeye başladılar. Flaşlar parlıyor, her kafadan bir ses çıkıyordu. Bu arada Vi, arkadaşının sırtına deve tüyü bir palto geçirdi. Kadın, Kerrie'yle beraber gitmek istiyordu ama Velie, buna imkân olmadığını söyledi. Vi, Kerrie'ye sarılmış hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Nihayet Kerrie, «Rica ederim çocukluk etme Vi,» diye çıkıştı.

Nihayet Vi, odada tek başına kaldı. Genç kadın bir yere çöküp hüüngür hüüngür ağlamaya koyuldu. Bu arada bir şeyler öğrenmek maksadiyle içeriye giren iki kadın gazeteci, onu yalandan teselliye çalıştılar. Hattâ, Kerrie'nin etrafa dağılan eşyalarını bile yerleştirmeye kalkıştılar. Maksatlarını anlıyan Vi, başka sual sordukları takdirde ikisini de döveceğini söyliyerek onları odadan kovdu. Güç belâ Kerrie'nin valizlerini alıp kapıdaki polislerin yardımıyla aşağıya indi. Bavulları merkezdeki memura teslim eden genç kadın arkadaşını göremeden otele döndü. Kapıyı kilitleyip bir koltuğa çöktü.

* * *

Müfettiş Queen'in Merkezdeki odasına dalan Beau, fena halde hiddetlenmişti. «Ne oluyor?... Beni neden yakaladılar?» Sonra Kerrie'yi farkederek sakinleşti. «Ne var?»

Genç adama bakan Kerrie'nin gözlerinden ıstırabı okunuyordu.

Müfettiş, «Seninle konuşmak istiyorum, oğlum,» diye cevap verdi. «Miss Kerrie Shawn'ı da şahit olarak bir müddet için tutmaya karar verdik.»

Odada üç kişi daha vardı. Beau onları hemen tanıdı. Biri polis zabıt kâtibiydi. Diğer ikisi de Savcının yardımcılarıydılar.

Genç adam dayanamadı. «Kızın bir kabahati yok. Kaatil 1726 dan ateş edip Margo Cole'u vurmuş. Sonra da tabancayı 1726 numaralı odaya atmış. Kerrie, şaşırdığı için tabancayı eline almış.»

Müfettiş, acaip bir sesle, «Başka bir söyleyeceğin yok mu?» diye sordu.

Beau, homurdandı. «Hakikat sana kâfi gelmiyor mu?»

Kerrie, «Bir dakika,» diye mırıldandı. «Müfettiş Queen, siz dayızademi öldürdüğümü iddia ediyorsunuz. Bu şartlar altında size hak vermiyor değilim. Ancak Margo'yu öldürmem için bir sebep lâzım değil mi?.. Bu sebebi söyler misiniz?»

Müfettiş, içini çekti. «Biz bu sebebi biliyoruz.»

— «İyi ama ortada bir sebep yok. Yani kocam dolayısıyla Margo'yu kıskandığımı mı iddia edeceksiniz? Öyle olsaydı, Margo'yu evlenmeden evvel öldürürdüm. Evlendikten sonra böyle bir sebep kalmazdı ki... Veya Margo'yu, para için öldürmem lâzım. Halbuki evlenince ben dayımın mirasından çıktım. Yani Margo'nun hissesinin bana kalmasına imkân yoktu. Daha doğrusu kendi hissemden bile vazgeçtim. Onun için Margo'yu öldürdüğüm iddiaları saçma. Zira ortada bir sebep yok.»

Müfettiş Queen, «Hayır, bir sebep var,» dedi. «Haftada beş bin dolar bir gelir... Yani siz cinayet sırasında evli olsaydınız ortada sebep kalmazdı ama...»

Kerrie, ayağa fırladı. «Ne demek istiyorsunuz?»

Yaşlı adam, «Rol yapmanızın bir faydası yok,» diye mırıldandı.

— «Ellery.» Kerrie, genç adamın kolunu tutarak sarstı. «Baban ne demek istiyor? Söylesene.»

Beau, sesini çıkarmadı. Fakat Kerrie, genç adamın gözlerine bakınca irkildi. Âdeta tiksinererek genç adamdan uzaklaştı. Yüzü bal mumu gibi olmuştu.

Müfettiş, «Bugün öğleden sonra meçhul bir şahıstan bir telgraf aldım,» diye izah etti. «Bu malûmatı tahkik edince mühim bir şey öğrendik, Miss Shawn...»

Kerrie, fısıldadı. «Miss Shawn mu?»

— «Miss Shawn, siz dün gece evlenmediniz. Yani yalandan bir nikâh kıydırdınız. Böylece kimse sizin Margo'yu öldürdüğünüzden şüphelenmiyecekti. Hâlâ dayınızın mirasını alıyorsunuz. Bundan başka Margo'nun hissesi de size kaldı.»

— «Nasıl olur... Buna imkân yok. Biz Connecticut'da evlendik. Hem hâkimin adı da Johnston'du. Evlenmedik mi, Ellery?» Kızcağız deliye dönmüştü. Beau'nun kolunu yakalayarak sarsmaya başladı. Gözlerinde de dehşet dolu bir ifade belirmişti.

Müfettiş birdenbire kıpkırmızı kesilerek, «Hepsi bu kadar sanmayın!» diye bağırды. «Bu adam benim oğlum değil. İsmi Ellery olmadığı gibi soy adı da Queen değil. Adı Beau Rummel... Kendisi benim oğlumun ortağı. Bir detektif büroları var... Allah kahretsin...»

Kerrie, fısıldadı. «Beau.. Rummel mi?» Sendeleyerek iskemleye çöktü. Çantasını açarak mendilini araştırdı.

Beau, «Allahaşkına, amca,» diyecek oldu.

— «Faydası yok, Beau. Evlendiğinize dair bir kayıt bulamadık. Bari sizi evlendiren hâkimi bul. Bir de evlenme cüzdanı göster. O hâkimin oturduğu adres bile meçhul. Zira o evi bir gece için tutmuş. Aslında o eski ev senelerden beri boşmuş.»

Genç adam başını önüne eğdi. «Pekâlâ, doğrusunu söyleyeceğim. Biz evlenmedik. Bu nikâh merasimi de uydurmay-

dı. Ama Kerrie'nin bundan haberi yoktu, amca. O benimle evlendiğini sanıyordu. Bu işi tertip eden benim.»

Kerrie'nin başı dönmeye başladı. Beau'yu bu kadar sevip inanmasaydı hakikati daha çabuk anlıyacağını düşünüyordu.

Müfettiş, «Ya öyle mi?» dedi.

— «Bana inanman lâzım, amca. İş altüst ettim. Margo üç defa Kerrie'yi öldürmeye kalkmıştı. Kadın, benden hoşlandığı için Kerrie'den nefret ediyordu. Üstelik Margo, fazla müsrifti, haftalığından daha fazla para harcıyordu. Bu yüzden Kerrie'nin parasına göz dikmişti. Bunu bana kendisi anlattı. Hattâ mahkeme huzurunda bu hususta yemin edebilirim. Kerrie'yi koruyabilmek için bu numarayı düşündüm. Zira elimde delil olmadığı için Margo'yu polise veremedim. Hem Ellery de bu işi biliyor. Kendisine sor.»

Müfettiş, «Ellery'i bu işe karıştıрма!» diye gürledi.

— «Bunu yapmaya mecburum...»

İhtiyar adam, «Ellery, bunları kendiliğinden mi biliyor?» diye sordu. «Yoksa sen mi anlattın?»

— «Ben anlattım ama yalan söylemiyorum. Güya Kerrie'yi koruyacağımı sanmıştım. Margo, birkaç hafta Kerrie'nin hissesini alacaktı. Bu arada ben de işin aslını ortaya çıkaracaktım. Hattâ Margo'yu kandırmak için kendisini sevdiğimi ve Kerrie'den kalacak paradan hisse istediğimi de söyledim.»

— «Yani bu kızın hakikaten evlendiğine inandığını mı anlatmak istiyorsun, Beau?»

Beau, «O bu tip bir insan değil,» diye mırıldandı. «Kerrie'yle nikâhlanmadım. Zira kızın parasını kaybetmesini istemiyordum. Hem ona yalandan nikâhlanmayı teklif etseydim kabule yanaşmıyacaktı. Siz Kerrie'yi tanıyorsunuz.»

Savcı yardımcıları bir müddet konuştuktan sonra Müfettişi çağırdılar. Nihayet, iyice rengi solan yaşlı adam Beau'ya döndü. «Bu kızı dün gece otele yerleştirdikten sonra nereye gittin, Beau?»

Beau, «Ben belki aptalın biriyim,» diye bağırdı. «Ama

namussuz değilim. Müşkül bir mevkide kalmıştım. Kerrie, evlendiğimizi sanıyordu. Halbuki ben evlenmediğimizi biliyordum. Onun için işim olduğunu bahane ederek kaçtım. Büroma giderek Goossens'le De Carlos'a birer mektup yazıp, nikâhın sahte olduğunu ve Kerrie'yi Margo'nun elinden kurtarmak için bu işi düşündüğümü anlattım. Margo'nun suçlu olduğunu ispat edene kadar ses çıkarmamalarını ve bana yardım etmelerini istedim. Zarfların üstüne pul yapıştırıp, antredeki mektup kutusuna attım. Binanın gece bekçisi ben çıktıktan sonra arkamdan kapıyı kilitledi.

Müfettiş, hâlâ yumuşamamıştı. «Bu hususu da tahkik edeceğiz.»

Beau, Kerrie'ye yaklaştı. «Ne olur bana inan, sevgilim. Seni sevdiğimi bilmen lâzım. Sana böyle pis bir oyun oynamaktansa sağ kolumu kesmeye razıyım, Kerrie.»

Müfettişle, Savcı yardımcıları bir köşeye çekilmiş hararetili hararetili münakaşa ediyorlardı. Beau, «Margo'yu kimin öldürdüğünü biliyorum, Kerrie,» diye fısıldadı. «Bunu bu sabah anladım. Sadece biraz zamana ihtiyacım var, sevgilim. Ne olur beni affet.»

Genç kız başını kaldırarak Beau'nun yüzüne baktı. Gözlerinden çektiği ıstırap belliydi. Birdenbire kollarını uzatarak genç adamı kendisine doğru çekti. Beau, derin bir nefes aldı. Biri gelip omzuna vurana kadar Beau, Kerrie'yi bırakmadı.

Polisler Kerrie'yi alıp götürdüler. Kızın parmak izini aldıktan sonra bir hücreye kapatacaklardı. Beau, üzgün üzgün onun arkasından baktı.

Masasına yerleşmiş olan Müfettiş başını kaldırmadan, «Şehirden ayrılmaya kalkma, Beau,» dedi.

— «Peki, amca... Çok teşekkür ederim.»

Şaşırın Müfettiş hayretle genç adama baktı. Sonra yine önündeki kâğıtlarla meşgul olmaya başladı.

Beau, Merkezden çıkarken peşine polis takacaklarını biliyordu. Zira Savcı yardımcılarının kendisine bakışlarından yirmi dört saat sonra Kerrie'nin suç ortağı olarak yakalana-

cağını anlamıştı. Sadece Müfettişin ısrarı yüzünden onu tevkif etmemişlerdi.

Beau, o gece New York sokaklarında dolaşarak hâdiseyi düşündü. Her teferrüatı uzun uzun gözden geçirdi. Nihayet kararını vererek sabah saat dokuzda büroda buluşmaları için Ellery'e bir telgraf çekti. Sonra evine gidip yattı.

Sabah dokuzda iki arkadaş buluştular. Ellery'nin hiç uyumamış olduğu halinden belliydi. Romancı hemen Kerrie'nin tevkif edildiğini duyduğunu söyledi. Zaten bu yüzden uyuyamamıştı.

Ellery, sessiz sedasız otururken Beau da bütün olanları anlattı.

Nihayet, Ellery başını kaldırdı. «Dün De Carlos hakkında tahkikat yaptın mı?»

— «Evet, Borsada De Carlos'u tanıyan birkaç kişi buldum. Hepsi De Carlos'un korkak olduğunu söylediler. Büyük iddiaları olmasına rağmen plânlarını tatbik edecek kadar cesareti yokmuş. Cole arkasında olduğu müddetçe De Carlos, büyük çapta borsa oyunlarına girişmiş. Ama tek başına bir kıymeti olmadığını iddia ediyorlar. Ha, unutmadan söyleyeyim. Cole öldükten sonra da De Carlos, Borsada oynamış ve nesi var nesi yoksa kaybetmiş.»

Ellery, düşünmeye başladı. «Zaten adam su gibi para harcıyormuş. Bu hesaba göre Cole'un bıraktığı milyon suyunu çoktan çekmiştir... Peki De Carlos, hiç evlenmiş mi?»

— «Maalesef o hususta bir kayıt bulamadım. Kimse de bir şey bilmiyor.»

— «Cole'un eşyalarına baktın mı?»

— «Evet, sandık dolusu eşya. İçlerinde bir hayli kıymetli kol düğmeleri, yüzükler, saatler ve şahsî kâğıtları da var. Ama bizi ilgilendirecek bir şey bulamadım.»

— «Cole'un dolma kalemını buldun mu?»

— «Hayır ne dolma ne de kurşun kalemi vardı.»

— «Ya takma diş, peruka filân?»

— «Hayır.»

O sırada Miss Penny, bir telgraf getirdi. Beau, bunu açar

açmaz heyecanlandı. «Ellery, adamlarımızdan biri Kaptan Angus'u bulmuş.»

— «Ne?»

— «Hem bu gece kendisiyle konuşacakmış. Zaten bu işi halletmek için sadece Kaptan Angus'a ihtiyacım vardı.»

Ellery Queen, hafif bir sesle, «Demek bir faraziye kurdun,» diye mırıldandı.

— «Ne faraziyesi... Ben bu işi anladım.» Beau, telâşla vaziyeti izaha koyuldu. Queen ise sesini çıkarmadan arkadaşına bakıyordu. Yalnız yüzü asılmıştı. «Ne var, El? Bu işi beğenmedin galiba?»

Ellery, «Galiba sen haklısın,» diye itiraf etti. «Bana da vaziyet böyle gözüküyor. Ama ufak bir terslik beni düşündürüyor. Fakat şimdilik bunun üstünde durmaya lüzum yok.»

— «Peki şimdi ne yapacağız? Harekete geçelim mi?»

Ellery, içini çekti. «Evet, başka çaremiz yok.»

İki arkadaş başbaşa vererek Beau'nun plânını konuşmaya başladılar. Ellery, arada sırada genç adamı memnun edecek fikirler veriyordu. Biraz sonra ikisi de rahatlamışlardı. Miss Penny, gelerek, «Babanız telefonda, Mr. Queen,» dedi.

Beau'nun neşesi hemen kaçtı tabii. Ellery, telefona sarıldı. «Ne var, baba?» Genç adam heyecanla dinlemeye başladı. Nihayet ahizeyi yerine bırakarak arkadaşına döndü. «Ne oldu biliyor musun?»

— «Ellery, çabuk söyle. Şimdi çıldıracağım.»

— «Beau, iş altüst oldu. Babam biraz evvel haber verdi. Margo... Margo Cole, aslında Huntley ve Nadine Cole'un kızı değilmiş. Yani Cadmus Cole'un yeğeni olamazmış!»

Beau'nun ağzı açı kaldı. «Ne?. Ne dedin?.. Peki o kadın kimmiş öyleyse?»

— «Şimdiye kadar rastladığımız sahtekârların en soğuk kanlısı.»

Beau, arkadaşına bakakaldı.

Ellery, onun koluna girerek kapıdan çıkardı ve aşağıya indirdi. Sonra bir arabaya atlayarak Merkez'in yolunu tuttular.

• • •

Miss Bloomer

Beau, takside kendisini toplıyarak, «Baban bunu nereden öğrenmiş?» diye sordu.

— «O kadın zaten hoşuma gitmemiştir.»

— «Kuzum Ellery, saçmalama. Doğru dürüst konuş.»

— «Konuşuyorum ya. Kendisine Margo Cole süsü veren kadını düşünüyorum. O kadında çok bayağı bir taraf vardı sanırım. Üstelik pek çok şey görüp geçirmiş bir tipti. Öldürülmeden evvel Kerrie'ye ortağından bahsetmesi de enteresandır.» Omzunu silkti. «Neyse bunu bırakalım. Babam kadının parmak izlerini alıp Scotland Yard'la Surete'ye yollamış. Scotland Yard hemen cevap vermiş.»

— «Peki kadın kimmiş?»

— «Ann Bloomer adında biri. Kenar mahalleden çıkma bir kadın. Babası alkolik, annesi de fahişeymiş. Ann Bloomer daha küçük yaşta mücadeleyi öğrenmiş. Ondokuz yaşındayken birine şantaj yaptığı için polis kendisini yakalayıp içeriye tıkmış. Mahkemeden sonra bir seneye mahkûm olmuş. Kadının hapisten çıkar çıkmaz ortadan kaybolmuş. İşte Margo Cole'un annesi de aynı sene Fransa'da ölmüş.»

— «İyi ama Fransız polisi onun hakkında tahkikat yaptı.»

— «O kadın hepimizi de aldattı. Zira kadın buraya gelince bize inanabileceğimiz bir hikâye anlattı. Aslında bu iki hikâyenin bir araya gelmesinden ibaretti. Margo Cole'un ondokuz yaşına kadar olan hayatıyla, bu kadının ondan sonraki hayatının birleşmesinden meydana gelen bir masal... Yani bu hesaba göre asıl Margo ondokuz yaşında ortadan kaybolmuş... Daha doğrusu ondan sonra kızın ne olduğuna dair bir kayıt yok.»

— «Yani asıl Margo'yu o arada öldürmüşler mi diyor-sun?»

— «Orasını bilemem, Beau. Yalnız ismini Margo Cole'dan Ann Strange'e çevirdiğini söyleyen kadın aslında Ann

Bloomer adında bir sabıkalı. Üstelik kendisi Cole ailesiyle ilgisi olmayan bir maceraperest. İşte bu kadın Kerrie'yi öldürmeye çalışırken temizleniverdi.»

— «Peki kadın Margo Cole'un nüfus kâğıdıyla diğer resimleri filân nereden ele geçirmiş?»

— «Bilmiyorum. Babam Goossen'e Margo Cole'a ait bütün evrakı Merkeze getirmesini söylemiş.»

Araba durunca inerek Polis Merkezine girdiler. Beau, ilk iş Kerrie'yi görmek istedi. Bir memur onları kızın kaldığı hücreye götürdü. Genç kız, Beau'nun geldiğini görünce heyecanla ayağa fırladı ve kapı açılır açılmaz adamın boynuna sarıldı.

Biraz sonra Eller, hafifçe öksürdü. «Beni tanıştırmıyacak mısın, Beau?»

Beau, genç kızla arkadaşını tanıştırdı. Kerrie, bir müddet meşhur romancıyı süzdükten sonra, «Evlendiğimi sandığım erkekle karşılaştığım için çok memnunum,» diye mırıldandı. «Demek Ellery Queen sizsiniz. Mr. Queen, sizi daha önceden de görmüşüm gibi geliyor bana.»

Ellery, hemen kestirip attı. «Hiç sanmıyorum. Sizi görünce Beau'nun neden bu kadar bedbaht olduğunu anladım. Arkadaşımın hayatını altüst ettiniz.»

Genç kız, gülümsedi. «Bugünlerde pek bakılacak halim yok.» Yine Beau'nun elini sıktı.

Beau, mahcubiyetten kızarmıştı. «Yavrum, bizim işimiz var. Sırf bana darılmaman için buraya uğradım. Ama artık gitmeliyiz.»

— «Bu kadar çabuk mu?»

— «İnşallah yakında başbaşa kalacağız. O zaman günlerle elele otururuz, yavrum. Ama şimdi Ellery'le işimiz var.»

— «Peki Beau.» Kız genç adamı öptü. «Biliyor musun Beau Rummel çok güzel bir isim.»

Beau, şaşırdı. «Şaka etmiyorsun ya?.. Kerrie, nasılsın? Sana bir şey yapmalarını istemem.»

— «İyiyim, Beau.»

— «İstedğin bir şey var mı?»

— «Hayır, Vi, bugün uğrayıp ihtiyacım olan her şeyi getirdi. Biliyor musun, polisler Vi'yi de gözetliyorlarmış.»

Beau, «Olabilir,» diye mırıldandı. «Polislerin de çalışıp aldıkları parayı hakketmeleri lâzım.»

— «Beau, bana avukat tuttun mu?»

— «Beni beğenmiyor musun? Ben de avukatım, Kerrie.»

— «Biliyorum sevgilim ama...»

Genç adam eğilip kızı öptü. «Avukata ihtiyaç yok, Kerrie. Ellery'le ben bir iki gün sonra işi halledeceğiz.»

Kız, hayretle gözlerini açtı. «Yani kaatili buldunuz mu?»

— «Biraz sabırlı ol, yavrum. Biraz daha burada kalman lâzım.»

Ellery, «Miss Shawn,» diye atıldı. «Siz Margo Cole'un hakikaten Margo Cole olmadığını biliyor muydunuz?»

Kerrie, onun yüzüne bakakaldı. «Affedersiniz anlıyamadım. Beau, arkadaşın ne demek istedi?» Genç adam işi anlatınca kızcağız büsbütün şaşırdı. «İyi ama...»

Eller Queen, kızın elini tuttu. «Kafanızı yormayın. Hapise girmişken biraz dinlenmeye çalışın. Zira burada sizi rahatsız edecek gazeteciler de yok.»

— «Teşekkür ederim, Mr. Queen.»

— «Bana 'Ellery' demenizi tercih ederim.»

— «Peki Ellery... Sen de bana Kerrie dersin.»

— «Memnun oldum. Müsaade edersen biz gidelim Kerrie. Zira çok işimiz var. Beklemeye razı mısın?»

— «Beau, ne derse onu yapacağım.» Genç adam sevgilisini öptü ve Ellery'le beraber oradan uzaklaştılar.

Müfettişin odasına girince yaşlı adamın Lloyd Goossens'le konuştuğunu gördüler. İkisi de epey düşünceliydi.

Müfettiş, «Bütün vesikalar hakiki,» diye homurdandı. «Bu işi ben de anlayamadım.»

Goossens de içini çekti. «Ben de öyle.» Sonra Beau'yla Ellery'e bakakaldı. «Hangisi sizin oğlunuz, Müfettiş bey?»

Yaşlı adam, «Soldaki hakiki Ellery Queen,» diye söyledi. «Öbürü de oğlumun hüviyetine bürünen Beau Rummel. Kendisi aslında Ellery'nin iş ortağıdır. Mr. Goossens, isterse-

niz ikisine de birer yumruk atabilirsiniz. Size hak vermiyor değilim.»

Avukat, Ellery'nin elini sıktı. «Korkarım biraz geç kaldım. Ümid ederim ileride bana bu işin sebebini anlatırsınız. Beni neden aldattığınızı anlıyamadım?... Margo Cole veya Ann Bloomer denilen kadının yaptıkları da beni şaşırttı.»

Müfettiş Queen, birdenbire atıldı. «Belki Kerrie Shawn da onun gibi sahtekârın biridir.»

Beau, mosmor oldu. «Ne münasebet! Hem Kerrie'nin onüç yaşında çekilmiş bir resmi var.»

İhtiyar adam, «Bu işten hoşlanmadım,» diye bağırdı. «Her şey altüst oldu.»

Beau, sinsi sinsi güldü. «Vah vah, amca... Pek üzüldüm.»

İhtiyar kaşlarını çattı. «Benimle alay etme, Beau. Zaten bu vaziyet Kerrie'yle ilgili değil. Kız hâlâ suçlu kabul ediliyor. Belki de Kerrie, kadının sahtekâr olduğunu bilmeden onu öldürdü. Beni düşündüren bu değil.»

— «Peki, sen ne düşünüyorsun?»

Müfettiş cevap vermedi.

Goossens, «Aslında üzülmesi gereken biri varsa o da benim,» diye lâfa karıştı. «Hele o De Carlos adlı adamla işbirliği yapmak büsbütün vaziyetimi güçleştiriyor.» Eliyle epey dökülmüş olan saçlarını karıştırdı. «Bu arada Bloomer denilen kadına Cole terekesinden bir hayli para verdik.»

Ellery Queen, dudağını büktü. «Fakat bunda sizin kaba-hatiniz yok ki. Hepimiz aynı hatâyı yaptık. Zira o nüfus kâğıdıyla diğer evrakı görünce kadının Margo Cole olduğunu sandık.»

Avukat, «Kanunî bakımdan bir korkum yok,» diye cevap verdi. «Fakat bu hâdise işime tesir edecek Mr. Queen. Yani bu mesele aleyhimde bir propaganda olacak.»

Beau, adama baktı. «Kanun deyince aklıma geldi. Şimdi Margo Cole'un yeni baştan aramamız lâzım gelecek.»

Goossens, başını salladı. «Doğru.. Bunun farkındayım. Yalnız bunu sizler yapamayacaksınız. Mr. Queen, arkadaşınızın isminizi kullanmasına müsaade ederek, Mr. Cadmus Co-

le'un isteğini yerine getirmediniz. Halbuki bu işi yapmanız için Mr. Cadmus Cole, bizzat sizi tutmuştu.»

Beau, «Onbeş bin doları geri alacağınızı sanıyorsanız, yanılıyorsunuz,» diyecek oldu.

Avukat, gülümsemeye çalıştı. «Hayır.. Hayır.. Paradan bahsetmiyorum. Bu hususta ısrar etmiyeceğim. Yalnız, Ellery Queen Detektif bürosunun artık bu işten çekilmesi lâzım.»

Ellery Queen, «Ne demek istiyorsunuz?» diye ısrar etti.

— «Yani kanunen bu işle ilginizin kesildiğini izaha çalışıyorum. Margo Cole'u aramak için başka bir firmaya müracaat edeceğiz.»

Ellery, «Hakkımızı korumak mecburiyetindeyiz,» diye belirtti.

Goossens güldü. «Hakkınız olduğunu sanmıyorum. Bana kalırsa Margo Cole çoktan öldü.»

Ellery, «Olabilir,» diye mırıldandı.

Avukat ayağa kalktı. «Müfettiş bey, herhalde siz bu vesikaları bir müddet alakoymak istiyeceksiniz?»

— «Evet.»

Goossens, hepsini selâmladıktan sonra odadan çıktı.

Müfettiş, «Bu adamın ödü patlamış,» diye içini çekti. «Evet, başı belâda. Hoş ben de aynı vaziyetteyim ya. Beau, bu iş ortaya çıktığı için Kerrie talihli sayılır. Zira durum epey karıştı. Hattâ Savcı kızı hemen tevkif ettirdiğine pişman bile oldu. Dün seni bile yakalatacaktı.»

— «Neden?»

— «Cinayet suçuna iştirakten dolayı.» İhtiyar adam yutkundu. «Ama kendisini bu işten vazgeçirdim. Zira birçok şeyi delil olarak kabul etmeye imkân yok.»

— «İyi ama baba, Beau'nun bu cinayeti işlemesine imkân yok ki.»

— «Ben cinayet işledi demedim. Cinayet suçuna iştirakten bahsettim.» İhtiyar adam yine sertleşmişti. «Bu arada ben de bazı şeyleri örtbas etmeye kalktım. Bu yüzden Polis Müdürü beni bu işten çekmeyi bile düşünüyor...»

Ellery Queen, arkasına yaslanıp bir sigara yaktı. «Teferuatı bırakıp işin esasını konuşsak fena olmayacak.»

Müfettişin gözleri parladı. «Ellery, yoksa sen durumu anladın mı?»

— «Evet.»

— «Kerrie'nin Bloomer denilen kadını vurmadığına inanıyorsun, değil mi?»

— «Buna inanmamama imkân yok.»

Müfettiş Quen, içini çekti. «Sen de arkadaşını koruyorsun.»

— «Ne münasebet! Kızın masum olduğuna kaniim. Bazı sebepler dolayısıyla buna kanaat getirdim.»

— «Sebepler mi?.. Hangi sebepler?.. Benim makul bir insan olduğumu bilirsin. Fakat Kerrie Shawn'un anlattığı hikâye inanılacak gibi değil. Bunun doğru olduğunu ispat edersen şapkamı şuracıkta yerim.»

— «Buna lüzum yok, baba.» Ellery, ayağa kalkarak dolanmaya başladı. «Yeni öğrendiğimiz şeylerden başlayalım. Elinde Margo Cole'un nüfus kâğıdıyla ve bazı evrakla gelen kadının bir sahtekâr olduğunu öğrendik. Şimdi ortaya bir sual çıkıyor. Cadmus Cole'un hakikî yeğeni Margo nerede? Yani Huntley ve Nadine Cole'un kızına ne oldu? İki ihtimal var. Margo ya sağ, ya da öldü.»

Durup babasına baktı. «Bir an kızın sağ olduğunu kabul edelim. O halde kız neden amcasının mirasını almaya gelmedi? Cole'un öldüğü bütün gazetelerde yazıldı. Yani kız Afrika'ya veya Asya'da olsaydı bile bunu duyacaktı. O halde neden Margo amcasının mirası için müracaat etmedi?.. Aklıma gelen ilk ihtimal Margo'nun evli olması. Yani mirastan mahrum kalacağını bildiği için müracaat etmedi.»

Beau, atıldı. «Öyle olsa bile kadın gelip mirası alabilmek için mücadele ederdi. Böyle büyük bir servetten vazgeçmek zor. Parayı alabilmek için bir yol bulmaya çalışırdı.»

— «Haklısın ama böyle bir şey olmadı. Bana kalırsa Margo, evli olmasına rağmen paradan vazgeçemezdi. Bu yüzden de Ann Bloomer gibi bir kadın bulup onunla anlaşırđı. Yani

nüfusunu ve diğer vesikaları o kadına verip New York'a yollardı. Nasıl olsa Ann Bloomer hiç evlenmemişti. Elindeki kâğıtlarla da Cole'un yeğeni olduğunu ispat edebilirdi. Böylece hakiki Margo'nun evli olduğu da ortaya çıkmazdı. Zira biz Ann Bloomer'e uyup Ann Strange hakkında tahkikat yaptık. Kadının maceraperest bir mahlûk olduğunu ve hiç evlenmediğini öğrendik.»

Müfettiş de heyecanlandı. «O halde Ann Bloomer'in Kerrie'ye bahsettiği ortak hakiki Margo'ydu. Ann paraların üstüne oturup Margo'ya hisse vermeyince kadın onu temizledi.»

Ellery, «Olabilir,» diye güldü. «Baba, ben senin Kerrie'ye inanmadığını sanıyordum. Nasıl oldu da...»

Yaşlı adam kızardı. «Hâlâ da inanmıyorum. Sadece ihtimaller üzerinde münakaşa ediyoruz.»

Beau da Ellery de dayanamıyarak gülmeye başladılar. Nihayet romancı ciddileşti. «Margo, sağ olduğu takdirde Ann Bloomer'i öldürmüş demektir... Şimdi bir de ikinci ihtimali konuşalım. Margo'nun ölmüş olduğunu kabul edelim. Peki, Ann Bloomer o kızın nüfus kâğıdıyla, resimleri nereden buldu? Öğrendiğimize göre Bloomer denilen kadınla Cole ailesinin bir akrabılığı yokmuş. Ann Bloomer, bunları Margo'ya çok yakın birinden almış olacak. Margo'nun annesi ve babası ölmüş olduğuna göre geriye kimse kalmıyor. Ancak Margo ölmeden evvel evlenmiş olabilir. Ann Bloomer de bu kâğıtları o adamdan alarak kendisiyle bir ortaklığa girişmiştir.»

Ellery, babasını süzdü. «Yine aynı noktaya geliyoruz. Ann Bloomer'in bir suç ortağı vardı.»

Müfettiş kımıldandı. «Aklıma bir şey geldi. Belki de Margo Cole'la Ann Bloomer arkadaşılar. Ann Bloomer, Margo'yu öldürüp bu kâğıtları çalarak New York'a geldi. Yani Margo'nun yerine geçti. Bu hesaba göre bir ortağa ihtiyaç kalmıyor.»

Ellery, «Bu faraziye baltalayan iki şey var,» diye mırıldandı. «İkisi arkadaş olsalardı Fransız hafiye araştırmaları sırasında Margo Cole'un Ann Bloomer adında biriyle ahbap olduğunu bize bildirirdi. Halbuki böyle bir şey duymadık. Hem hafiye çok dikkatli çalıştı. Demek Margo'nun öyle bir

arkadaşı yoktu. Hem Ann Bloomer, öldürüleceği sırada Kerrie'ye ortağından bahsetmiş. Dediğin doğru olsaydı kadının tek başına çalışması icabederdi.»

Müfettiş kaşlarını çatı. «Bundan emin değiliz ki... Kerrie, böyle olduğunu iddia ediyor.»

Ellery, oralı olmadı. «Yani biz bu hesaba göre Ann Bloomer'in bir suç ortağı olduğunu tesbit ettik. Beau, Kerrie'yle evleneceğini Margo'ya söylemişti. Üstelik incekleri otelin adını da vermiş ve Kerrie'yi o gece yalnız bırakacağına dair yemin de etmişti. Demek Ann Bloomer hemen bunları ortağına yetiştirdi. O zaman suç ortağı Villanoy'a gidip Beau'yla Kerrie'nin kaldığı odayı öğrendi ve 1726 numaralı odayı tutmak için de otele bir telgraf çekti. Ben bu telgraf işini tetkik ettim. Biri Western Union şirketine telefon derek bu telgrafı çekmelerini söylemiş. Üstelik adam umumî bir telefonda konuşmuş.»

Genç adam, bir sigara yaktı. «Oteldekiler 1726 numaralı odayı bu şahıs için ayırdılar. Ann Bloomer'in ortağı maymuncukla odanın kapısını açarak içeri girdi ve 1724 numaralı odayı gözetlemeye başladı. Pencereleer açık olduğu için Ann Bloomer'in geldiğini ve Kerrie'ye anlattıklarını da duydu. Kendi hüviyeti ortaya çıkmadan kadını vurup öldürdü. Sonra 22'lik tabancayı açık pencereden içeriye attı. Buna da şaşmamak lâzım. Zira Ann Bloomer, Kerrie'yi üç defa öldürmeye kalktıklarını itiraf etmiş. Genç kız garaja kapatıldığı gece tabancasının çalınmış olduğunu anlamış. Demek kaatil daha o gece 22'liği ele geçirmiş.»

Müfettiş sesini çıkarmadı.

Ellery, ciddi bir tavırla, «Suç ortağının Ann Bloomer'i öldürmesi için üç sebep vardı,» diye devam etti. «Her şeyden evvel Ann'ın karakterini düşünelim. Kadın maceraperestin biriydi. Avrupa'da yapmadığı kalmamıştı. Üstelik o son derecede cüretkârdı. Ann, New York'a geldikten sonra haftada ikibin beş yüz dolar almaya başlayınca birdenbire ortağını başından atmaya karar verdi. Zira artık ortağa ihtiyacı kalmamıştı. Suç ortağı ona Margo'nun kâğıtlarını vererek bu

rahat hayatı temin etmişti. Kadın, suç ortağına aldığı paradan hisse vermemeye kararlıydı sanırım. Bu vaziyette suç ortağı ne yapabilirdi? Kadının sahtekâr olduğunu söylemesine imkân yoktu. Zira bu durumda kendi suçu da ortaya çıkacaktı. Bu hesaba göre ilk sebep intikamdı. Zira Ann Bloomer ortağına kalleştik etmişti.

Babasına baktı. «Gelelim ikinci sebebe. Ann Bloomer sabıkalının biriydi. Yani tesadüfen hüviyeti ortaya çıktığı takdirde polis tahkikata başlayacaktı tabii. O zaman Ann, ortağını ele vermekten de çekinmiyecekti sanırım. Zaten kadının, Kerrie'ye bile suç ortağının adını vermeye kalkışması bunu gösteriyordu. Suç ortağı ismi ortaya çıkmasın diye hemen kadını vurdu.»

Ellery susunca Beau, «Ya üçüncü sebep nedir?» diye sordu.

Queen hafifçe gülümsedi. «Üçüncü sebepten şimdilik bahsetmemize lüzum yok.»

Müfettiş, «Neden Kerrie o kadının ortağı olmasın?» diye atıldı.

— «Buna imkân yok. Zira Kerrie, tek varis olarak daha fazla para alacaktı. Onun için mirasa başka bir ortak çıkmasını istemezdi tabii. Kerrie'nin elinde Margo'nun kâğıtları olseydi bunları hemen avukata verip tek varis olduğunu ispata çalışırdı. Hayır, baba.. Ann Bloomer'in ortağı Kerrie değildi. Zira Kerrie'nin ortağa ihtiyacı yoktu.»

Müfettiş, kır bıyığını kemirmeye başladı. «Pekâlâ Ellery.. Bu anlattıklarını ispat edebilecek misin?»

— «Şu anda delilleri vermemize imkân yok baba,»

— «Beni dinle, Ellery. Bu kızın kaatil olma ihtimali kuvvetli. Yani ben sana inansam bile Savcı Sampson'u kandıramazsınız. Adam Kerrie'nin o kadını öldürdüğüne kani. Savcının Kerrie'yi serbest bırakması için delil ister.»

Beau, arkadaşını bir kenara çekti. Uzun, uzun fısıldaştılar. Ellery biraz endişeliydi ama nihayet kabul ettiğini gösterir gibi başını salladı. Sonra babasına baktı. «Sana delil ve-

receğiz. Yani artık bu işi tamamiyle Beau'ya bırakıyorum. Zaten, bütün bunları da o düşündü.»

Beau, heyecanla, «İşi bana bırakın,» diye bağırdı. «Yirmi dört saat sonra kaatili teslim edeceğim. Bu arada istediğinizden fazla da delil bulabilirim.»

Ellery de arkadaşının sözlerini tasdik etti. «Evet, bu iş yirmi dört saatten fazla sürmez. Bu hususta söz veriyoruz.»

Müfettiş, bir an tereddüt etti. Sonra oğluyla Beau'ya bakarak içini çekti. «Pekâlâ, kabul... Şimdi benim ne yapmamı istiyorsunuz?»

* * *

19

Cadmus'un Hayali

O gece saat dokuzda Ellery Queen Detektif Bürosu bir hayli kalabalıktı. Perdeler kapatılmış ve ışıklar yanmıştı. Masanın üstünde bazı âletler duruyordu. Bunların başına da bir polis memuru dikilmişti. Adamcağız ne yapacağını bilemediği için şaşkın şaşkın etrafına bakınıyordu.

Kerrie, kösedeki koltukta oturmaktaydı. Yanında da bir detektif vardı tabii. Violet Day de arkadaşının yakınında oturuyordu. Üstelik kendisi pek telâşlı ve sinirliydi.

Müfettiş Queen de pek üzgün duruyordu. Savcı Sampson ise müstehzi bir tavır takınmıştı. Edmund De Carlos, içemediği için pek kendisinde değildi. Goossens ise, önüne bakıp duruyordu.

Beau, telâşlı olduğu için Ellery onu bir kenara çekerek nasihat etti. «Biraz kendine güvenmelisin. Sende karısı doğurmak üzere olan bir adam hali var.. Biraz kendini topla-san fena olmayacak.»

— «Ellery, acaba muvaffak olabilecek miyiz?»

— «Üzülme. Kaptan Angus'la telsizci Newark hava alanına inmişler. Polis nezaretinde buraya gelecekler. Endişelenecek bir şey yok.»

Beau, gülümsemeye çalışarak, «Korkuyorum,» diye mırıldandı.

— «Üstelik bu yüzünden de belli oluyor. Halbuki muvaffak olmak için çok neşeli gözükmen lâzım. Yani her şeyi hallettiğin için seviniyormuşun gibi bir tavır takın. Haydi başla bakalım.»

Beau, ortaya çıkınca Ellery de gidip oda kapısına dayandı.

Genç hafiye, meşhur milyoner Cadmus Cole'un bürolarına gelmesini ve Ellery'i tutmasını anlattı. Bu arada adamın miyop olduğunu sandıklarını ziya milyonerin iki defa kapağına çarptığını da söyledi. «Mr. Cole, gidince dolma kalemimi unutmuş olduğunu gördük. Kendisi bu kalemle onbeş bin dolarlık bir çek yazmıştı. Kalemi Argonaut yatına yolladık tabii. Ama bundan evvel dolma kalemin kapağındaki acaip izlerin mikrofilmini aldık.» Cebinden bir zarf çıkararak bir kenarda oturan mütehassısa uzattı. «Doktor Jolliffe, işte mikrofilmler burada. Lütfen bunları tetkik eder misiniz?»

Polis lâboratuvarı mütehassısı, zarfı aldı. «Tetkik ederim, Mr. Rummel. Yalnız bu filmlerin Cadmus Cole'un kalemine ait olduğunu teyid edecek durumda değilim. Bunu siz iddia ediyorsunuz.»

Ellery, birdenbire atıldı. «Fakat biz bunu ispat edecek durumdayız.» Beau da, hemen De Carlos'a sokulup elini adamın iç cebine sokarak dolma kalemi çekti. Bu bir gece evvel De Carlos'un yirmi beş bin dolarlık çek yazdığı kalemdi. Beau, bu kalemi de mütehassısa uzattı.

De Carlos, şaşırmıştı. «Şey.. Bunun...»

Beau, adama aldırış bile etmedi. «Doktor Jolliffe, lütfen bu kalemi mikroskopla tetkik eder misiniz? Sonra kalemi mikrofotograflarla mukayesenizi de rica edeceğim.»

Mütehassıs masanın başına geçip işe koyuldu. Biraz sonra başını kaldırarak genç hafiyeye baktı. «Bu kalemle mikrofotograflardaki çizgiler ve izler aynı. Yani bu mikrofotografların elimdeki kaleme ait olduğuna yemin edebilirim.»

Savcı, «Özür dilerim, Mr. Rummel,» diye lâfa karıştı. «Bunun mânasını anlıyamadım.»

— «Biraz sonra anlıyacaksınız. Sadece bu gece büromuza gelen De Carlos'un cebinden Cadmus Cole'un kalemını çıkardığınızı unutmayın. Yani üç ay evvel Cadmus Cole'e ait olan bir kalem bu gece De Carlos'un cebinden çıktı.»

Savcı şaşkın şaşkın bakıyordu. Beau, De Carlos'un karşısına dikildi. «Adın neydi senin?»

De Carlos da aptallaştı. «Edmund De Carlos tabii. Bu ne münasebetsiz bir sual.»

Beau, «Sen yalancının birisin!» diye gürledi. «Senin adın Cadmus Cole!»

Sakallı adam ayağa fırladı. «Çıldırılmışsınız siz!»

Beau, adamın kolunu yakalıyarak, «Aynı burun,» dedi. «Aynı gözler, aynı ağız... Daha doğrusu biz senin Cadmus Cole olduğunu ispat edebilecek durumdayız.»

— «İspat mı?» Adam kuruyan dudaklarını yaladı.

— «Takma saçını sakalını, dişlerini ve bir de gözlüklerini çıkaracak olursan Queen'le ben senin Cadmus Cole olduğuna dair yemin edeceğiz.»

— «Saçma.. Münasebetsizlik. Savcı bey, ben bir vatan-daş olarak bu işe...»

Müfettiş, «Bir dakika!» diye gürledi. Sonra Savcıyla usul usul bir şeyler konuştu. Beau'ya bakarak ilâve etti. «Yani bu adamın Cole olduğunu mu iddia ediyorsunuz? Ellery'le sen bu kanaatte misiniz?»

Beau, başını salladı. Müfettiş oğluna baktı. O da aynı kanaatteydi. Bunun üzerine Müfettiş Queen, kaşlarını çattı. «Çok müteessirim, Mr. De Carlos.. veya Mr. Cole fakat hüviyetinizi tespit etmemiz lâzım.» Yaklaşıp adamın saçını yakaladı. Saç elinde kalınca da fena halde şaşırdı. Goossens de apışmıştı. Kerrie ile Vi de hayretle bakıyorlardı. «Dişlerinizi de çıkarın!» Adam istemeye istemeye emre itaat etti. «Şimdi de gözlüğü verin.» De Carlos gözlüğünü de çıkardı ve gözlerini kırıştıtararak başını önüne eğdi.

Müfettiş, Beau'ya, «Sakalı da takma mı?» diye sordu.

Beau, gülümsedi. «Hayır... Bu sakalı bizi ziyaret ettikten sonra uzatmış. Yani New York'dan yatla ayrılıp uçakla dönene kadar bu sakal uzamış olacak.»

İhtiyar adam, «Bir ustura var mı?» diye bağırdı.

— «Lüzum yok, berber çağırdık.» Beau, lâboratuara geçip yanında çantalı bir adamla döndü. «Haydi Dominick, şu sakalı traş ediver.» Berber sakalla meşgulken Mr. Queen de bekleme odasına geçti. Biraz sonra dönerek Beau'yu bir kenara çekti.

— «Beau, Kaptan Angus'la öbür adam geldi.»

— «Mükemmel beklesinler. Zamanı gelince onları içeriye alırım.»

Berber gittikten sonra iki arkadaş kabak kafalı, dişsiz, gözlüksüz ve sakalsız adamı tetkik ettiler. Nihayet Beau, «Bu Cadmus Cole,» dedi.

Müfettiş, oğluna baktı. «Sen ne dersin, Ellery.»

— «Evet, aynı adam.»

Sakalı traş edilmiş olan adam, «Bu iftira,» diye inledi. «Ben De Carlos'um... De Carlos!»

Beau, güldü. «Bak dişleri gidince yine öyle boğuk, boğuk konuşmaya başladı. Öyle değil mi Ellery?»

— «Tamam.»

Savcı, «Fakat bu şimdilik bir iddiadan ibaret,» diyecek oldu.

Beau, dik dik adama baktı. «Hayır, iddia değil. Biz akıldan şüphe ettiğimiz müşterilerimizle biraz fazla meşgul oluruz. Bu yüzden bu adamın da resmini çektim.» Elini cebine atarak bir resim çıkardı. «Şu duvarda gizli bir objektif var. Onun için kendisi işi farketmedi. Ondan sonra da resmi büyüttüm.» Hepsı merakla resmin başına toplandılar.

Müfettiş, «Artık şüphe kalmadı,» diye homurdandı. «Ta kendisi. Artık oyun bitti Cole.»

Adam feryat ediyordu. «Ben Cole değilim. Adım Edmund De Carlos. Bunu ispat edebilirim.»

— «Ya öyle mi?» Beau gülümsedi. «Artık size işin gerisini arkadaşım Ellery Queen anlatacak.»

Ellery, ortaya çıktı. «Senin Cole olduğunu üç şekilde ispat ettik. Cebinden çıkan Cole'un kalemi, üç ay evvel bize adını Cole olarak vermen ve yine üç ay evvel çektiğimiz resim seni ele verdi. Ama elimizde dördüncü bir delil var. Bunu görünce siz de işin dehşetini anlayacaksınız.» Masadan bir çekin fotokopisini aldı. «Bu çeki üç ay evvel bize Cadmus Cole verdi. Üstelik gördüğünüz gibi banka bunu ödemiş ve çekin üstüne damga basmış. Bu çeki Mr. Cole, arkadaşım la benim gözlerimizin önünde imzaladı... Daha da mühimi Cole'un bankası imzanın hakikî olduğunu kabul etti. Şimdi bu çekteki imzayı Cole'un vasiyetnamesindeki imzayla karşılaştıralım. Mr. Goossens, vasiyetnamenin fotokopisini getirdiniz mi?»

Avukat, çantasından bir zarf çıkarıp Ellery'e uzattı.

Eller, vasiyetnamedeki imzayla çeki karşılaştırdı. «Evet, bu işlerden anlamayan biri bile imzaların aynı olduğunu hemen farkedebilir. Sizler de bakar mısınız lütfen?»

Savcıyla Müfettiş Queen de vasiyetname ile çeki baktılar. İhtiyar adam başını salladı. Savcı ise, «Bunu bir de mütehasşisa göstermek lâzım,» diye mırıldandı. «Ama ben de imzaların çok benzediğini itiraf etmeliyim.»

Eller, çeki alıp masaya bıraktı. «Yani bu vaziyete göre üç ay evvel büroya gelip bu çeki imzalayan insanın Cadmus Cole olduğu anlaşılıyor. Bunu kabul ediyor musunuz?»

Savcıyla Müfettiş başlarını salladılar.

Ellery Queen, vasiyetnameyi de masaya bırakıp bu sefer başka bir kâğıt aldı. «Bu bir gece evvel De Carlos'un imzaladığı yirmibeş bin dolarlık çekin fotokopisi. Bunun orijinali de yanımda. Bazı sebepler yüzünden bu parayı çekmeye kalkışmadık.» Queen fotokopiyi dışarıya uzattı. «Bu çekin üstündeki imzanın sana ait olduğunu kabul ediyor musun?»

Adam, «Ne kabul ne de inkâr ediyorum,» diye mırıldandı.

— «Ziyarı yok, Rummel'le ben buna yemin edebiliriz. Herhalde Terrytown'a yerleşeli beri bir sürü çek imzaladın. Bunu kolaylıkla tesbit edebiliriz.» Ellery, diğerlerine baktı. «Yalnız Cadmus Cole'un çekiyle elimdeki fotokopiyi karşı-

laştırmanızı istiyorum. Zira o zaman ikisini de aynı adamın yazdığını anlıyacaksınız. Bundan başka biraz evvel vasiyetname de dikkatimi çekti. Ben Cole'un vasiyetnamesini ilk defa görüyorum. Bunu Cole imzalamış ve De Carlos da şahit olarak imzasını atmış. Bakacak olursanız iki imzanın birbirine çok benzediğini göreceksiniz. Yani iki imzayı da bu adam atmış. Bu benzerliği farketmemenize şaşıtm, Mr. Goossens.»

Avukat, vasiyetname fotokopisine baktı. İyice aptallaşmıştı. «Hayret, şu ana kadar görmemiştim.»

Müfettiş Queen, birdenbire ayağa fırladı. Sessiz sedasız oturan adama yaklaşarak, «Neden kendini ölmüş gibi gösterdin?» diye haykırdı. «De Carlos'u ne yaptın? Bu işin aslı nedir? Yoksa Margo Cole'un suç ortağı da sen miydin?»

İskemledeki adam, telâştan deliye dönmüştü. «Ben Cole değilim... Bunu size kaç defa söylemem lâzım.» Dişlerini yakalayıp ağzına soktu. Gözlüğünü de taktı. Sonra ayağa fırladı. «Adım Edmund De Carlos. Benim kim olduğumu ispat edebilecek tek bir adam var. Zira o senelerden beri Cole'u da tanırdı. Argonaut'un kaptanı Angus. Onu bulmak zaman olacak. Fakat, bulduğunuz zamna...»

Beau, gülerek, «Kaptan Angus, burada,» dedi.

Yanık yüzlü adamın ağzı açık kaldı. Beau, devam etti. «Senin ölüm haberini alalı beri kaptanı arıyoruz, Cole. Niha-yet dün adamlarımdan biri onu San Fransisco'da bulmuş. Kendisi şimdi burada.»

Ellery kapıyı açınca gri elbiseli, uzun boylu bir adam içeriye girdi. Beau'nun hafiyesiyle Komiser Velie, onu takip ettiler. Kaptan Angus, emir vermeye alışmış, kendisinden emin bir tipti. Mavi gözlerinde buz gibi bir ifade vardı. Adam, durup etrafına bir bakındı.

Beau, «Kaptan Angus, sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz, diye yaklaştı. New York Baş Savcısı, ve Polis Müfettişi Queen, sizinle biraz konuşmak istiyorlar. Bundan başka size bir sual soracağız.» Beau, eliyle yanık yüzlü adamı işaret etti. «Bu kim?»

Kaptan Angus, şaşırır gibi oldu. Kabak kafalı adamı süz-

dükten sonra Savcıyla Müfettişe baktı. «O mu?.. Mr. Carlos.. Edmund De Carlos.»

Beau, neredeyse bayılacaktı. «De Carlos mu?.. Bir kere daha bakın. Biz onu Cadmus Cole sanıyoruz.»

— «Mr. Cole mu?» Kaptan Angus, başını arkaya atarak güldü. «Mr. Cole çoktan öldü.»

Ellery de şaşırmişti. «Mr.. Cole.. öldü mü?»

— «Tabii. Üç ay evvel Argonaut'da öldü. Kefenini ben kendi ellerimle sıkı sıkı diktim. Sonra onu bir yelkene sarıp, denize attık.»

Beau, «Yalan söylüyor!» diye haykırdı. «Bu adam rüşvet almış olmalı. Cole'un suç ortağı bu.»

Kaptan birdenbire sinirleniverdi. «Durun bakayım. Ben namussuz değilim. Bunu iddia edemezsiniz. Ahlâkıma söz söyleyecek var mı?»

Beau, «Evet,» diye cevap verdi. «Sen namussuzsun.»

Kaptan kaşlarını çatı. «Buraya bak köpek! Senin pestilini şuraya sererim ama buna lüzum yok. Zira söylediklerimi ispat edecek durumdayım. Mürettebattan beş kişiyle hemen temasa geçebilirim. Onlar da sözümü doğrulayacaklardır. Mr. Cole'un ölümünde bir gariplik yoktu. White Lady'nin doktoruna bildirdiğim gibi kalpten gitti... Hem bu adamın Mr. Cole olması imkânsız. Zira Mr. Cole daha uzun boylu ve inceydi. Mr. De Carlos miyoptur. Halbuki Mr. Cole'un gözleri çok sağlamdı. Evet, Mr. Cole da bunun gibi dişsizdi ama Mr. Cole takma diş de takmazdı. Böyle şeylere tahammülü yoktu. Zaten bu yüzden sadece sebze yerdı.»

Beau'nun çok fena olduğunu gören Kaptan zevkle devam etti. «Sonra Mr. Cole'un iki elinde de artiröz vardı. Yani parmakları deforme olmuştu. Senelerden beri de öyleydi. Bu yüzden yemeğini de kamarot yedirirdi. Zira Mr. Cole, bir çatal tutmaktan bile âcizdi. Halbuki Mr. De Carlos'un elleri sağlamdır.»

Müfettiş, «Söylediklerinizi ispat edebilir misiniz?» diye sordu.

Kaptan gülerek cebinden fotoğraf dolu bir zarf çıkarıp

masaya attı. «Belki bunlar işinize yarar. Hepsini kendim çektim.»

Savcıyla Müfettiş hemen resimlere bakmaya başladılar. Fotoğrafların bir çoğunda De Carlos yanında uzun boylu ince bir adamla gözükiyordu. Kaptan sinsi sinsi tebessüm etti. «İşte Cadmus Cole...»

Savcı, kalkıp kapıya yürüdü. Onu Müfettiş takip etti. Bu arada bir detektif de Kerrie'yi odadan çıkardı.

* * *

20

Ellery Queen Hatâsını Anlatıyor

Vi de Kerrie'nin peşinden koşarak çıkmıştı. Odada sadece Beau, Ellery, Kaptan Angus, De Carlos ve Beau'nun adamı kalmıştı.

Edmund De Carlos da ayağa kalktı. «Kaptan, New York'da kaldığın müddetçe misafirimsin.» Kapıya yürüyüp çıkar-ken Beau'yu süzdü. «Sakal traşı için teşekkür ederim.»

Ama Beau, bir kedi çevikliğiyle fırlayıp onu yakaladı. «Yok.. Yok.. Bir yere gidemezsin.» Fakat birdenbire şaşırdı. Zira Ellery Queen, katıla katıla gülmeye başlamıştı.

Edmund De Carlos, aksileşti. «İkiniz de delisiniz. Çekil önümden. Yoksa fena olur... Seni tevkif ettiririm.»

Kaptan Angus'un gözlerinde bir pırıltı belirmişti. «Gali-ba kavga çıkacak. Müsaade ederseniz ben...»

Ellery Queen, gözlerindeki yaşları silerek, «Oturmanızı rica edeceğim, Kaptan Angus,» dedi.

Beau, çok kızmıştı. «Bu kadar gülecek ne var Ellery? Sanki bu akşamki hâdise çok komik bir şakaymış gibi hareket ediyorsun.»

— «Evet, Beau, bu bir şaka... Hem bu şakayı bana yaptılar. Mr. De Carlos, lütfen siz de oturun.»

— «Neden oturacaktım?»

— «Rica ettiğim için.» Ellery hâlâ gülümsiyordu. «Hem

bu rezaleti içki içerek efendice konuşmamamız için bir sebep yok.»

İçki lâfını duyan Angus da tebessüm etti. «O zaman iş değişir.»

Ellery, masanın gözünden bir şişe İskoç viskisiyle birkaç bardak çıkardı. Kaptan şapkasıyla paltosunu koltuğa atıp viski kadehini aldı.

Ellery, «Mr. De Carlos, sizden özür dileriz,» dedi. «En iyi hafiye bile zaman zaman hatâ yapabilir. Bir kadeh içmez misiniz?» Ellery'nin nazik halini gören De Carlos durakladı ve dayanamıyarak uzatılan içki kadehini kabul etti. «Beau, sen de içecek misin?»

Beau, homurdandı. «Belki içersem biraz kendime gelirim.»

Ellery, kadehini kaldırdı. «Beyler, mantık şerefine içelim. Zira ben mantıksızca hareket ettiğim için bu hâdiseye sebebiyet verdim.»

Beau, «Şimdi ne olacak?» diye atıldı. «Kerrie'yi yine içeriye tıktılar.»

— «Üzülem Beau. Bir tek küçük hususu gözönüne almam başımıza bu işi açtı. Bu yüzden Mr. De Carlos müşkül bir durumda kaldı. Babam da öyle. Müfettiş Queen, sevgili oğlunu tenhada yakalayınca kimbilir neler yapacak? Babam odadan çıkarken yüzündeki ifadeyi gördün mü, Beau?»

Genç adam, «Gördüm,» diye inledi. O sırada De Carlos, birdenbire uzanıp tekrar kadehine viski doldurdu ve bunu bir nefeste içti.

Ellery, içini çekti. «Hatâmı anlatayım. Faraziyemiz mü-kemmeldi. Yalnız dolma kalemin üstündeki diş izlerini düşünemedik. Bu izleri kalemini ısırmak âdetinde olan biri yapabiliirdi. Halbuki o gün büroya gelip Cadmus Cole olduğunu söyleyen adamın ağzında diş yoktu. İşte bunu sık sık kendime sordum. Nihayet bana o kadar ehemmiyetsiz gözüktü ki, bu hususu gözönüne almamaya karar verdim.

Kaptan Angus'un da kadehini tekrar doldurdu fakat De

Carlos'un yüzündeki ifadeyi görünce kadehi onun eline tutuşturdu. Kabak kafalı adam bunu da bir solukta içti.

Beau, «İyi ama, De Carlos'un takma dişleri var,» diye mırıldandı. «Belki de kalemin üstündeki izleri takma dişleri bırakmıştır.»

— «Hayır, o izleri De Carlos'un takma dişleri bırakmadı. Neyse bunu da geçelim. Biz De Carlos'un aslında Cole olduğunu zannettik. Halbuki Kaptan Angus, onun hakikaten De Carlos olduğunu ispat etti.»

Kaptan başını salladı. «Evet, o Edmund De Carlos.»

De Carlos da kaşlarını çatı. «Evet, Adım De Carlos.»

Ellery, gülümsedi. «Bundan artık eminiz. Ama üç ay evvel bizi ziyaret eden adam tıpkı size benziyordu. Bu yüzden biz, sizin Cole olduğunuzu sandık. Halbuki iş şimdi ortaya çıktı. Üç ay evvel Cole adını vererek bizi ziyaret eden sizdiniz.»

Kaptan Angus, «Ne?» diye bağırdı. «Üç ay evvel De Carlos buraya gelip Mr. Cole olduğunu mu iddia etti?»

— «Evet. De Carlos, kendisini bize Cadmus Cole diye tanıttı. Bize iş vermek istiyordu. Kendisine yapacağımız şeyi sorduğumuz zaman da söylemeyi reddetti. Daha sonra çok basit bir iş için tutulmuş olduğumuzu anladık. Yani kayıp olan iki varisi bulmamız lâzımdı.» Ellery güldü. «Şimdi işi anlıyorum. Cole, bizi neden tuttuğunu açıklamamış, esraren-giz bir havaya bürünmeyi tercih etmişti. Zira o anda bizi neden tuttuğunu kendisi de bilmiyordu. Çünkü buraya gelen Cole'un kendisi değildi.»

Kaptan Angus, «Demek De Carlos da aslında namussuzun biriymiş,» diye yüzünü buruşturdu. «Hoş bunu tahmin etmeliymişim. Çok sinsiydi. İnsanın yüzüne bakmaya çekinirdi.» Birdenbire haykırdı «Ne dalavere çevirmeye kalkmış-tın, köpek balığı?»

Ellery Queen, yumuşak bir sesle devam etti. «Bunu tahmin edebiliyorum. Cole bir vasiyetname hazırlamıştı. Zira kalbinin bozuk olduğunu biliyordu. Bu yüzden bir zarfa koyduğu vasiyetnameyi De Carlos'a verip Goossens'e yolladı. Bu arada De Carlos'a büromuza uğrayıp tahkikat için bizi tut-

masını da söyledi. İşte bu De Carlos'u telâşlandırdı. Kendisi neyin tahkik edileceğini Cole'a soracak durumda değildi. Öyle değil mi De Carlos?.. Bu yüzden de Cole'e taklide karar verdin,»

De Carlos, «Bunu biliyorsun,» diye bağırdı. «Ama sebebinden haberin yok... Kaptana sor da anlatsın. O da Cole'u benim kadar iyi tanıyordu. Cole, şeytanın ta kendisiydi. Onun kadar kötü bir insan olamazdı.»

Angus başını salladı. «Evet, arada sırada Mr. Cole'un böyle nöbetleri tutardı.»

De Carlos, hıçkırır gibi devam etti. «Cole, senelerce benimle eğlendi. Denizde o tatsız hayata neden katlandığımı yüzüme vurup benimle alay ederdi. 'Mirasıma konmak için bunu yapıyorsun,' derdi. 'Ama üzülme sana büyük para bırakacağım.' Sonra fikrini değiştirip bana bir kuruş bile bırakmayacağını söylerdi. Senelerce benimle böyle oynadı.»

Ellery, sual sorar gibi Kaptan Angus'a baktı. Adam yine başını salladı. «Bunlar doğru.»

De Carlos, «Son zamanda vaziyet tahammül edilmez bir hal aldı,» diye haykırdı. «Artık bana bir şey bırakmamağa karar vermişti. O arada vasiyetnamesini de Angus'a yazdırdı. Tabii beni kamarasından çıkardı. Vasiyetnamede ne olduğunu bile bilmiyordum.»

Kaptan tasdik etti. «Mr. Cole, beni çağırıp vasiyetnamesini dikte ettirdi. Bunu daktiloda temize çekip, müsveddeyi yaktım.»

De Carlos, içini çekti. «Deliye dönmüştüm. Senelerce insanlardan uzak, denizde yaşamış, Cole'un emirlerine itaat etmiş, her türlü hakarete dayanmıştım. Ama bütün bunlar boşunaydı. Cole, vasiyetnamesini hazırlatırken beni kamaradan atmıştı. Demek bana bir şey bırakmak niyetinde değildi. Hattâ, kapalı zarfı bana verirken, 'Zarfı açayım deme,' diye tenbih etmişti. 'Balmumunu tetkik etmesi için avukatıma mektup yazdım. Yani zarfı açarsan yandın demektir.' Üstelik pis pis gülmüştü.» De Carlos, viski şişesini yakalayıp başına dikti. «İşte o zaman kararımı verdim. Herhalde çıldır-

muştım... Cole'u Kaptan, ben ve mürettebattan başka kimse şahsen tanımıyordu. Cole, öldüğü zaman Angus'la anlaşmayı düşünüyordum. O zaman ben Cole'un yerine geçecektim. Mürettebata da para verip kandırmak kolaydı. Yani böylece Angus'la ben elli milyonu paylaşacaktık.»

De Carlos, Kaptanın yüzündeki ifadeyi görünce korkarak sustu. Angus, bir hamlede atılıp yakasını tuttu ve adamı sarsmaya başladı. «Seni melun seni.. Ahlâksız köpek... Bu adamlarla, bu rezaleti ilk defa duyduğumu söyle yoksa seni gebertirim.»

De Carlos, telâşlandı. «Ben böyle bir şey iddia etmedim. Yalnız böyle bir plân yapmıştım. Kaptana bu işi açamadım bile. İşte bu yüzden kendime Cadmus Cole süsü vererek sizi görmeye geldim. Böylece Cole ölünce, onun yerine geçecektim. Hattâ lüzumu olunca sizler de benim Cole olduğuma dair yemin edebilecektiniz. Fakat gemiye dönünce plânımdan vazgeçtim. Zira Cole bana vasiyetnamenin bir kopyesini verdi. O zaman bana bir milyon bırakmış olduğunu gördüm. O kadar sevindim ki plânı filân unuttum.»

Beau, «Ya burada yazdığın çek?» diye bağırdı.

Ellery, arkasına döndü. «Bu gayet basit, Beau. Kaptan bize Cole'un senelerde beri artiröz yüzünden ellerini kullanamadığını söyledi. Yani bu hesaba göre yıllardan beri çekleri De Carlos imzalıyordu. Yani o Cole'un imzasını atmaya alışmıştı.»

Kaptan hayretle, «De Carlos, size bunu anlatmadı mı?» diye sordu. «Allah Allah... Mr. Cole'un vasiyetnamesini bile De Carlos imzaladı. Ben vasiyetnameyi daktiloda yazıp Mr. Cole'a götürdüm. Bunu önce telsizci Spark imzaladı sonra da ben. Nihayet Mr. Cole, De Carlos'u çağırdı. O da Mr. Cole'un imzasını attı galiba.» Kaptan güldü. «Ama buna rağmen Mr. Cole, vasiyetnameyi ona göstermedi. De Carlos'la eğlenmeye bayılıyordu.»

Beau, kaptanın sözünü kesti. «Durun.. Durun. Dün bu maymun bize yirmibeş bin dolar vermeye kalktı. Bunun sebebi neydi?»

Ellery, «Mükemmel bir sual,» diye mırıldandı. De Carlos bir köşeye büzülmüş bekliyordu. «De Carlos, New York'a gelir gelmez parasını savurmaya başladı. Kumar, kadınlar, içki ve borsa oyunları yüzünden de bir milyon suyunu çekti tabii. O zaman De Carlos'un aklına dahiyane bir şey geldi. Margo Cole'un yerine geçen kadın ölmüştü. Kerrie Shawn da tevkif edilmişti. De Carlos, onun idam edileceğini umuyordu. Böylece varisler ortadan kalkacaktı. O zaman para iki kişinin elinde kalacaktı. Yani Goossens'le De Carlos, bu serveti hayır cemiyetlerine dağıtacaklardı. Daha doğrusu bildikleri gibi yiyebileceklerdi. İşte bunun için De Carlos, işten çekilmemizi teklif etti. Herhalde Goossens'in bu işten haberi yok. Kaptan Angus da ilk plânı yeni öğrendi. Onun gibi Goossens de vaziyeti daha duymamış olacak.»

De Carlos, kımıldandı. «Çok.. Çok.. zekisiniz, Mr. Queen.»

— «Yalnız seni tebrik etmemiz lâzım, De Carlos. Rumel'in Ellery Queen olmadığını bilmene rağmen bu kadar uzun zaman sesini çıkarmadın. Evet, tebriğe lâyıksın.»

De Carlos, birdenbire cesaretini topladı. «Pekâlâ, şimdi ne yapacaksınız bakalım?»

— «Şimdilik hiiç...»

De Carlos, müstehzi bir tavırla güldü. «Bunu tahmin etmiştim zaten. Boşuna konuşup duruyorsunuz. Ben gidiyorum.» Sendeleyerek kapıdan çıktı.

Kaptan Angus'un kaşları çatıldı. «De Carlos'un dâvetini kabul etmekten başka çare yok. Hem böylece onu gözden çıkarmamış olurum.»

Ellery, «Mükemmel,» diye cevap verdi. «Böylece De Carlos'un bir yere kaçmasına da mâni oluruz.»

Kaptan, paltosuyla şapkasını kaparak çabucak kapıdan çıktı.

Beau, hiddetle masadaki kâğıt bıçağını alıp duvara fırlattı. «Yine iş çıkmaza girdi. Şimdi ne yapacağız?»

— «Üzülme.. Üzülme... Ben düşünmeye başladım bile. Hem babama yirmi dört saat içinde kaatili teslim edeceğimi-

ze dair söz verdik. Onun için yarın akşam üzerine kadar vak
timiz var.»

Beau, «Şakanın sırası değil,» diye homurdandı. «Zavallı
Kerrie... Kızcağızı bu gece de sukutu hayale uğrattım.»

— «Şaka yapmıyorum.»

Genç adam, heyecanlandı. «Sahi mi? Yani hâlâ bu arap
saçına dönen işi halledebileceğine inanıyor musun?»

— «Evet.»

— «İyi ama.. nasıl olur?»

Ellery Queen, «Gün doğmadan neler doğar,» diye mırıl-
dandı. «Hem bu gece bir sürü şey öğrendik. İşte bunlardan
bazılarını seçerek incelememiz ve bir karara varmamız lâ-
zım... Bunu farketmedin mi, Beau?»

Hafiye, içini çekti. «Ben hiçbir şeyin farkında değilim.
Sadece sinirlerim bozuldu. Birini bulup dövebilseydim belki
açılırdım. Hem zavallı Kerrie, hapishanede üzülp duruyor». Kendisini divana attı. «Sen durma düşün, Ellery... Belki bir
şey bulursun.»

* * *

21

Ellery Düşünüyor

Ellery, bir koltuğa yerleşerek bir sigara yaktı. Gözlerini
kapayarak olanları kafasından geçirmeye başladı. Beau ise
bir müddet arkadaşını seyrettikten sonra divanda uyuya
kaldı.

Bir ara, Ellery'nin seslendiğini duyan Beau, güç belâ
gözlerini açtı. «Ne var? Ne oldu?»

— «Kaatilin kim olduğunu anladım.» Eller, bu sözleri
son derece sakın bir tavırla söylemişti.

Beau, dikkatle ortağını süzdü. Uykusu iyice açılmıştı.
Ellery'nin ciddi olduğunu anlayınca yerinden fırladı. «Kim? Kim? Bana da söyle.»

— «Dur.. Dur.. Kaatili yakalamak için bazı şeyler yap-

mamız lâzım.» Ellery, gülümsedi. «Hem bunu kimseye belli etmemeliyiz.»

— «Peki ne yapmamı istiyorsun?»

— «Ann Bloomer'i kimin öldürdüğünü anladım. Kaatil iki hatâ yaptı. Bu yüzden de elektrikli sandalyeyi boyliyacak. Şimdi bulmamız lâzım gelen üç delil var. Bunların ikisini hemen elde edebiliriz. Ancak, üçüncüsü...» Ayağa kalktı. «Üçüncüsünü temin etmek zor. Halbuki bize lâzım olan da bu.»

— «Peki bulmamız lâzım gelen şeyin yerini ve şeklini biliyor musun bari?»

— «Şeklini biliyorum ama nerede bulunduğu hakkında bir fikrim yok. Hem bunu sen bulacaksın. Öğleye kadar vakit olduğunu da unutma.»

Beau, sabırsız sabırsız, «Pekâlâ söyle bakalım,» dedi. «Belki bir şey yapabilirim.»

Ellery Queen, anlatmaya başladı. Arkadaşını dikkatle dinleyen Beau Rummel'in gözleri neredeyse yuvalarından uğrayacaktı. «Allah Allah... Ellery, sen bunu nasıl hallettin?» Genç adam, ortağının cevabını dinlemeden telefona sarıldı.

Ellery, ise divana yatıp derin bir uykuya daldı.

* * *

Ellery, uyandığı zaman oda güneş içindeydi. Genç adam güçlükle divandan kalkıp kapıyı açtı. Miss Penny, masasının başına geçmiş yün örüyordu. Genç adam, «Günaydın,» dedi. «Mr. Rummel'i gördünüz mü?»

— «Hayır, sadece size bir not bırakmış. Kahvaltı ister misiniz, Mr. Queen?»

— «Hayır, şu anda sıcak bir banyo arzu ediyorum.» Beau'nun notunu alıp okudu:

‘Çok horluyorsun. Ben, işin peşindeyim. Öğleye kadar meseleyi halledeceğimi sanıyorum. Yalnız bu iş için çok para harcamak lâzım geliyor. Beau.’

Ellery Queen, kâğıdı okuduktan sonra elini yüzünü yıkamak için lâboratuara geçti. Biraz sonra kendisine gelmişti.

Telefonun başına geçerek babasının numarasını çevirdi. «Müfettiş Richard Queen? Ben eski bir dostunuzum.»

Müfettiş, «Sen misin?» diye homurdandı. «Bütün gece neredeydin?»

Ellery, güldü. «İlham perisiyle uğraşıyordum... Seni su-kutu hayale uğrattım değil mi? Zaten beni azarlamaman için eve gelmedim ya.»

— «Beni rezil ettin. Dün gece Sampson'la bu işi uzun uzun konuştuk.» Müfettiş bir an tereddüt etti. «Yine ne düşünüyorsun bakalım?»

— «Bu sefer yanılmama imkân yok. Cadmus Cole hususunda bir hatâ yaptık. Ama Ann Bloomer'in kaatilini yakalayacağımızı sanıyorum. Onun için yardımına ihtiyacım var. Yani cinayet mahallinde ben de bir tatikikat yapmak arzundayım.»

— «Yani Villanoy'un 1724 numaralı odasını araştırmak mı istiyorsun? Saçmalama, Ellery. Adamlarım o odayı iyice gözden geçirdiler.»

— «Kaatili yakalamak istiyorsan teklifimi kabul edersin. Hem razı olmazsan, Polis Müdürlüğüne baş vuracağım.»

Müfettiş birdenbire güldü. «Babanı tehdit ediyorsun ha? Peki.. İsteddiğini yapacağım ama bu sefer de işi yüzüne gözüne bulaştırırsan Savcı, kızı cinayet suçuyla mahkemeye verecek.»

— «O halde onbir buçukta Vullanoy'da buluşalım.»

* * *

22

Ellery Queen ve Ejderhanın Dişleri

1724 numaralı odanın kapısında duran Komiser Velie, Ellery'e baarak, «Baban bugün pek suratlı,» diye fısıldadı. Sonra odaya bir göz attı. Kerrie, yine yanında bir polisle gelmişti. Kaptan Angus, De Carlos, Goossens, Savcı ve Vi de odadaydılar. İçeriye en son Müfettiş Queen, girdi.

Saat on ikiye geliyordu. Fakat delili getirecek olan Beau,

henüz ortalıkta yoktu. Nihayet, Ellery ilerleyerek odanın ortasında durdu. «Dün Beau Rummel'le kaatili yirmi dört saat içinde yakalayacağımıza dair bir söz vermiştik. Yani Margo Cole'un hüviyetine bürtünen Ann Bloomer'in kaatilini yakalamaya çalışacaktık. İşte biz bu sözümüzü tuttuk. Ann Bloomer'in kaatili şimdi aramızda bulunuyor.»

Müfettiş Queen'le Savcı Sampson, dik dik Kerrie Shawn'a baktılar. Genç kız kıpkırmızı kesilerek başını önüne eğdi.

Ellery, «Bu şahsın beni daha fazla yormadan teslim olmasını rica edeceğim,» diye mırıldandı. «Zira, artık oyun bitti. Kaatilin de bunu anlamış olması lâzım. Onun için ayağa kalkıp teslim olsun. Aksi takdirde onu ben teşhir edeceğim.»

Genç adam bir taraftan da kapıya bakıyordu. Zira Beau hâlâ ortalıkta yoktu.

Müfettiş, Savcı, gayri ihtiyarî odadakileri süzmeye başladılar. Diğerleri de bu durumdan rahatsız olmuşlardı. Yalnız suçlu lâkayt bir tavır takınmaya çalışıyordu.

Ellery, kaşlarını çattı. «Anlaşıldı, kaatil kendisini ele vermek istemiyor. O halde devam edeyim. Kaatil bu cinayeti sırf para için işledi. Bu cinayeti üç hakikate, daha doğrusu üç delile dayanarak çözdüm. Önce hakikatleri gözden geçirelim. İlk önce hüviyet meselesini ele alalım. Dün gece Mr. De Carlos'un Cadmus Cole olduğunu iddia ederek hatâyâ düştük. Üç ay evvel Cadmus Cole olduğunu iddia ederek bizi görmeye gelen De Carlos, büromuzda dolma kalemini unuttu. Bu alelâde siyah bir kalem idi. Yalnız kapağındaki bazı izler ilgimizi çekti. Bunlar doğrudan doğruya diş izleriydi. Şimdi bu sözümü açıklıyayım. Dolma kalemin kapağındaki çizikler ancak insan dişleri tarafından bırakılmış olabilir. Dişler de parmak izlerine benzerler. Yani iki insanda aynı biçim ve şekilde otuz iki diş bulmaya imkân yoktur. Bizler, dişlerin birbirlerine çok benzediklerini sanırız. Halbuki bir dişçi bunun hiç de böyle olmadığını bilir.»

Ellery, derin bir nefes aldı. «Eskiden takma dişler çok düzgün oldukları için hemen farkedilirlerdi. Ama şimdi öyle değil. Zira modern dişçilik, her şahsın ağzına göre diş yapı-

ması icabettiğini ortaya koymuştur. Kriminolojide de dış izlerine büyük ehemmiyet verilmektedir. Evet, bulduğumuz dolma kaleminin kapağında otuz iki dışın izi yoktu ama biz üç üst dış ve iki veya üç alt dış izini farkettilik. Bu da bize kâfi geldi zaten.»

Odadakiler seslerini çıkarmadan dinliyorlardı. Ellery, tekrar saatine baktı. Sonra hafifçe gülümsedi. «Şimdi, bu cinayetle ilgili olan bir delili sakladığınızı itiraf etmek mecburiyetindeyim. Ann Bloomer'in kaatili 1726 numaralı odadan kaçtıktan sonra arkadaşım Beau'yla bu delili radyatörün altında bulduk. Bu da dolma kaleme benzeyen ve üstünde aynı dış izleri bulunan siyah bir kurşunlu dolma kalemidi.»

Müfettişle, Savcı dik dik birbirlerine baktılar. Sonra yaşlı adam ayağa kalkarak haykırdı. «Ne dedin?»

Ellery, «Beni sonra cezalandırmanızı rica edeceğim,» diye gülümsedi. «Hâdiseyi anlatmama müsaade edin. Kaatil pencereden ateş ederken bu kalem cebinden düşerek radyatörün altına yuvarlanmıştı. Bu arada bulduğun, sigara izmariti ve yanmış kibritlerin de bana ait olduklarını söylemeliyim. Zira aldığım kaleme karşılık bir şeyler bırakmam lâzımdı.»

Müfettiş mos mor oldu. Ellery, babasının vaziyetini görünce hemen atıldı. «Bulduğumuz kalemle De Carlos'un üç ay evvel unutmuş olduğu dolma kalemin kapaklarını mukayese ettik. Her iki kapakta da aynı dış izleri vardı. Kaatil, kurşun dolma kalemi Ann Bloomer'i öldürürken düşürmüştü. Bu hesaba göre bu kalemin sahibini bulmamız kâfi gelecek sanırım. **Yani bu kalem kaatile aittir.**»

De Carlos, telâşla, «O.. O kalem,» diye kekeledi. «Benim değil.»

Ellery, dudağını büktü. «Öyle mi, Mr. De Carlos? Kalemelerin sana ait olmadığını söylüyorsun... O halde bu kalemler kimin?»

De Carlos, telâşla etrafına bakındı. Sonra âdeta yerinde büzüldü. «Bunu söyleyemem. Ben bir şey bilmiyorum.»

Ellery, «Biraz sonra kendiliğinden konuşacağını biliyo-

rum.» diye mırıldandı. «Biz cinayete dönelim. Bu cinayeti işleyen şahsın karakteri uzun müddet kafamı kurcaladı. Miss Shawn'ın evlenmesinden sonra polis bir telgraf aldı. Meçhul bir şahıs kızın evlenmediğini ve sırf Margo Cole'u öldürmek için bu numarayı yaptığını bildiriyordu. Bu telgrafı kim çekmişti? Miss Shawn'ı elektrikli sandalyeye oturtmak isteyen biri... Yani, kızın tabancasını çalarak, Ann Bloomer'i öldüren ve sonra silâhı bu odaya atan şahıs... Miss Shawn'ın idam edilmesini arzulayan kaatil. Bu şahıs, paradan başka bir şey düşünmeyen, merhametsiz bir mahlûktu.»

Genç adam, ifadesiz bir sesle devam etti. «Şimdi üçüncü hususa gelelim. Margo Cole'un hüviyetine bürünen Ann Bloomer'in bir suç ortağı vardı. Zira bu şahıs, Margo'nun kâğıtlarını o kadına vererek Cadmus Cole'un mirasına girmesini sağladı. Suç ortağının kadını öldürmesi için üç sebep vardı. Her şeyden evvel kadın ortağının hissesini vermemiş ve ona kalleslik etmişti. Sonra kadının sahtekârlığı duyulduğu takdirde suç ortağının durumu çok müşkülleşecekti. Üçüncü sebebi şimdilik söylemeyeceğim. Bunu daha sonraya saklıyorum. Yalnız kaatilin, Ann Bloomer'in suç ortağı olduğu belli. Sonra o kalem takımı da kendisine ait. Bir de bu şahıs Kerrie Shawn'ın yalandan evlendiğini polise haber verdi. Yani, şimdilik kaatil hakkında bunları biliyoruz.» Ellery etrafına baktı. «Devam etmem lâzım mı? Kaatil hâlâ kendisini koruyabileceğini mi sanıyor?» Derin bir sessizlik oldu.

Ellery, içinden Beau'ya küfür ediyor ve ortağının şimdiye kadar neden gelmediğini düşünüyordu. O sırada telefon çaldı. Odadakiler sinirli sinirli etraflarına bakındılar. Ama Ellery Queen bir hamlede telefona koştu. «Bir telefon bekliyordum. Beni mazur göreceğinizi ümid ederim.»

Ahizeyi kaldırıncı Beau'nun yorgun fakat neşeli sesini duydu. «Ben Beau Rummel. Ellery Queen'i istiyorum.»

Ellery, atıldı. «Tamam, dostum. Vaziyet nasıl?»

— «İstedliğini buldum, Ellery.»

Nihayet, genç romancı derin bir nefes aldı. «Peki ne kadar sonra burada olabilirsin?»

— «On beş dakika diyelim. İş nasıl gidiyor?»

— «Fena değil. Yalnız sen çabuk ol.»

Ellery, telefonu kapatıp odadakilere döndü. Hepsi sabırsız, sabırsız bekliyorlardı. Yalnız birinin suratı korkunçtu. O haliyle mermerden bir heykeli andırıyordu. Ellery, ona bakmadı bile. Neşeli, neşeli, «Şimdi bu ipucunu inceleyelim,» diye devam etti. «Bu evliliğin uydurma olduğunu bilen dört kişi vardı. Biri, ortağım Beau Rummel. Onun kaatil olmadığı zaten ispat edildi. Zira tabanca patladığı sırada ortağım daha asansörden çıkıyordu.»

Bir sigara yaktı. «Bu nikâhın sahte olduğunu bilen ikinci şahıs bendim. Bir an benim Ann Bloomer'in ortağı olduğumu düşünelim.»

Baş Savcı Sampson, kaşlarını çattı. «Saçma... Bu ihtimali geç.»

— «Teşekkür ederim, Mr. Sampson. Bana iltifat ettiniz... Miss Day, size bir şey soracağım? Neden o kadar üzgün duruyorsunuz?»

Vi, birdenbire kızardı. «Şey.. Ben Beau Rummel'in kaatil olduğunu sanıyordum... Bu yüzden... Ama bilmiyordum.»

— «Anlıyorum.» Ellery, gülümsedi. «Mr. Rummel, bana bu hâdiseyi anlattı. Çok komik. Neyse Mr. Rummel'den özür dilersiniz, Miss Day.»

Kerrie de başını kaldırıp heyecanla bağırdı. «Ben de bir ara aynı şeyi düşünmüştüm.»

— «Evet, farkındayım. Sen de Beau'dan özür diler, gönlünü alırsın Kerrie... Şimdi biz işimize bakalım. Geriye iki kişi kalıyor. Mr. Goossens ve Mr. De Carlos. Mr. Rummel, Kerrie'yi Villanoy'a yerleştirdikten sonra Cole servetini idare eden şahıslara birer mektup yazmış. Bu mektuplarda nikâhın sahte olduğunu ve Kerrie'nin mirasdan çıkmıyacağını bildirmiş. Ortağım bu mektupları 'Ekpres' yollamış. Gece geç vakit atılan mektupların sabah erken saatte gitmiş olmaları lâzım. Bu hesaba göre polise telgraf çekip nikâhın sahte olduğunu bildiren Goossens veya De Carlos!»

De Carlos, «Ben böyle bir şey yapmadım!» diye bağırdı.

Goossens de atıldı. «Benim de haberim yok.»

Müfettiş, «Bir dakika,» diye lâfa karıştı. «Aslında bu işi bilen beş kişi olması lâzım. Nikâhı kıyan sahte hâkimi unuttursun.»

— «Hayır.. Hayır.. Baba dört kişi.»

— «Ben beş diyorum. O hâkim...»

Ellery, içini çekti. «Baba ısrar etme. Zira o nikâhı kıyan hâkim bendim.» Kerrie'ye gülümsedi. Kızcağız ona bakakalmıştı. Müfettiş de çaresiz sustu.

Lloyd Goossens, piposunu yakarak, «Devam edin,» diye mırıldandı. «Bu gidişle De Carlos ve beni de suçsuz bulacağınızdan eminim. Yalnız, izahınızı dinlemek isterim.»

De Carlos, haykırdı. «Ben dinlemek istemiyorum! Bu kadarı yeter. Ben buradan gidiyorum!»

— «Hayır, Mr. De Carlos, çaresiz dinliyeceksin. Zaten bu işte bize lüzumundan fazla güçlük çıkardın. Daha başından beri işi karıştırmak için elinden geleni yaptın. Ama yine de sana teşekkür etmeliyim. Zira Cole'un hüviyetine bürünüp büromuza geldiğin gün o dolma kalemi unuttun. O kalem senin değil miydi?»

De Carlos, «Değildi!» diye bağırdı. «Kaç kere söyleyeceğim...»

— «Zaten bunu biliyordum. Zira dişlerinden dolayı...

De Carlos, hemen, «Evet,» diye atıldı. «Takma dişli olduğum için o izleri bırakmama imkân yoktu.»

— «Ne münasebet! Takma dişi olan bir insan da bir kalem ısırp iz bırakabilir. Ama kalemin üstündeki izlerin senin dişinle bir ilgisi yok. Zira, Beau Rummel, seni silkelediği zaman ben yere düşen takma dişlerini alıp muayene ettim. Fena dişi seçmişsin De Carlos. Zira seninkiler eski tip, hepsi bir boy dişti. Onlarla kalemde bu tip izler bırakmaya imkân yoktu. Hayır, o izleri bırakabilmek için köpek dişleri sivri ve biraz uzun bir şahıs lâzımdı. Onun için kalemin sana ait olmadığının anladım.» De Carlos, yüzünde biriken terleri mendiliyle sildi. «O zaman kendi kendime, 'De Carlos bu kalemi nereden buldu?' diye sordum. 'Acaba o kalem Cole'un muy-

du?’ Ama Kaptan Angus yanıldığını söyledi. Zira Cadmus Cole, dişsizdi ve ellerini de kullanamıyordu. Bu hesaba göre kalem ne Cole’un ne de senindi De Carlos. Demek sen bunu kazara birinden almıştın. Gözlerinin miyop olduğunu biliyorum. Üç ay evvel Cole’un taklidini yaparken gözlüğünü de çıkarmıştın. Zaten büronun kapısına iki defa çarpmandan miyop olduğunu anlamıştım. Bu hesaba göre sen kalemi bize gelmeden birinden almıştın. Veya kendi kalemini aldığını sanarak ona benzeyen başka kalemi cebine atmıştın. Sen o gün büromuza gelmeden evvel bir yere uğramıştın. Hattâ bunu bize kendin anlattın. Evet, Cadmus Cole’un vasiyetnamesini teslim etmek için Mr. Goossens’e gitmiştin. Bunu kendin söyledin.» Odadakilerin kımıldandığını görerek elini kaldırdı. «Bir dakika... Sözümlü kesmeyin. De Carlos’un büromuzda unuttuğu kalem Goossens’e mi aitti? De Carlos, yanlışlıkla avukatın kalemini almışsa, o zaman kendi dolma kalemini orada bırakmış olacaktı.»

Birdenbire avukatın yanına koşup ceketini açtı. Goossens o kadar şaşırılmıştı ki, neredeyse ağzındaki pipo düşecekti. Ellery, adamın iç cebinden siyah bir dolma kalem çekti. Bunu kaldırarak baktı. Kapakta birkaç derin iz vardı. «Demek ısırarak huyundan hâlâ vazgeçmedin, Goossens?» Gidip kalemi De Carlos’a gösterdi. «Bu senin mi?»

De Carlos, titreyen parmaklarla, kalemin kenarındaki küçük EDC harflerini işaret etti.

Ellery Queen, sert bir sesle, «Mr. Goossens,» diye bağırdı. «Artık numara yapmaktan vazgeçip Ann Bloomer’i öldürdüğünüzü itiraf etsen daha iyi olur.»

* * *

Müfettiş Queen’le Baş Savcı Sampson, yerlerinden fırlayıp yaklaştılar. Komiser Velie ise kapıdan ayrılıp bir adım atacak oldu. Ellery, bir el hareketiyle onları durdurdu.

Goossens, hâlâ genç adama bakıyordu. Nihayet çok şa-

şırmış gibi başını iki tarafa salladı. Piposunu ağzından çekip, «Çok komik, Mr. Queen,» diye mırıldandı. «Çok komik. Ben de şaka kaldıran bir insanım. Aksi takdirde, sinirlenmem icabederdi.»

Fakat yanında oturanların yüzlerindeki dehşet ifadesini ve kaçmak için ayağa kalktıklarını görünce birdenbire tebesümü yüzünden siliniverdi. «Çıldırmissınız. Aklınız sıra bu işi benim üstüme yıkacağınızı mı sanıyorsunuz?»

Ellery, pis pis adamı süzdü. «Evet, elektrikli sandalyeye gitmen için elimizden geleni yapacağız.» Babasına baktı. «Madem dostumuz suçunu inkâr ediyor, ben bildiklerimi anlattayım.»

Müfettişle Sampson hâlâ ayakta durmuş avukata bakıyorlardı.

— «Mr. De Carlos, biraz evvel Goossens'in cebinden aldığım kalemin senin olduğuna dair yemin edebilir misin?»

De Carlos, heyecanla bağırdı. «Tabii... Tabii. Hem bu işin nasıl olduğunu anlatayım. Goossens'in bürosunda otururken uğrayacağımız limanların listesini yazmak için kalemini çıkardım. Sonra kalemi masaya bıraktım. Herhalde ayrılırken yanlışlıkla kendi kalemim diye Goossens'inkini almışım. Zira, ben odasına girdiğim zaman yazı yazıyordu. Bu değişikliği ikimiz de farketmedik. Sonra sizin adamınız o kalemi yata getirdi. Gözlüklü olduğum için kalemin benim olmadığını hemen anladım tabii. Ama hareket etmek üzereydik. Onun için bunu Goossens'e iade edemedim. Sonra da unutmuşum.»

Ellery Queen, acı acı güldü. «Mr. Goossens de unutmuş olacak?» Avukata baktı. «Zaten ilk hatân da bu Goossens. Kalemi ortadan kaldırmayı unuttun.» Artık adamı soğuk nazarlarla süzüyordu. «Belki küçük bir hatâ ama bu yüzden başın belâya girdi. Zira 1726 numarada düşürdüğün kurşun dolma kalemle De Carlos'un bıraktığı kalemin kapağındaki diş izlerinin aynı olduğunu anladık. İşte bu yüzden idam edileceksin. Bir de şu pipona bakalım.»

Gayet lâkayt bir tavırla adama yaklaşıp, birdenbire ağ-

zından piposunu çekti. Avukat bunu beklemediği için büsbütün şaşırmıştı. Akli başına gelince ayağa fırladı ama iş isten geçmişti.

Zira Ellery pipoyu muayene ediyordu. Komiser Velie ise avukatın kollarını arkadan yakalamıştı.

Genç romancı gülümsedi. «Tamam, elimize bir delil daha geçti! Baba, bu piponun ucundaki dış izleriyle o kalemli karşılaştıracak olursan hepsindeki izlerin aynı tip olduğunu göreceksin. Beau, avukat Goossens'i piposuz görmediğini söylemişti. Pipo içenler dışlarıyla piponun sapını ısıırırlar. Bu pipoyla kalemli polis lâboratuvarına verecek olursan üçünü de ısıranın Goossens olduğu hemen ortaya çıkacaktır. Goossens, bir diyeceğin var mı?»

Avukat, kendisini toplamıştı. Sakin sakin, «Komiser bey,» dedi. «Suçluymuşum gibi kollarımı tutmanıza lüzum yok.» Sonra bu işi pek saçma bulmuş gibi güldü.

Komiser Velie, sual sorar gibi Müfettişe baktı. Onun başını salladığını görünce de avukatın üstünü aradı. Goossens'in silâhı yoktu. Velie, o vakit adamı serbest bırakıp geri çekildi.

Goossens, ceketini düzelterek odadakileri süzdü. «Müfettiş Queen, siz bu münasebetsizliğe inanıyor musunuz? Ya siz Mr. Sampson. Herhalde bu gidişle hakaret dâvası açacağımın farkındasınız?»

Koridorda bir gürültü oldu ve Komiser Velie, koşarak kapıyı açtı. Beau Rummel, kapıdaki polisle münakaşa etmek-teydi. Velie'yi görünce gülümsedi. «Aman Velie, şu detektife benim namuslu bir insan olduğumu anlat kuzum.»

Ellery Queen, «İçeriye gir!» diye seslendi. «Buraya gelmek için daha uygun bir an seçemezdin.»

Beau, içeriye dalıp ayakta duran Goossens'i görünce gözlerini kıstı. «Demek üçüncü perdeye geldik? İşte perdeyi indirmek için lüzumlu şeyi de getirdim.» Elindeki kocaman zarfı Ellery'e verdi.

Ellery, zarftan fotokopiye benzer bir kâğıt çıkardı. Beau

ise ortağına bir şeyler fısıldayıp duruyordu. Kâğıda bakan Ellery'nin gözleri pırıl pırıl parlamaya başlamıştı.

Nihayet, elindeki kâğıdı sallıyarak avukata yaklaştı.

Goossens'in kaşları çatılmıştı. «Arkadaşınızın da dediği gibi bu bir oyuna döndü. Yalnız bunun kanuna aykırı olduğunu unutmayın. Bu dış izi meselesini üstelememenizi tavsiye ederim. Zira ben avukat olduğum için böyle şeyleri iyi bilirim. Hiçbir mahkeme bunu delil olarak kabul etmez. Kalem, pipo... Jüri bu işe güler.»

Ellery, «Olabilir,» diye cevap verdi. «Ama elimizde üçüncü bir delil var. Bunu hangi jüri görse kabul eder. Konuşma başlarken cinayet için üçüncü bir sebep olduğunu söylemiştim. İşte şimdi bunu açıklıyacağım. Böylece senin Ann Bloomer'in suç ortağı olduğunu da ispat edeceğim. Zaten, bu iş senin başının altından çıktı. Bir sahtekârı Margo Cole diye yutturan sensin.»

Avukat dışlerinin narasından homurdandı. «Ya, öyle mi?»

— «Evet. Zaten sen bu işi De Carlos, Cole'un vasiyetnamesini getirdiği zaman düşündün. Yani vasiyetnameyi hemen açtın. Zira vasiyetnameyi açman için bir sebep vardı. Bunu da elimdeki delille ispat edeceğim.»

Ellery, adamı süzdü. «Evet, De Carlos, gider gitmez o vasiyetnameyi açıp, okudun ve şeytani plânını hazırladın. Sonra iş bahanesiyle Avrupa'ya gittin. Goossens, bunu bana sekreterin söyledi. Zira Cole sandığım De Carlos'un ziyaretinden birkaç gün sonra seni aradım. Bunu gayet iyi hatırlıyorum. Çünkü aynı gün apandisitim patladı. Ama, ben bu seyahatin üstünde durmadım. Yani bunu düşünmemekle hatâ ettim.

Ellery, elindeki kâğıdı salladı. «Neden birdenbire Avrupa'ya hareket ettin? Zira sen Margo Cole'un Fransa'da olduğunu biliyordun. Margo Cole hakkında epey malûnatın vardı. Bu yüzden de sahte yeğenin de oradan gelmesine karar verdin. İşte bu seyahat esnasında bir yerde Ann Bloomer'le karşılaştın. O tam senin istediğin gibi bir tipti. Kadın bol parayı duyunca teklifini hemen kabul etti tabii.»

Goossens, dudağını büktü. Rengi kireç gibiydi.

— «Margo Cole'un nüfus kâğıdı ve diğer evrak zaten sendeydi. Nedense bunları Ann Bloomer'e Fransa'da vermekten kaçındın. Belki de kadının kalleslik edeceğinden korkuyordun. Transatlantik New York'a gelince sen müsaade alıp gemiye girdin. Yani biz rıhtımda beklerken sen kadınla tekrar konuştun ve çantandaki kâğıtları ona teslim ettin.»

Genç adam, hafifçe güldü. «Bu kadar tertibat almana rağmen Ann Bloomer, yine de sana kalleslik etti. Parayı görür görmez sana hisse vermekten vazgeçmişti. Herhalde el altından tahkikat yaptırmış ve senin kötü bir durumda olduğunu da öğrenmişti. Goossens, sen sefih bir mahlûksun. New York'un en asil ailelerinden birinin kızıyla evlenmişsin. Fakat onunla alâkadar olduğun bile yok. Ashında sen bayağı kadınlara, içkiye ve kumara düşkünsün. Baban sana iyi bir isim ve bol para getiren bir iş bırakmış. Fakat sen kısa zamanda paranın altından girip üstünden çıkmışsın. Bu arada da bazı müşterilerinin paralarına da el atmaya başlamışsın. Lâkin, bu durum da tehlikeli bir hal almış. Hırsızlığın belli olmasın diye bir müşterinden çalıp ötekinin açığını tamamlıyormusun. İşte vasiyetnameyi açmanın sebebi de bu. Para kazanma fırsatını görünce dayanamayıp Cole'un mirası için bir varis bulmaya kalkışmışsın.»

Odada artık çıt çıkmıyordu. Ellery, devam etti. «Bana kalırsa Ann Bloomer, bunları öğrenmişti. Bu yüzden de sana hisse vermekten vazgeçti. Zira kendisini tehdit edemeyeceğini biliyordu. O takdirde senin müşterilerinin parasını yediğini etrafa yayacaktı. Belki de kadının elinde bir delil de vardı. Yani, Ann Bloomer, sana şantaj yaparak, Cole'un parasından bir kuruş bile koklatmadı. Sen aptal değilsin. Herhalde hidetden deliye döndüğünü kadına belli etmedin. Bu sefer başka bir yol düşündün. Hem yarattığın Frankeştayn'dan kurtulacak hem de Cole milyonlarının üstüne oturacaktın. Bu yüzden Ann, Kerrie'yi öldürmeye kalkışınca hiç itiraz etmedin. Belki de kadın seni tehdit ettiği için çaresiz ona yardıma da çalıştın. Burasını bilemiyorum. Ama mantıkî bakımdan

böyle olması lâzım. Zira suç ortağı olduğun takdirde kadının cinayet işlediğini kimseye söyleyemiyecektin.»

Goossens'in dudakları titriyordu.

— «Neyse, üç defa Kerrie'yi öldürmeye kalktınız ama başaramadınız. Nihayet, Ann, otele gelip, Kerrie'yle alay etmeye kalktığı zaman sen 1726 numaralı odanın penceresinden ateş ederek kadını öldürdün. Bu tam mânasıyla şeytanî bir buluştu. Kadının seni ele vermesine mâni olmuşsun. Hem böylece onu ortadan kaldırmıştın. Bu arada suçu da Kerrie Shawn'un üstüne atmıştın tabii. Kerrie, idam edildiği zaman Cole serveti de senin eline geçecekti. Yani o zaman sen parayı beğendiğin hayır cemiyetlerine dağıtacaktın. Bu arada istediğin kadarını da yiyecektin. Herhalde Edmund De Carlos'u da kandıracağını tahmin ediyordun... Belki bazı teferruatı atladım. Ama söylediklerim doğru değil mi Goossens?»

Goossens, «De.. Delilden bahsettiniz,» diye kekeleydi. Sonra birdenbire kendisini topluyarak gülümsedi. «Şimdiye kadar bir sürü saçma dinledim. Şu fevkalâde deliliniz nerede bakalım? Bir de onu görsek.»

— «Bravo, Goossens.. Sen iyi bir avukatsın ama bana kalırsa aktörlük tarafın daha kuvvetli. İyi rol yapmasını biliyorsun.» Birdenbire sesi sertleşti. «Ann Bloomer'e Margo Cole hüviyeti vererek, mirasa girmesini temin ettin. Bunu inkâr mı ediyorsun?»

Avukat, «İnkâr ediyorum tabii,» diye dikleşti. «Ben o kadını rıhtıma inene kadar görmedim. Sizler gibi ben de onu Margo Cole zannetmiştim. Yani o kadın beni de kandırdı. Cinayet suçunu üstüme yıkamazsınız. Evet, kadının Margo Cole olduğunu sanmıştım.»

— «Yaa?» Ellery'nin sesindeki memnuniyeti farkedene avukat şaşırıp ve telâşla etrafına bakındı. «Demek kadının Margo Cole olduğunu sanıyordun?» Queen dönüp Savcıya baktı. «Bu adamın sözlerini duydunuz değil mi? İşte bu yanlarını yakaladık.»

Goossens, «Ne?» diye fısıldadı. «Ne?»

Ellery, elindeki büyük zarfı Baş Savcıya uzattı. «İşte bu-

nun içinde Goossens'in yalan söylediğini gösteren delil var. Bu delil seni idama götürecektir Goossens. Hatırlarsan, biraz evvel üçüncü delilden bahsetmiştim. İşte bu da o... Bu delil sayesinde, Cole'un vasiyetnamesi eline geçmeden evvel Margo Cole hakkında malûmatın olduğunu ispat edeceğiz. Yani, daha Cole'un vasiyetnamesini almadan evvel Margo Cole'un nüfus kâğıdı ve diğer evraklar sendeydi. Bunu da izah etmemi ister misin? Dinle bak. Annesi ölünce Margo Cole, Fransa'dan ayrılıp Amerika'ya döndü. Kızcağızın hiç parası yoktu. Hem Cadmus Cole'a başvurmakla eline bir şey geçmiyeceğini de biliyordu. Kız, California'ya geçti. İşte, Mr. Rummel, sekiz saat uğraşıp kız hakkında bazı şeyler öğrendi. Margo Cole Los Angeles'e gidip bir lokantaya garson olmuştu.»

Goossens sendeledi. Ellery, hâlâ anlatıyordu. «İşte sen de kızla o lokantada tanıştın Goossens. O sırada sen California'da hukuk tahsil ediyordun. Daha yirmi beş yaşındaydın. Bir gece bulut gibi içip evlenmeye karar verdin ve Margo Cole'u nikâhladın. Bu evliliği babandan bile gizlemiştin. Karın, hakiki Margo, kısa bir müddet sonra Los Angeles'de öldü. Herhalde kızdan kurtulduğun için pek sevindin.»

Ellery, Savcının elindeki zarfı işaret etti. «İşte burada iki vesika var. Biri Margo Cole'un ölüm ilmi haberi. Vesikada kadının adı 'Margo Cole Goossens' diye yazılmış. Diğer de evlenme kaydınız. Bunları Mr. Rummel, radyofotoyla getirtti.»

Beau'ya bakarak gülümsedi. «Margo Cole'un hüviyetini Ann Bloomer'e ortağının verdiğini tahmin ediyorduk. O zaman aklıma bir şey geldi. O şahıs Margo Cole'un nüfus kâğıdını nereden bulmuştu? Nihayet suç ortağının bir zamanlar Margo Cole'la evli olabileceğini düşündüm. Bunun üzerine Mr. Rummel de gidip muhtelif şehirlerin nikâh müdürlüklerine telgraflar çekti. En sonunda işi istediğimiz gibi hallettik.»

Goossens, bir koltuğa çöküp elleriyle de yüzünü kapadı.

* * *

Bütün bunlar bir günün içinde olup bitmişti. Nihayet, sevgilisiyle başbaşa kalan Beau, «Şimdi ne yapacağız, Kerrie?» diye sordu.

Kerrie, gülümsedi. «Her şeyden evvel işlerimizi yoluna koymamız lâzım. Acaba miras işlerine kim bakıyor? Mr. De Carlos'la Mr. Goossens'in bu...»

Genç adam, onun sözünü kesti. «Mahkeme ikisini de bu işten attı. Herhalde yeni bir vekil tâyin ederler.»

Kerrie, «Hoş bu beni alâkadar etmez,» diye içini çekti. «Şu mahkeme biter bitmez... Yani bu hâdise unutulduktan sonra nasıl olsa parasız kalacağız. Fakir olacağız...»

— Fakir mi?.. Sen çıldırmışsın.»

Kerrie, güldü. «Sana söylemeyi unuttum galiba. Evleneceğiz. Ondan sonra da belki bedbaht oluruz. Beau Rummel, traş olman lâzım!»

Beau, kaşlarını çattı. «Yine bu evlilik bahsi mi açıldı? Halbuki o serveti koruyabilmek için başıma gelmedik kalmadı. Kerrie, bu kadar parayı teperek benimle evlenmen...»

* * *

Lloyd Goossens'in mahkeme edilip idamına karar verilmesinden sonra Mr. Rummel'le Miss Kerrie Shawn evlendiler. Ama bu seferki hakiki bir nikâhtı. Hâkim hakiki bir hâkimdi. Üstelik New York'un bütün gazetecileri nikâha gelmişlerdi. Zira, bu kadar genç bir kızın sırf aşk için koca bir serveti reddetmesini çok romantik bulmuşlardı.

Bu arada nikâh hediyeleri de gelmişti tabii. Müfettiş Queen, kıza haksızlık ettiğini düşünerek, gümüşten yapılmış şık bir çatal bıçak takımı yollamıştı. Violet Day ise parasını son meteliğine kadar harcıyıp antika bir vazo almıştı. Hollywood'dan gelen hediyeler de ucuz olmakla beraber zevkliydi.

Bu arada Ellery Queen, hiçbir şey yollamadı. Hattâ sesini bile çıkarmadı. Bu işe Mr. Rummel pek alındı tabii.

Hattâ, Kerrie'ye, «Hediye mühim değil,» diye dert yandı. «Ama bu adam benim ortağım. Hem de yakın arkadaşım.»

— «Belki Ellery, hastadır.»

— «Şey.. Bu hiç aklıma gelmedi.» Beau, fena halde telâşlanmıştı. «Zaten onu günlerdenberi görmedim.»

Karı koca bir taksiye atlayıp, Ellery Queen'le babasının

oturduğu apartmana gittiler. Ama kapıyı açan uşak Ellery'nin büroda olduğunu haber verdi.

Beau, «Büroda mı?» diye bağırdı. «Galiba Ellery sehiden hasta!»

Ama büroya geldikleri zaman Mr. Ellery Queen'in gayet sıhhatli olduğunu gördüler.

Ellery, onları görünce ayağa kalktı. «A, yeni evliler gelmiş.» Kerrie'yi alından öptü. «Nasıl evlilik hayatından memnun musunuz?»

Beau, «Bunu bırak şimdi,» diye homurdandı. «Sen neredesin? Düşünden sonra ortalıktan kayboldun.»

Ellery gülümsedi. «Burada tek başıma oturup düşünüyorum. Daha doğrusu hayatın garip cilveleri dikkatimi çekiyor. Meselâ sizin gibi yeni evli bir çiftin balayını pahalı bir yerde geçirmesi icabetmez mi?»

Kerrie, «İmkânı yoktu,» diye cevap verdi. «Zira malî vaziyetimizi biliyorsun. Hem Atlantic City de fena değildi.»

Beau da atıldı. «Evet, Ellery, daha yeni döndük. Seni aramaya gelecektim ama oturacak bir ev aradığımız için...»

Ellery, hayretle gözlerini açtı. «Neler söylüyorsun kuzum?»

Beau, içini çekti. «Bütçe meselesi, Ellery.» Genç adamın yüzünde ümitsiz bir ifade belirmişti. «Daha fazla boş kalmama bile imkân yok. Bir ev bulup yerleşir yerleşmez büroya döneceğim. Çalışmam lâzım. Herhalde geçinecek kadar iş buluruz değil mi?»

Ellery, dudağını büktü. «Hiç sanmıyorum, dostum. Zaten ben de kendime yeni bir ortak arıyorum.»

Beau'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. «Ne?. Ne?. Beni beğenmiyor musun?»

— «Oğlum, senin işin artık bitti. Tamamsın.»

Beau, fena halde şaşırmıştı. «Fakat Ellery, bunu bana yapamazsın. Hem hayatımı kazanmam lâzım geldiğini unutuyorsun.»

— «Ne münasebet!»

Genç adam birdenbire hiddetlendi. «Hem, beni buradan

nasıl atarmışsın? Bu büroya para yatıran kim? Senin böyle hareket edeceğini hiç sanmazdım. Ben...»

Kerrie, kocasının koluna girdi. «Beau, sakın ol. Hem bana kalırsa Ellery bize bir şey söylemeye çalışıyor, sevgilim.»

Ellery Queen, gülümsedi. «Düğünden sonra kafama bir şey takıldı. 'Ben bu aptallara nasıl bir hediye alayım?' diye düşünmeye başladım.»

Kerrie güldü. Beau ise kıpkırmızı kesildi.

Ellery, «'Acaba taç elmaslarından birini mi alsam?' di-yordum. 'Yoksa on odalı bir ev mi? Veya yarış atı mı?' Yani Mr. Rummel'le karısına fevkalâde bir hediye vermem lâzım-dı. Şöyle kimsenin veremeyeceği cinsten bir şey. Nihayet akl-ıma bir şey geldi.»

Kerrie, çocuk gibi ellerini çırpı. «Sahi mi? Bize ne ve-receksin? Herhalde çok güzel bir şeydir. Bunu daha görme-den seveceğimden eminim.»

Ellery, «Ben de öyle sanıyorum,» diye mırıldandı.

Beau'nun tahammülü kalmamıştı. «Uzun etme Ellery.. Çabuk söyle.»

Ellery, «İşte size lâayık bir hediye düşündüm,» diye de-vam etti. Daha vereceğim şeyin tam kıymetini ben de bilemi-yorum. Ama uzun uzun hesapladım. Sakın bayılayım deme-yin... Bu aşağı yukarı on dört milyon kadar bir şey tutuyor.»

— «On dört milyon mu?» Kerrie iyice şaşırmıştı.

Beau, ise heyecanla, «Ne dedin?» diye haykırdı. «Şunu bir daha söylesene, kuzum.»

Ellery, masum bir tavırla arkadaşını süzdü. «Ama belki de on dört milyondan azdır... Onüç milyon da olabilir. Artık kusuruma bakmazsınız.»

Genç kadın, «Şaka yapıyorsun,» diye inledi.

Beau ise fena halde sinirlenmişti. «Buraya bak Ellery! Sende hiç insaf yok mu?»

Ellery, hâlâ gülüp duruyordu. «Siz evleneli beri müte-veffa Cadmus Cole'un vasiyetnamesini hükümsüz bıraktır-mak için kafamı yordum. Zira siz evlenir evlenmez, Kerrie, hayatı boyunca her hafta alacağı beş bin doları kaybetti...

Artık Margo Cole'un ölümü de tesbit edildiğine göre...»

Beau, hafif bir sesle, «Yani sen bu vasiyetnameyi hükümsüz bıraktırmaya mı teşebbüs ettin?» diye sordu. «Peki bu işi başarabildin mi bari?»

— «Dur.. Dur acele etme. Anlatacağım. Sen de hukuk mezunusun. Avukatsın. Herhalde vasiyetnamelerden anlarsın. Şimdi, bir vasiyetnameye şahit olarak imza koyan adamları ele alalım. Bunlar ne zaman imza atarlar?... Vasiyatname sahibinden sonra tabii.»

Beau tasdik etti. «Doğru.»

— «Tamam. Ama Cadmus Cole'un vasiyetnamesinde böyle olmamış. Kaptan Angus'un anlattığına göre, kendisiyle telsizci vasiyetnameyi imzalamışlar. Cadmus Cole'un imzası daha sonra atılmış. Bu da yetişmiyormuş gibi Cadmus Cole'un ellerinde artiröz olduğu için onun yerine imzasını De Carlos atmış. Evet, müteveffa milyoner bu vasiyetnameyi yazdırmış ama kendisi imzalamamış. Yani bu iki bakımdan vasiyetnameyi hükümsüz saydırmak kabil. O takdirde de Cadmus Cole, vasiyetname bırakmadan ölmüş sayılıyor. Margo Cole'un çocukları olmamış. Yani ortada Cole'un tek bir varisi var. O da Kerrie Shawn... Veya bugünkü adıyla Mrs. Beau Rummel.»

Ellery, başını kaldırarak Kerrie'yi süzdü. «Bu küçük düğün hediyesine ne dersiniz, Mrs. Rummel?»

Ama Mrs. Rummel cevap verecek vaziyette değildi. Hıçkırmaya başlamıştı bile.

Beau ise sanki çıldırmış gibi bir gülüyor, bir surat asıyordu.

* * *

Aradan kısa bir zaman geçti. Mr. Queen'e Paris'den, Monte Carlo'dan, Kahire'den, Bali'den mektuplar geliyordu. Genç çift, zenginlere mahsus lüks bir hayat sürüyorlardı.

Bu arada Ellery'e, Miss Violet Day de mektup yazıyordu. Kerrie, dayısının mirasını aldıktan sonra, hemen sevgili arkadaşını buldurmıştu. Artık, onu da yanından ayırmıyordu. Genç kadın, her gün Mr. Rummel'i teniste yendiğini ve adamın

bu işe çok sinirlendiğini yazıyordu.

Ama bu mektupları alan Mr. Queen, sadece dalgın dalgın gülüyordu. Zira o yine bir işle meşguldü.

Hangi iş mi?

Ah! İşte, o da başka bir hikâye.

S O N

AKBABA YAYINLARI



Size yalnızlığınızı unutturacak en tatlı, en yakın ve
en iyi arkadaştır!



B. SEREN